O dată pentru totdeauna
Elizabeth HOYT
SUB PSEUDONIMUL
JULIA HARPER

Sam West, polițist într-un orășel liniștit, este obișnuit cu rutina zilnică din trafic: o amendă pentru depășirea vitezei, un avertisment rostit cu asprime și drum bun! Însă, de data asta, cel care a încălcat regulile de circulație nu este o persoană oarecare. De la picioarele ei lungi până la mintea ascuțită ca un brici, Maisa Bradley este o adevărată apariție în micuțul Coot Lake, Minnesota... și va reuși să-l antreneze, fără voie, pe Sam în cursa vieții lui. Cine a spus că familia este întotdeauna mai importantă decât prietenii n-a avut, foarte probabil, de-a face cu vreun mafiot rus. Însă o încurcătură nevinovată și zvonurile despre niște diamante furate trezesc, deodată, interesul mafiei rusești față de plicticosul orășel, iar Maisa se vede nevoită să facă față privirilor deloc prietenoase pe care le îndreaptă către ea un anumit polițist înalt, mohorât și extrem de chipeș. Ochii de un albastru uluitor ai lui Sam o tentează să îi dezvăluie toate secretele bine ascunse, dar oare cât de multe ar putea să-i spună fără a se pune în pericol? Faptul că este prinsă de o furtună și nevoită să se adăpostească pentru o vreme împreună cu cel mai sexy om al legii din nordul înghețat al țării s-ar putea să nu fie cea mai nepotrivită modalitate de a hotărî...

◆

„Romanele de dragoste istorice ale lui Elizabeth Hoyt sunt absolut minunate, iar cele contemporane merită aceeași etichetă."
ELOISA JAMES

◆

ELIZABETH HOYT este bine-cunoscută pentru romanele sale historical romance, însă, sub pseudonimul Julia Harper a publicat și romane contemporane, foarte apreciate de public. Cărțile ei sunt prezente în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly* și au fost traduse în 12 limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3152-7
9 786063 331527

Lira

eBook disponibil

Once and Always
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2015 Nancy M. Finney
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O dată pentru totdeauna
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
O dată pentru totdeauna / Elizabeth Hoyt;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3152-7

I. Moțatu, Mădălina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

ELIZABETH HOYT

O dată pentru totdeauna

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA®
2018

Pentru fratele meu, Robert McKinell, care chiar are și poartă o pălărie de cowboy de culoarea ghindei, produsă de Resistol, și care a citit o primă schiță pentru a verifica acuratețea informațiilor legate de Minnesota de Vest. Iartă-mă pentru acele scene de sex care ți-au dat dureri de cap.

capitolul 1

Prima zi

Rahat. Ritmul bătăilor inimii Maisei Burnsey se poticni puţin când maşina familiară de poliţie opri în spatele ei. Îşi ridică ochelarii negri groşi. De fiecare dată când trecea prin Coot Lake, Minnesota, era trasă pe dreapta.

În oglinda retrovizoare, îl privi pe poliţistul înalt coborând din maşina de patrulă. Acesta merse agale către Broscuţa ei, cu şolduri generoase şi picioare lungi, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume. Şi, ca personajul pozitiv al unui film western alb-negru, purta o pălărie stupidă de cowboy.

Maisa pufni uşor.

Bărbatul se opri lângă maşina ei, cu pelvisul încadrat de geamul maşinii exact la nivelul privirii ei, ca pentru a se făli cu umflătura dotării lui.

Nu că ea se uita.

Un steag american se afla pe partea stângă a jachetei bleumarin căptuşite, o insignă de metal pe partea dreaptă şi, dedesubtul ei, un ecuson pe care se putea citi WEST. O mână înmănuşată se odihnea pe un şold suplu, în spatele unei arme aflate în toc. Partea de sus a feţei lui, ascunsă de ochelari cu lentile oglindă şi de pălăria de cowboy, era aspră şi intimidantă. Buzele lui însă erau late şi aproape moi, cea superioară doar un pic mai plină decât cea de jos. Bărbatul avea o gură îndeajuns de frumoasă încât să facă o femeie să suspine doar privindu-l.

Maisa îşi îndreptă spatele şi se uită urât la el. În regulă, putea face asta. El îşi roti degetul înmănuşat

ca să îi spună să coboare geamul. Ea îl deschise, lăsând să intre vântul rece ca gheaţa de ianuarie.

- Ce este?

El dădu din cap.

- Salut, May.

Vocea lui era adâncă şi guturală, ca şi cum ar fi fumat, deşi ea ştia sigur că el nu fuma.

- *Maisa!* se răsti ea automat. Nu avea să se gândească la ultima oară când el îi zisese May. Asta este a patra oară când mă opreşti aici.

- Poate ar trebui să încetezi să mai depăşeşti viteza. Gura aceea frumoasă zvâcni. Sau să renunţi să mai fugi.

- *Nu* fug, minţi ea, cu chipul lipsit de expresie.

- Scumpo, fugi de mine de anul trecut, din august.

Maisa simţi cum i se încleştează dinţii.

- *Eu* vorbesc despre faptul că m-ai oprit pentru depăşirea vitezei.

Gura lui largă se curbă.

- Eu nu.

Ea inspiră adânc. Uniform. La naiba, meditaţia trebuia să o facă *mai puţin* mânioasă.

- Asta este înscenare.

- Ei, hai, spuse el tărăgănat, accentul lui de provincie ieşind şi mai mult în evidenţă, nu am eu învăţătură de la vreo universitate de fiţe, dar sunt destul de sigur că înscenare este dacă te ademenesc *în mod ascuns* să încalci legea...

- Atunci, cum numeşti o capcană de depăşire a vitezei?

- ... *Lucru care*, din moment ce nu te-am *obligat* să depăşeşti viteza legală...

- Şi asta este la fel de ridicol. Se încruntă. Limita de viteză este de o sută zece oriunde altundeva în afară de bucata asta de autostradă.

El ridică din umeri.

- Tot nouăzeci e aici.

- Ei bine, nu ar trebui. Ar trebui să ai lucruri mai bune de făcut decât să stai şi să pândeşti un biet şofer

care nu a observat indicatorul de reducere a vitezei și să te arunci asupra lui.

Se opri ca să tragă aer. El o privi.

- Cum ar fi?

- Poftim?

- Ce ar trebui să fac în schimb?

Ea își linse buzele. La naiba! Chiar trebuia ca el să stea atât de aproape?

- Să îți faci treaba.

- Asta *este* treaba mea.

- Să mă urmărești nu este treaba ta. Putea simți căldura urcându-i pe gât din cauza mâniei. Ah, la naiba cu toate. Motivul pentru care m-ai oprit nu este viteza, și tu o știi prea bine. Mă hărțuiești.

Urmă o pauză, ca și cum ea ar fi încălcat vreo regulă obscură din jocul lor. Vântul biciui zăpadă înghețată pe mașina ei, făcând vehiculul să se clatine. El nici măcar nu tresări, nemișcat ca un monument de granit ridicat în cinstea îndărătniciei masculine.

- Așa carevasăzică? Știi, nu *trebuie* să o iei pe drumul ăsta în fiecare lună când vii din Minneapolis.

Glasul lui fu îngrozitor de blând, iar ea fu străbătută dintr-odată de amintirea brațelor lui cuprinzând-o, de gura lui umedă și de vocea lui ca o șoaptă guturală în timp ce murmura „Așa?" Și se afundase înlăuntrul ei, iute, cu putere și încrezător.

O noapte. O singură noapte din luna august a anului trecut. Fusese fierbinte și înăbușitor, iar cabana unchiului ei nu avea aer condiționat. Închiriase o cameră la motelul Coot Lake și apoi mersese în singurul bar din oraș, ca să bea o bere rece. Sam se afla acolo, arătând mult prea sexy în blugi decolorați și un tricou atât de subțire, încât îi putea vedea conturul sfârcurilor când condensul de pe sticla lui de bere i se scursese pe piept. Îi cumpărase încă o bere și flirtase cu ea, iar ea se gândise: „De ce nu?" De ce nu, pentru o singură noapte? Așa că îl adusese în mizerabila ei cameră de motel și îl lăsase să o dezbrace, să o sărute și să facă dragoste cu ea,

iar dimineaţa se trezise cu inima bătându-i prea iute, de panică. Se îmbrăcase fără să facă duş, îşi luase bagajele şi îl lăsase acolo, dormind pe burtă, cu umerii lui largi goi şi erotici în lumina dezolantă a dimineţii.

Fusese o greşeală. O greşeală îngrozitoare, de neiertat.

Expiră pe nas, ferindu-şi privirea de a lui, simţindu-se dintr-odată tristă şi vulnerabilă. Ura acel sentiment.

– Acesta este drumul cel mai accesibil către casa unchiului meu.

– Mda. Nici măcar nu se deranjă să pară că o credea, lucru care era insultător. Şi faptul că, de cele mai multe ori, eu sunt poliţistul de serviciu pe bucata asta de autostradă nu are nimic de-a face cu asta.

– *Da.*

Avea să îşi spargă un dinte dacă scrâşnea mai tare din dinţi.

– May...

– *Maisa.* Ascultă, dă-mi afurisita aia de amendă şi îmi voi vedea de drum.

Îl zări cu coada ochiului cum îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Ai stopul stins.

Ea se răsuci spre spate.

– Poftim?

El făcu semn cu capul către partea din spate a maşinii.

– Stopul din dreapta.

Maisa începu să îşi întindă gâtul ca să vadă, înainte să îşi dea seama cât de stupid era lucrul acesta.

– A. Îl voi repara.

– Apreciez asta, spuse el tărăgănat. Mai *tărăgăna* cineva în afurisita de *Minnesota*? Dar, între timp, va trebui să îţi dau o amendă.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Sam!

Asta făcu pe dată ca un deget înmănuşat să coboare ochelarii oglindă cât să se poată vedea fulgerul din ochii lui de un albastru electric.

– Măi să fie! Mă bucur să aud că îţi aminteşti numele meu.

Nu își luă timp să gândească, ci pur și simplu contracară, iute și urât:

– Sigur că îmi amintesc, *Sam*. Nu e mare lucru, să știi. Ai fost o partidă bună, dar atâta tot.

Pentru un moment, totul păru să înghețe de-a lungul bucății singuratice de șosea. Aici, locul era aproape plat, terenuri agricole întrerupte de pâlcuri mici de copaci. Iarna, vântul era neobosit, suflând peste prerie. Pentru a-i rezista, copacii trebuiau să fie puternici, rezistenți și fermi.

Poate mai ales fermi.

Sam oftă și își scoase ochelarii, iar ea se gândi în treacăt că, dacă el ar fi avut habar ce efect aveau ochii lui asupra femeilor, nu și i-ar fi ascuns niciodată. El avea treizeci și trei de ani, dar avea riduri în jurul ochilor ca și cum s-ar fi uitat mult timp cu ochii mijiți – cum se uita Clint Eastwood după băieții răi de-a lungul câmpului. Doar că Sam îl găsise deja pe băiatul rău, dar era prea prost – ori prea încăpățânat – ca să își dea seama.

– Ai repetat asta în fața oglinzii, nu-i așa? zise el direct.

Bineînțeles că o făcuse. Cu nici un chip nu avea să îl mai lase din nou în ea. Sam West era pur și simplu prea periculos pentru liniștea minții ei – și a sufletului.

– Dă-mi odată amenda!

El se sprijini cu un braț de plafonul mașinii exact deasupra capului ei, aplecându-se să o privească prin geam. Poziția aduse fața lui destul de aproape de a ei, încât ea putu să simtă mirosul de mentă din respirația lui.

Încercă să nu respire, refuzând să îl privească din nou. Dacă ar fi putut scăpa, dacă el ar fi lăsat-o să plece, totul ar fi fost în regulă.

Putea desena de mână o duzină de modele de rochii într-o singură noapte, putea așeza o pensă atât de perfect încât făcea fundul oricărei femei să arate de aur,

dar nu putea face faţă emoţiilor pe care Sam West le stârnea în ea.

Pur. Şi. Simplu. Nu. Putea.

– Ascultă, May, zise el, prea aproape, prea al naibii de *intim*, de data aceasta nu îţi voi da amendă. Doar fii...

Din spatele lor se auzi sunetul unui motor ambalat. Sam privi într-acolo.

– Fir-ar, îngăimă el şi, cu o mişcare graţioasă, sări pe capota maşinii ei. Alunecă spectaculos pe suprafaţa acesteia pe un şold, exact în clipa în care maşinuţa roşie zbură pe lângă ei, atât de aproape, încât clătină Broscuţa în urma ei. Stopurile maşinii roşii se aprinseră când aceasta frână ca să ia curba, cu cauciucurile scârţâind. Însă maşina continuă să meargă drept. Se izbi de zăpada compactă din curbă, cocoţându-se pe baraj, cu botul spre cer şi motorul scrâşnind înainte de a se întrerupe brusc.

În tăcerea ce urmă, Maisa rămase cu ochii mari şi cu gura deschisă de şoc.

Apoi îşi aminti de Sam. Acesta nu se mai afla pe capota ei. Nu îl putea zări nicăieri. Panica îi puse un nod în piept, şi ea începu să tragă de mânerul uşii maşinii.

„Vai, Doamne, ah, te rog să nu fie rănit."

capitolul 2

Sam stătea întins pe spate în zăpada rece ca gheaţa, privind fulgii de nea plutind şi aterizându-i pe gene.

Un chip feminin încruntat intră în raza lui vizuală. Maisa Burnsey avea o bărbie mică şi un năsuc ascuţit, buze delicat curbate şi ochi căprui mari în spatele ochelarilor negri urâţi. Îşi purta minunatul păr negru tuns foarte scurt. Stilul acesta o făcea să pară destul de inocentă şi de copilăroasă la o primă privire, lucru care era cât se putea de departe de adevăr. Purta o haină matlasată lucioasă şi ghete negre cu toc cui, iar părul îi era

în mare parte ascuns sub o beretă - neagră, desigur - trasă neglijent peste o sprânceană. Îi visase chipul în nopțile singuratice din cabana lui.

În general, în visele lui ea avea o expresie mult mai blândă.

- Ce faci? întrebă May.

Poruncitor, pe bune. Femeia nu avea să câștige niciodată vreun premiu pentru firea ei dulce.

- Respir.

Se săltă cu prudență.

- Nu ar trebui să faci asta, zise ea, cu mâinile întinse în aer, ca și cum ar fi dorit să îl atingă, dar se temea să o facă.

Lucru care era, în mare, problema cu întreaga lor relație.

- Să respir?

Ea se încruntă și mai tare, făcând să-i apară riduri între sprâncene. Felul în care arăta îl făcu să își dorească să își vâre limba în gura ei până când uita să se mai încrunte.

- Ridică-te.

- Sunt bine.

Își porni stația de la șold, contactând dispeceratul poliției din Coot Lake.

- Salut, Becky.

- Da?

Becky Soderholm avea în jur de cincizeci și cinci de ani și conducea secția de poliție din Coot Lake de când lumea. Probabil începuse chiar de când era în scutece.

- Am un vitezoman, probabil un accident pe Route 52, imediat după kilometrul 101, zise Sam. Nebunul naibii aproape că a dat peste mine.

- Nu ești rănit, așa-i, Sam? Vocea lui Becky suna de-a dreptul exasperată. Pentru că știi că Dylan este liber astăzi, iar Tick este încă la mătușa lui, în Fergus. Se întoarce abia mâine.

- Nu, doar mi-a tăiat răsuflarea.

Sam se ridică şi îşi scuturâ zăpada de pe haină. Umărul şi şoldul drept îl dureau ca naiba, dar făcu un efort să nu şchiopăteze. Mândria masculină şi chestii de genul ăsta. Luă braţul lui May, ignorându-i protestul, şi o ajută să urce dâmbul, înapoi pe şosea.

– Dar s-ar putea să am nevoie de o ambulanţă şi de un camion de depanare şi tractare, depinde, continuă el.

– Depinde de ce? se răsti Becky.

– Dacă şoferul mai este viu.

Acum, ajunseseră la autostradă. Putea vedea maşina roşie. Se urcase pe grămada de zăpadă întărită, lăsată de pluguri pe partea opusă a autostrăzii. Botul maşinii era îndreptat deznădăjduit către norii întunecaţi. În spatele lui, May mormăi printre dinţi. Un colţ al gurii lui se ridică. Ea părea scoasă din sărite.

– Urcă în maşină, zise el, fără să se întoarcă. Un camion trecu pe lângă ei în viteză, făcând zăpada să i se adune în jurul picioarelor. Poţi să dai drumul la căldură, dar să nu pleci nicăieri.

– Cu cine vorbeşti? voi să ştie Becky.

– Cu Maisa Burnsey, zise Sam, alergând de-a latul autostrăzii.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Sam, şuieră Becky. De câte ori o vei trage pe dreapta pe femeia aceea înainte să renunţi?

– Nu ştiu. Sam ajunse la maşina roşie. O secundă.

Putea auzi mormăitul nerăbdător al lui Becky, dar era mai preocupat de deschiderea portierei de pe partea şoferului.

– Nu vă mişcaţi, domnule.

Dar şoferul nu ascultă. Un individ scund şi rotofei, îmbrăcat cu o geacă roşie, prea subţire pentru vremea aceea, se rostogoli din maşină. Alunecă pe zăpadă, înainte de a se prinde cu o mână de maşină. Avea în jur de şaizeci de ani. Părul cenuşiu rărit era dat pe spate, descoperind un chip bolnăvicios şi delicat, care părea să nu fi văzut niciodată lumina soarelui. Ochelari pătraţi îi stăteau strâmb pe un nas supradimensionat.

Avea o zgârietură pe obrazul stâng şi pudră de la airbag pe faţă şi pe piept. În rest, părea bine. Desigur, aparenţele puteau fi înşelătoare când venea vorba despre victima unui accident.

– Staţi aşa. Sam puse o mână pe braţul individului. Becky, de acord pentru ambulanţă şi vom avea nevoie şi de tractare.

– Fără ambulanţă! Vocea bărbatului era ascuţită şi avea un accent distinct. Nu am nevoie de nici o ambulanţă, imbecilule!

Sam ridică dintr-o sprânceană, dar îşi păstră glasul liniştit şi calm.

– Aţi putea avea răni interne.

– Nu. Dintr-odată, individul îşi duse mâna la inimă, lucru care nu prea pleda în favoarea spuselor lui, şi se aşeză pe scaunul înclinat al şoferului. Nu-i aşa?

– Nu ştiu. De aceea...

Imbecilul se ridică brusc şi se îndreptă împleticindu-se către spatele maşinii sale. Geaca şi maşina aveau aproape aceeaşi culoare.

– Domnule, zise Sam, aş aprecia dacă v-aţi aşeza până vine cineva să vă ajute.

Individul era ghemuit în mod ciudat, chinuindu-se cu portbagajul.

Staţia pârâi.

– Sam, trebuie să aşteptăm cel puţin o oră pentru ca ambulanţa aceea să vină, zise Becky. Şi Dumnezeu ştie când ajunge maşina de tractare. Se pare că sunt maşini în toate şanţurile.

– În regulă. Îl voi duce eu însumi la spital. Şi bănuiesc că tractarea poate să aştepte până mâine.

– Nu! Individul se întoarse atât de iute, încât aproape că se răsturnă în zăpadă. Reuşise să ocolească maşina, până înapoi, la uşa de pe partea şoferului. Nu înţelegi! Trebuie... trebuie să merg în *această* maşină.

Se aplecă să scoată ceva, şi portbagajul se deschise.

Sam se uită la maşina mică. Era un Hyundai, poate o Elantra, cu plăcuţe de înmatriculare ce arătau faptul

că era o maşină închiriată. Chiar dacă maşina ar fi fost pe şosea, bara din faţă era smulsă, colţul stâng din faţă era turtit, iar volanul stătea aplecat, ca şi cum osia ar fi fost ruptă.

– Da, în legătură cu asta, zise Sam, nu cred că veţi pleca nicăieri prea curând.

Individul privi înnebunit în jur. Câteva fire din părul rar i se ridicaseră, fluturând uşurel în vânt. Scotea un sunet ciudat – un fel de geamăt plângăcios şuierat printre dinţi. Trebuia să ajungă repede undeva.

Sam miji ochii.

– Arătaţi-mi permisul.

Un zâmbet batjocoritor începu să apară pe buzele lui înainte să schimbe brusc tactica. Zâmbi, dezvelind dinţi pătaţi, şi zise cu un pronunţat accent:

– Nici o problemă! Nici o problemă, domnule poliţist! O să îmi văd de drum, da?

Sam nu se obosi să răspundă. Doar întinse mâna şi făcu semn cu degetele.

Individul oftă înfrânt şi scotoci în buzunar în căutarea unui portofel. Îi întinse lui Sam un card laminat. Sam îl luă, ridicând din sprâncene la vederea emblemei statului Nevada.

– Sunteţi departe de casă, nu-i aşa?

– Poftim?

– Ilia Kasianov, corect? Sam aşteptă până când Kasianov aprobă din cap. Era ceva în neregulă cu individul acesta – chiar dacă ţineai seama de faptul că tocmai avusese un accident. Dacă nu acceptaţi ambulanţa, domnule, atunci vă pot duce eu până în oraş. Poate vă cazez la motelul Coot Lake.

– Coot Lake? se înveseli Kasianov. Ăsta e Coot Lake?

Sam ridică din sprâncene. Cei mai mulţi dintre cei care erau din afara oraşului nu erau prea încântaţi sau nici măcar nu auziseră de Coot Lake. Era un oraş mic, aflat la nord-vest de oraşul Minnesota şi de reşedinţa districtului Crow. Fergus Falls se afla un pic mai

la nord-vest; Alexandria, un pic la sud; dar nici unul dintre acestea nu se afla în districtul Crow. Iarna, Coot Lake avea în jur de patru mii de locuitori, mai mult sau mai puţin. Vara, populaţia se dubla, odată cu asaltul oamenilor care veneau la cabanele lor pe timpul vacanţei de vară.

În orice caz, Coot Lake nu se afla cu adevărat în drum spre nicăieri.

– Suntem chiar la marginea oraşului. Ce ziceţi să urcaţi în maşina mea de patrulă, şi vă voi duce în oraş? Asta dacă tot insistaţi că nu doriţi să mergeţi la spital.

– Nu. Individul clătină din cap. Fără spital.

Se târî către portbagajul deschis. Înăuntru se afla o valiză neagră, una dintre acelea pe care oamenii le iau cu ei în avion.

Sam păşi înainte.

– Daţi-mi voie.

Dădu să întindă mâna, dar individul chiţăi şi apucă mânerul.

– Este în regulă.

– Pot vedea asta, zise Sam, înţelegător. Daţi-mi voie să vă ajut.

Prinse cotul bărbatului, în ciuda faptului că acesta se smulse, instinctiv.

– Are nevoie de o ambulanţă, se auzi din spatele lor o voce irascibilă de femeie.

Sam se întoarse şi dădu cu ochii de May. Obrajii ei şi vârful nasului prinseseră culoare din cauza frigului, şi el îşi dori să o poată atinge. Doar o dată.

Stătuse aplecată peste umărul lui, dar se dădu brusc înapoi şi se încruntă atunci când el se mişcă.

– Sau ceva. Ce?

– Am crezut că ţi-am spus să mergi la maşina ta, zise el cu blândeţe.

– Nu porneşte.

– Rahat! Sam aruncă o privire către mica Broscuţă neagră. În regulă. Dă-mi voie să arunc o privire.

Sprâncenele ei se înălţară.

– Dumnezeule, crezi că testosteronul tău o va face să meargă?

– Poartă-te cum trebuie, May.

Sam îl conduse pe Kasianov de partea cealaltă a autostrăzii, până la maşina lui de patrulă. May porni iute în urma lor.

– Nu, pe bune, pun pariu că de asta nu voia să pornească la mine. Are prea mult estrogen.

Vântul se înteţea, aruncându-i lui Sam săgeţi de gheaţă în faţă. Deschise portiera din spate a maşinii de patrulă şi îl ajută pe Kasianov să urce – stând ţeapăn ca un stâlp şi strângându-şi puternic valiza –, apoi se întoarse către May, care se afla între el şi Broscuţa ei.

Ea flutură din braţe pe deasupra capului.

– Probabil nu va trebui decât să te încrunţi la maşina mea, plin de masculinitate şi toate cele, şi *vruuum!*

Sam o privi răbdător.

– Te deranjează?

May îşi coborî braţele.

– Ce anume?

El făcu un pas, apropiindu-se de ea atât de mult, încât năsucul ei rozaliu aproape se frecă de pieptul lui.

May îşi ridică bărbia.

El se aplecă, până când simţi parfumul dulce care o învăluia. Până când îi putu vedea pupilele lărgindu-se şi roşeaţa împrăştiindu-i-se în obraji. Până când aproape îi putu simţi sarea de pe buze.

– Vrei să încerc să îţi pornesc maşina? Sau nu?

Privi pielea moale a gâtului ei în timp ce înghiţea.

– Bine.

Îi întinse cheile.

– Laşo!

Sam le luă şi o ocoli, atent să nu o atingă.

– Hei!

O ignoră, merse până la Broscuţă şi deschise portiera, aplecându-se să dea cât putu de în spate scaunul şoferului, înainte de a se aşeza şi de a băga cheia în contact.

Trei minute mai târziu, clătină din cap.

- Nici măcar nu se răsuceşte. Probabil este mecanismul de pornire. Va trebui să o duci la verificat.

May pufni din afara maşinii. Nu venise alături de el, de parcă ar fi crezut că era mai bine să păstreze distanţa.

- De parcă nu aş fi putut să îmi dau şi singură seama de asta.

Cel puţin, fu destul de inteligentă încât să nu menţioneze din nou hormonii lui - ori ai ei.

El ieşi din maşină şi încuie Broscuţa înainte de a-i înmâna cheile.

- Te duc eu cu maşina şi o să le spun celor de la tractare, dar Becky zice că sunt foarte ocupaţi. S-ar putea ca abia mâine sau chiar mai târziu să îţi poată duce maşina la service-ul din oraş.

May se uită încruntată la cheile din mâna ei.

- Nu prea am de ales, nu-i aşa?

- Nu prea.

El se întoarse să meargă la maşina de poliţie şi îşi dădu seama că ea nu îl urma.

- Deci? o întrebă el.

May deschise gura ca pentru a riposta. Sam ridică din sprâncene. Ea închise brusc gura şi se întoarse ca să meargă spre Broscuţă. Sam merse liniştit în urma ei, privind-o cum deschide portiera din spate ca să îşi ia geanta, înainte de a se îndrepta către portbagajul Broscuţei. Se afla exact în spatele ei când May îl deschise. Apucă valiza şi pe cea neagră cu mâner, mai mică, aflată alături, înainte ca ea să apuce să le ia. Valiza mai mică era surprinzător de grea.

May pufni.

- Pot să le car şi singură.

- Da. Cântări valiza mai mică. Ce e în asta?

- Nu e treaba ta, se răsti ea.

Îi aruncă o privire, apoi se întoarse şi plecă înaintea ei, către maşina lui, cărându-i bagajele. Părea că toată lumea avea câte o valiză neagră pentru avion, în afară de el. Însemna, probabil, că nu călătorea prea mult cu avionul – cel puţin, nu o mai făcea. Nu de când renunţase la cariera lui din armată.

Alungă iute gândul acela în timp ce puse valizele în portbagaj şi o ajută pe May să ia loc pe scaunul din faţă. Sam deschise portiera din spate şi îl privi pe Kasianov. Dacă maşina ar fi derapat un pic, valiza aceea i-ar fi spart nasul bărbatului.

– Mai bine m-aţi lăsa să vă pun valiza în portbagaj. E mai sigur.

Se aştepta la un refuz, dar Kasianov îşi muşcă buzele şi slăbi strânsoarea îndârjită cu care ţinea valiza. Sam o aşeză în portbagaj, alături de a lui May, şi trânti capota înainte de a urca la volan. Privi înapoi, apoi intră cu grijă pe autostradă. În ciuda vântului, zăpada începea să se adune, iar el nu dorea să se răstoarne cu maşina.

– La unchiul tău? o întrebă pe May, fără să se uite la ea.

Ea pleca din oraş cam o dată la două săptămâni, ca să îşi petreacă sfârşitul de săptămână cu unchiul ei, George Johnson. Se întâlniseră pentru întâia oară exact pe porţiunea aceasta a autostrăzii, când o trăsese pe dreapta pentru depăşirea vitezei. Asta se întâmplase cu aproape doi ani în urmă.

Multe se întâmplaseră de atunci.

– Ştii că acolo stau întotdeauna, zise ea.

El ridică dintr-un umăr.

– În august, ai fost la motelul Coot Lake.

Amintirea o făcu să roşească, iar Sam simţi că se încinge în cu totul altă parte a corpului.

– Nu are aer condiţionat. Dacă nu aş fi închiriat o cameră de motel, m-aş fi topit.

Sam hotărî că nu era în interesul lui să continue.

– Stai mult?

– Sfârşitul de săptămână.

El semnalizează şi intră în Ţinutul D.

– Atunci, poate ai vrea să luăm cina în seara asta.

– Nu, nu vreau.

– Mâine-seară?

– Nu.

Simţi cum i se încleştează maxilarul. De ce trebuia ca ea să facă lucrurile atât de dificile?

– Eşti sigură? Marie a pus stridiile Rocky Mountain în meniu la Laughing Loon Café. Mă gândeam că ţi-ar plăcea. Îi aruncă o privire. Chiar dacă eşti o scorpie.

Ea inspiră adânc.

– Ei bine, te-ai gândit prost.

Şi cel mai al naibii lucru fu acela că nota de durere din glasul ei îl făcu să îşi dorească să o strângă în braţe şi să îi spună că nu voise să spună asta, chiar nu. De şase luni fugea de el, aruncând insulte şi un dispreţ nimicitor ca pe grenade în urma ei, şi, pentru nu se ştie ce motiv, el nu putea renunţa să o urmărească. Începuse să creadă că era excitat de cuvintele ei tăioase – lucru al naibii de îngrijorător.

Şi vorbele tăioase erau tot ce primise în aceste ultime luni.

Înainte însă, fusese noaptea aceea. Doar o noapte. Noaptea în care ea şoptise vorbe care nu lăsaseră vânătăi pe pielea lui. Trupul ei fusese deschis, cald şi moale sub al lui, iar ea păruse – asta suna stupid, chiar şi în mintea lui –, păruse să fie ca *acasă* pentru el.

De atunci, urmărea casa aceea caldă.

– Am ajuns la curbă, zise ea, făcând semn către indicatorul cu Pelican Road, autoritar ca întotdeauna.

– Da.

Nu se deranjă să sublinieze faptul că ştia unde locuia bătrânul George. Semnalizează şi întoarse pe Pelican Road, apoi încetini, conducând cu atenţie. Ieşiţi de pe autostradă şi cu tufişurile pe post de parapet împotriva vântului de-a lungul drumului, nivelul zăpezii începuse să crească.

Pelican Road se întindea de jur împrejurul lacului Moosehead, cel mai mare din cele două lacuri ce încadrau orașul. Lacul Coot era cel mai mic, dar se pescuia mai bine în el, deși întreaga parte nordică a lacului se afla în Rezervația Indiană Pământul Roșu Ojibwa și era demarcată cu geamanduri albe. În dimineţile de vară puteai prinde o grămadă de bibani pe oricare din lacuri și chiar și câte un șalău, dacă erai norocos.

Alături de el, May se foi, iar el simți mirosul – parfumul acela de flori pe care îl folosea ea. Poate că era doar șamponul ei, pentru că nu era puternic, ci doar *acolo*. Plutind în mașina încinsă. Făcându-l să se gândească la umiditatea lunii august și la pielea jilavă dintre sânii ei.

În mașina de patrulă liniștea era grea, spartă doar de Kasianov, care respira pe gură.

– Am ajuns, rosti încet May, ca și cum ar fi simțit și ea același lucru.

Sam intră pe aleea unei cabane joase, vopsită în roșu. De cealaltă parte a lacului Moosehead se înălțau de douăzeci de ani „cabane" noi, de câteva milioane de dolari. Partea aceasta a lacului însă era plină de bălării și fără plajă – artificială sau nu –, ceea ce însemna că aceste cabane erau, în general, din anii 1940 și 1950. Nu exista aer condiționat vara, iar instalațiile și încălzirea erau superficial renovate.

Sam opri motorul și privi cabana. Luminile erau stinse.

– Măcar este acasă?

– Da, desigur. Se chinuia deja cu centura de siguranță. Nu este nevoie să cobori. Doar deschide portbagajul, și îmi voi lua lucrurile.

– Ți le pot duce eu.

– Nu.

– May...

– Este în *regulă*.

Privirea ei plină de furie fu atât de intensă, încât el ridică mâinile.

- Bine.

- Las-o baltă.

Pentru o clipă, o urmă de emoție trecu pe chipul ei, ceva mai vulnerabil decât obișnuita ei expresie războinică.

El ignoră respirația pe gură care venea de pe banchetа din spate.

- Știi că nu voi face asta.

Orice urmă de blândețe din expresia lui May dispăru atât de iute, încât el aproape crezu că și-o imaginase. Ea cătină din cap o dată și apoi ieși din mașină.

O privi în oglinda retrovizoare cum tropăie până în spatele mașinii și își luă valiza și bagajul negru. Le cără până la cabană și le puse jos înainte să ciocănească la ușa de la intrare.

Urmă un moment de pauză, apoi ușa se deschise, și ea dispăru înăuntru, fără să arunce măcar o privire în urmă. Nu era ca și cum el s-ar fi așteptat la asta.

- Domnule? Kasianov își drese nervos glasul. Domnule, putem pleca acum?

- Mda.

Sam bagă în marșarier. Când se uită înapoi ca să întoarcă pe alee, aruncă o privire către Kasianov.

- Următoarea oprire, motelul Coot Lake, zise el.

capitolul 3

Maisa închise ochii, sprijinindu-se o clipă de ușa cabanei, trăgându-și sufletul. O greșeală afurisită cu un an în urmă, și, din nu se știe ce motiv, nu putea să treacă peste ea. De fiecare dată când îl vedea pe Sam, rana părea să se redeschidă - făcea să curgă sânge din ea și un dor de neîndurat. Înghiți în sec. „Treci odată peste asta, la naiba!"

Maisa se îndreptă, pregătindu-se pentru inevitabilul interogatoriu al unchiului George. Doar că, atunci când

ea deschise ochii, bătrânul avea spatele întors către ea şi nu părea să fi observat ciudata ei intrare.

Ceva era în neregulă.

Nu era un lucru pe care altcineva să îl fi putut observa, dar Maisa îşi studiase unchiul de când era foarte mică. Ştia că, atunci când el mijea ochii într-un anumit fel, era nemulţumit; că, atunci când colţul drept al gurii sale era ridicat, era amuzat şi că, atunci când era tensionat ori nervos, umerii i se ridicau uşor şi deveneau rigizi.

Aşa cum erau acum.

Şi apoi, mai era şi ţigara care îi atârna între buze.

– Am crezut că te-ai lăsat.

Îi scoase ţigara din gură când trecu pe lângă el.

– Doar una, mămico, zise el în urma ei.

– Doar una?

Se uită explicit la scrumiera din sticlă ieftină aflată lângă fotoliul lui. Scrumiera era pe o veche masă pliabilă şi dădea pe dinafară de mucuri şi scrum. Îi stinse ţigara. Bătrânul ridică din umeri.

– Poate mai mult de una.

Era un bărbat înalt, fratele bunicului ei, dar, în ultimii câţiva ani, după ce trecuse de şaptezeci de ani, umerii săi începuseră să se aplece şi cam făcuse burtă. Totuşi, părul cenuşiu îi era la fel de bogat ca întotdeauna. Unchiul îl pieptăna pe spate, umflat, şi folosea pomadă. Urechile îi erau prea mari în raport cu capul, iar ochii îi erau căzuţi la colţuri. Riduri adânci i se întipăriseră pe chipul tăbăcit, astfel că părea să se afle într-o stare continuă de tristeţe.

Ochii aceia trişti o priveau acum fără urmă de bucurie.

Ea cercetă încăperea principală, dar nu văzu nimic ieşit din comun. Fotoliul era plasat direct în faţa televizorului, cu catifeaua roz tocită de fundul şi de capul bătrânului. Pe măsuţa de bucătărie din spatele lui se aflau un morman de corespondenţă mai veche şi un bol plin de mere roşii. Efectiv, nu era loc să stai la masă

și să mănânci, ceea ce nu era o problemă, din moment ce bătrânul își lua, de cele mai multe ori, micul dejun în fotoliu. Pe măsuța de televizor, alături de scrumieră, era un laptop mai nou, cu ecranul luminos. Lângă șemineul simplu, din cărămidă roșie, se afla o bibliotecă ieftină, înțesată cu cărți necartonate. Cele mai multe erau în limba rusă, dar se aflau acolo și câteva romane polițiste americane. Iar pe perete, agățat sus, aproape de tavan, era singurul tablou înrămat: o fotografie alb-negru a Catedralei Sfântului Vasile. Genul care putea fi cumpărat pentru câteva ruble din orice magazin cu suvenire din Moscova.

Își întoarse privirea către unchiul ei.

– Ai uitat că vin.

– Nu te așteptam astăzi, zise ridicând absent din umeri.

– Ți-am spus acum două săptămâni că vin la sfârșitul săptămânii acesteia. Nu este vina mea că nu ai calendar.

Își lăsă jos bagajele, lângă fotoliul acoperit cu stofă verde, așezat în unghi față de canapea. Își dezbrăcă jacheta și își scoase bereta, lăsându-le să cadă pe fotoliu.

– *Pff!* Bărbatul flutură din mână ca și cum ar fi alungat o muscă. Și cine are calendar, te întreb?

– Eu, de exemplu.

Un zâmbet șters curbă gura largă a bătrânului.

– A, dar tu ești femeie de afaceri, Mașa. Eu nu sunt decât un bătrân. Ce rost are să ții socoteala trecerii timpului când ai ajuns în ultimii ani ai vieții?

Maisa miji ochii. În general, unchiul ei era foarte pragmatic – nu genul care să se plângă de vârsta lui. Oare chiar era ceva în neregulă cu sănătatea lui? Memoria începuse să îl lase?

Ea înghiți în sec și merse în bucătărie.

– Ei bine, din moment ce nu mă așteptai, ai ceva de mâncare? Broscuța mea s-a oprit pe Route 52 și se pare că până mâine nu poate fi tractată și verificată.

Va trebui să merg cu camioneta ta în oraş dacă ai nevoie de cumpărături.

Bărbatul o urmă.

– Atunci, cum ai ajuns la cabana mea?

Ea se încordă un pic, dar nu se întoarse cu faţa.

– Sam West m-a condus cu maşina de patrulă.

– Aşa, deci?

Glasul i se înăspri. Pe aragaz fierbea o oală veche, cu supă. Ea săltă capacul ca să îi distragă atenţia.

– Eşti norocoasă. Bătrânul era lângă ea când inspiră aburul înmiresmat. Borş. L-am început de dimineaţă, şi cred că în aproape o oră va fi perfect pentru noi doi.

– Bine.

De data asta, Maisa nu fu nevoită să zâmbească forţat – iubea borşul din copilărie, atunci când unchiul ei îl făcea, în zilele reci de iarnă. Aruncă o privire către ferestrele îngheţate ale bucătăriei. Asta era, cu siguranţă, una dintre acele zile.

– Trebuie să izolezi ferestrele de aici.

Îl urmă înapoi în sufragerie. Se legăna în timp ce mergea, un bărbat care fusese puternic în tinereţe şi care încă avea braţele lungi şi noduroase ale unui luptător. Bătrânul se aşeză pe canapea, iar ea luă loc pe fotoliu.

Unchiul ei îşi scoase telefonul mobil din buzunarul de la piept şi îl privi, înainte să îl pună la loc.

– Şi ce mai face Samuel West?

– E bine.

Maisa ridică din umeri, scuturându-şi nişte scame de pe blugi.

– Asta este tot ce poţi spune? întrebă el cu reproş. E un bărbat bun. Se putea şi mai rău, Maşa mea.

– *Bun*. Cuvântul avu un gust amar pe limba ei – ca o îmbucătură de regret. Este *poliţist*.

– Aşa, şi?

– *Aşa, şi ştii care este problema cu asta.* Îşi arcui sprâncenele cu subînţeles. Ai vrea să sfârşesc ca mama?

– Mama ta a fost întotdeauna o romantică, zise bătrânul. Iar tatăl tău – iartă-mi cuvintele – este un *durak*[1].

– Este un idiot *şi* un dobitoc, îl corectă Maisa.

Nu îl mai văzuse pe Jonathan Burnsey din ziua în care el îşi părăsise familia, pe când ea era în clasa a doua. Şi, pentru că nu se căsătorise niciodată cu Irina Nozadze – chiar dacă mama pusese numele *lui* de familie pe certificatul de naştere –, nu avusese loc nici un divorţ ori înţelegere. Mama ar fi trebuit să îl târască pe nemernic la tribunal pentru pensie alimentară, dar Irina Nozadze era o femeie timidă, fragilă din punct de vedere emoţional. Fusese, pur şi simplu, prea înspăimântată să înfrunte un procuror în plină ascensiune al oraşului Minneapolis. Drept rezultat, nu avuseseră niciodată nici un fel de suport – financiar ori de alt fel – din partea lui Jonathan. Maisa avusese grijă de mama ei în şcoala gimnazială şi în liceu şi se întreţinuse singură la facultate, lucrând nopţile şi la sfârşit de săptămână.

Jonathan fusese, de asemenea, şi băiat *bun* – un bărbat a cărui meserie era să aducă în faţa legii criminali. Tocmai din cauză că fusese de partea binelui şi a legii o părăsise pe mama ei. Familia Nozadze nu urma legea. Asocierea lui cu mama ei ar fi putut fi în detrimentul mult prea importantei lui cariere.

– Samuel West nu este la fel ca tatăl tău, zise cu blândeţe bătrânul.

– Este poliţist şi un om bun. Ai spus-o tu însuţi. Maisa îşi ţuguie buzele. Seamănă destul de mult.

Unchiul ei luă telecomanda, apăsându-i butoanele în timp ce sprâncenele i se uniră.

– Ai devenit dură, Maşa mea. Nu ştiu dacă este un lucru bun ori rău.

– Poate nu este nici bun, nici rău.

Tonul îngrijorat al unchiului ei o făcu să simtă un junghi de durere, dar în privinţa acestui lucru ea era de neînduplecat. Sam se apropiase prea mult de zidurile

[1] În limba rusă (transliterată), în original, „idiot" (n.tr.)

care apărau inima ei. Era mult prea periculos pentru femeia care devenise.

– Poate pur şi simplu aşa sunt, spuse ea.

– Poate aşa o fi, zise el. Mama ta? Ce mai face nepoata mea?

Schimbarea subiectului veni ca o uşurare. Îşi trecu degetele prin tunsoarea băieţească, ciufulindu-şi părul frumos, care fusese turtit de beretă.

– Se întâlneşte cu un tip pe care l-a cunoscut la piaţă.

– Nu îl placi.

Ea ridică din umeri.

– De fapt, nu îl cunosc. Pare în regulă – mai bun decât vânzătorul de maşini de vara trecută –, dar asta nu contează, aşa-i? O va părăsi în vreo două luni ori va găsi ea pe altcineva care să îi placă mai mult.

Unchiul mormăi rezervat.

– Şi tatăl tău?

Maisa ridică din sprâncene.

– Ştii că nu îl vedem. De ce întrebi?

– Pe măsură ce îmbătrâneşte, bărbatul regretă uneori deciziile pe care le-a luat în tinereţe.

Unchiul ei trecu cu degetul mare peste marginea telecomenzii, acolo unde vopseaua se luase. Unghia degetului mare de la mâna aceea îi lipsea – dreapta –, ca, de altfel, şi cea mai mare parte a degetului arătător.

– Mă întrebam dacă tatăl tău a descoperit deja lucrul acesta, zise el.

– Nu. Glasul Maisei fu foarte ferm. Şi nu o va face niciodată.

– Poate. Bătrânul lovi telecomanda de genunchi. Poate nu.

– Eşti încruntat. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, Maşa mea, zise bătrânul. Absolut nimic. Aruncă telecomanda într-un coş cu cataloage vechi, aflat lângă scaunul lui. Dar, spune-mi, cum îţi merge afacerea? Faci bani buni?

Ea ridică dintr-o sprânceană la schimbarea nu foarte subtilă a subiectului.

– Voi ajunge acolo, unchiule. Până la vară, am de gând să deschid o pagină de internet creată de profesioniști și apoi voi putea pune la punct comenzi prin poștă.

El se încruntă ca și cum ar fi fost pe cale să își continue șirul de întrebări, așa că May adăugă grăbită:

– L-am adus pe Butch să lucrez câte ceva pe parcursul acestui sfârșit de săptămână.

Mângâie valijoara pe care o pusese alături de ea, lângă fotoliu. Înăuntru se afla mașina ei de cusut preferată, poreclită afectuos Butch, din moment ce mama ei plătise pentru ea doi dolari și jumătate, la un talcioc.

– Nu înțeleg de ce ai avut nevoie de patru ani de facultate pentru asta.

Bărbatul își țuguie buzele. În Rusia, cusătoresele fuseseră muncitoare prost plătite, iar Maisa îl convinsese cu greutate că era o diferență între o cusătoreasă și o creatoare de modă care își făcea de mână operele. Probabil nu ajutase nici faptul că încă muncea din greu să pătrundă pe piața rochiilor făcute la comandă.

– Dar este bine că îți place ce faci, adăugă el.

– Ai fi preferat să intru în afacerile de familie?

Îi aruncă o privire ironică în timp ce se ridica.

– Nu. Nu glumi cu astfel de lucruri. Clătină încet din cap, ca un sumbru ogar basset. Este foarte bine că nu mi-ai urmat niciodată calea, după cum știi prea bine.

– Bănuiesc că da, admise ea, doar ca să îl abată de la subiect. Poftim, dă-mi voie să îți arăt ce am adus.

Bărbatul se aplecă în față în fotoliul lui, în timp ce ea puse la picioarele lui valijoara neagră. Fusese o reducere la Macy, cu o săptămână în urmă, și, când văzuse cardiganele groase, din lână, se gândise la unchiul ei. Se plângea întotdeauna că nu găsea pulovere destul de călduroase pentru iarnă.

Maisa desfăcu fermoarul capacului valizei și o deschise într-un mod teatral. Dar, când coborî privirea, în loc să vadă un pulover tricotat de mână în stil irlandez, dădu cu ochii de o harababură de haine necunoscute.

– Ce...?

Strâmbă din nas, ridicând o pereche enormă de chiloți bărbătești. Aveau talie înaltă și o gaură aproape de betelie.

– Astia nu sunt ai mei.

– Și cred că nici asta nu este a ta, zise încet unchiul ei.

Ridică o pungă din valiză.

Maisa se uită cruciș la ea. În pungă se aflau niște chestii micuțe, roz și strălucitoare.

– Pietre false? întrebă ea.

Bătrânul apropie punga de față și se zgâi la pietrele roz. Aveau formă de inimioare.

– Adică, sunt false, nu?

– Da.

Maisa privi, uimită, cum unchiul ei se ridică brusc și merse în bucătărie. Auzi zgomot de sertare trase și de cotrobăit, apoi bărbatul se întoarse cu o lupă de bijutier într-o mână și o pungă în cealaltă.

Se așeză din nou și deschise punga, scoțând una dintre pietrele roz. Maisa se așeză pe marginea fotoliului.

– Ce...?

– Sttt, îngăimă el și își puse lupa la ochiul drept.

În spatele canapelei se afla o lampă de podea cu cap rotativ. Bărbatul o trase aproape, o aprinse și ținu piatra între degetul mare și cel arătător, mijindu-și ochii.

Puse jos prima piatră și alese o alta, cercetând-o. Când ajunse la cea de a cincea piatră, Maisa își pierduse de tot răbdarea.

– Ai de gând să îmi spui ce se petrece ori trebuie doar să stau aici și să ghicesc?

– Răbdare, Maşa mea, răbdare, zise calm, alegând o altă piatră.

– Unchiule!

El ridică privirea, oftă și dădu lupa la o parte.

– Cu siguranță nu sunt false.

Ea privi când la chipul lui îngrijorat, când la punguța cu bijuterii roz.

– Nu sunt false. Atunci, vrei să spui că sunt...

– ... Diamante, zise scurt bărbatul. Diamante roz absolut identice, de o claritate şi de o culoare cum nu am mai văzut niciodată. Diamantele astea provin din aceeaşi mină, cred. Şi, în plus, au fost tăiate în formă de inimă, fiecare dintre ele. Clătină din cap, ridicând absent o piatră ca să o mângâie. O astfel de metodă este una extrem de risipitoare, făcând astfel fiecare bucată foarte scumpă.

– Dar dacă sunt diamante... Maisa clipi, nevenindu-i încă să creadă. Atunci, trebuie să valoreze...

– ... Milioane de dolari. E doar o bănuială, dar poate vrei trei milioane.

– Trei. Milioane. *De dolari?* chiţăi Maisa.

– Da. Bărbatul aprobă gânditor din cap. Cred că valiza asta îi lipseşte foarte mult cuiva în clipa asta.

capitolul 4

Karl Karlson ridică privirea către firma motelului Coot Lake. Era genul care avea litere negre, lipite, dintre care unele căzuseră, aşa că pe firmă se putea citi:

OOT LA E

Probabil lipsa literelor C şi K nu deranja nici un potenţial client, având în vedere faptul că la momentul acela erau sub minus şapte grade. Trânti portiera taxiului şi îşi ridică valiza neagră, lovind spatele maşinii în trecere. Un cor de lătrături vesele răspunse loviturii.

Karl zâmbi când deschise uşa către holul minuscul al motelului Coot Lake. Norm Blomgren, proprietarul motelului Coot Lake, nu o făcu.

– *Nu*, strigă Norm când ridică privirea şi îl văzu pe Karl.

Norm era un individ voinic, iar strigătul lui fu destul de puternic, aşa că se clătină un pic în spatele tejghelei

laminate de la recepţie, cu burta legănându-i-se şi cu o expresie pe care, dacă nu ar fi ştiut mai bine, Karl ar fi putut-o confunda cu exasperarea.

Din fericire, Karl ştia mai bine.

- Salut, Norm. Nu ne-am mai văzut de mult timp.

Îşi scoase ochelarii aburiţi şi îi şterse de poalele cămăşii.

- Nu destul de mult, mârâi Norm, pentru că era un glumeţ.

- Ia zi, spuse Karl, lăsându-şi valiza să îi cadă la picioare şi sprijinindu-se de tejghea. Nu cumva ai...

- Nu.

- ... O cameră pentru...

- *Nu!*

- ... O seară sau poate două?

Norm miji ochii, lucru care, cu obrajii lui mari şi roşii, nu îl făcea să arate deloc bine. Cumva, semăna cu un câine îngrozit care vedea pentru întâia oară un abator. Desigur, Karl nu îi spuse asta lui Norm, pentru că, de altfel, Karl era o persoană amabilă şi un bun prieten.

Îşi încruntă însă un pic fruntea pentru a-i da de înţeles lui Norm că era surprins de felul în care decurseseră lucrurile până atunci.

- Hei, cum este faianţa din băile acelea pe care le-am renovat pentru tine? Cu siguranţă arătau bine când le-am terminat, nu-i aşa?

- Asta a fost vara trecută, zise Norm, scoţându-şi bărbia în afară. Acum, arăta ca un câine îngrozit şi *ostil*. Şi te-am *plătit* pentru treaba aia. Şi te-am lăsat să stai aici gratis tot timpul cât ai muncit. Şi te-ai folosit de bucătăria mea!

Ei bine, asta duru. Karl îi spuse lui Norm acest lucru, pentru că, în orice relaţie, comunicarea era importantă, chiar şi între fraţi. Citise despre asta într-un număr al revistei *Cosmo*, stând la coadă la Mack's Speedy, imediat sub articolul „Cinci mişcări la care bărbatul tău nu se va aştepta niciodată", care fusese foarte lămuritor.

– Hei, asta doare, Norm. Mi-am împărțit mâncarea chili...

– Al naibii de *băşinos*...

– ... În fiecare noapte...

– Ai furat roşiile alea...

– ... În care am lucrat la băile alea...

– ... Direct din grădina *mea*...

– ... Şi a fost şi foarte gustos, încheie triumfător Karl, pentru că se afla pe un teren foarte sigur. Nimeni nu făcea un chili mai gustos decât al lui. Auzi, aş putea găti din nou pentru tine cât stau aici. Mai ai jumătatea aceea de porc pe care ai cumpărat-o de la Al? Pentru că fac o friptură înăbuşită de porc nemaipomenită. După o reţetă secretă moştenită de la stră-străbunicul meu.

Norm păru suspicios.

– Stră-străbunicul tău făcea friptură de porc în rezervaţie?

Karl îşi îndreptă spatele.

– Friptura înăbuşită de porc este o tradiţie a tribului Ojibwa. Noi v-am învăţat pe voi, oamenii albi, să o faceţi, să ştii.

– Asta ai spus şi despre jocul cu mingea pe care îl jucam în liceu, în care trebuia să ţii cât mai mult mingea în aer, cu piciorul.

– Era mingea stră-*străbunicului*, începu răbdător Karl, pentru că, uneori, Norm nu înţelegea punctele mai fine din istoria tribului Ojibwa.

Fu întrerupt de uşa deschisă larg.

Sam West păşi înăuntru, tropăind ca să îndepărteze zăpada de pe cizme. Avea cu el un individ mai în vârstă, un pic cam scund şi dolofan, cu o faţă nesănătoasă în spatele unor ochelari strâmbi. Sam avea într-o mână o valiză neagră. Cealaltă mână o avea aşezată pe cotul bărbatului. Se odihnea acolo, dar Karl ştia că strângerea lui Sam era puternică, din cauza unei neînţelegeri din urmă cu câţiva ani, în care fuseseră implicate o maşină Corvette galbenă, drăguţă, o ladă de bere

Budweiser şi trei raţe. Era îndoielnic că dolofanul avea să poată scăpa.

Nu că ar fi încercat să o facă. Nu, acesta privea cu atenţie de jur împrejurul micii recepţii a lui Norm, ca şi cum se aştepta ca ninja ucigaşi să sară din spatele vreunuia dintre ghivecele cu plante false.

– Norm, spuse Sam, punând jos valiza. Îşi scoase pălăria şi o lovi de blugi ca să dea jos de pe ea zăpada, înălţând bărbia în direcţia lui Karl. Salut, Karl.

– Salut, Sam.

Karl fu atent să nu îşi coboare privirea asupra propriei valize negre. Nu. Învăţase că un astfel de indiciu ar fi făcut pe un om al legii cu ochi de vultur, ca Sam, să intre într-o stare de nebunie investigativă, lucru care ar fi fost foarte stânjenitor, dat fiind conţinutul valizei mai sus menţionate. În schimb, Karl se instală mai confortabil la tejghea. Lucrurile păreau interesante, şi nu era ca şi cum conversaţia lui cu Norm mergea într-o direcţie bună.

– Cine-i ăsta?

Sam zâmbi uşor şi prietenos, dar Karl cunoştea acel zâmbet, şi înţelese că Sam nu era complet relaxat în prezenţa străinului.

– Acesta este Ilia Kasianov, care tocmai a intrat într-un morman de zăpadă mai sus pe Route 52.

– Ah, frate! Karl clătină din cap cu compasiune. Am păţit-o şi eu mai demult.

– Şi nici măcar nu era iarnă, zise Sam tărăgănat.

Karl îl ignoră.

– Ilia? Hei, eşti rus? Pentru că...

Dar, în momentul acela, Sam se împiedică în propriile picioare sau de ceva şi îl lovi cu cotul în coaste pe Karl, dărâmând cele două valize.

– Au, zise Karl, întrebându-se dacă mai avea coastele întregi. Ce...?

Sam îi aruncă o privire atât de înspăimântătoare, încât Karl înţelese imediat mesajul.

– Îmi pare rău, zise Sam, fără să arate absolut deloc că i-ar fi părut rău. Îndreptă valizele şi apoi se întoarse către Norm. Ai o cameră aici pentru noaptea asta, pentru Ilia?

Norm se însenină. Adevărul era că, deşi Coot Lake era singurul motel din oraş, nu avea prea mulţi clienţi, în ciuda îmbunătăţirilor aduse de Karl băilor din apartamentele 21, 23, 25 şi 9.

– Da, zise Norm, aşezând grăbit formularul de înregistrare şi un stilou. Am una frumoasă la intrare. Are şi o baie proaspăt renovată.

– Faianţă mov cu negru, adăugă Karl, ca să ajute. Făcută la comandă.

– Bine, da, zise Ilia, cu un accent rusesc slab, dar foarte distinct, dacă Karl ştia accentele diferite de cele din Coot Lake ori pe cele din afara rezervaţiei Ojibwa. Şi le ştia. Voi închiria camera. Pronunţă cuvântul „cameră" ca şi cum ar fi făcut gargară cu o grămadă de consoane şi vocale suplimentare. Dar pentru o singură noapte, da? Voi pleca de dimineaţă, repede.

Sam ridică dintr-o sprânceană, ceea ce era un truc destul de tare, pe care Karl îl încercase cândva, petrecând o întreagă după-amiază în oglindă – din nefericire, fără succes.

– Viscolul nu va face decât să se înteţească. Poate ar trebui să vă gândiţi să rămâneţi câteva zile.

Kasianov păru alarmat, ochii de câine trist devenind brusc mai mari.

– Dar... dar maşina mea trebuie reparată. Voi plăti bine.

– Desigur, puteţi plăti bine, şi maşina dumneavoastră ar putea fi reparată, zise relaxat Sam, dar asta nu garantează faptul că veţi putea conduce pe zăpadă de şaizeci de centimetri.

– Am auzit că o să fie de un metru, interveni Karl.

Norm îl luă în derâdere.

– Cel mult şaptezeci şi cinci de centimetri. Nu ajunge niciodată la un metru, oricât de mult ţopăie individul

care prezintă vremea pe canalul patru. Se întoarse către rus. Totuşi, avem cablu, şi Marie, de la Laughing Loon Café, îţi va livra dacă vei face comandă de mâncare de mai mult de douăzeci de dolari. Vei fi în regulă timp de trei sau patru zile.

Kasianov îşi legăna capul dintr-o parte în alta, ca o mâţă ce urmăreşte o jucărie cu pene. Scoase un sunet de balenă aflată pe moarte.

– *Zile?*

Sam îl privi printre gene.

– Da. Trebuie să ajungeţi undeva?

După cum îşi imagina Karl, *oricine* trebuia să ajungă undeva, aşa că fu uşor luat prin surprindere când individul se răsuci şi începu să dea înapoi.

– Nu... vai, nu. Este foarte bine aici, în Loon[1] Lake.

Zâmbi, dezvelind dinţi îngălbeniţi. Zâmbetul fu total neconvingător şi, pe deasupra, destul de scârbos.

– Coot Lake, îl corectă Norm, fără răutate, pentru că, la urma urmelor, individul era un client care plătea, cu sau fără dinţii îngălbeniţi. Poftim!

Îi întinse lui Kasianov formularul de înregistrare. Ilia oftă şi ridică pixul. Sam se întoarse către Karl.

– Ce faci aici?

– Păi, Norm mă ajută cu un loc unde să stau...

– Ba nu, mormăi Norm, dar apoi fu distras de Kasianov, care îşi completa formularul.

– Este ceva în neregulă cu rulota ta? întrebă Sam.

– S-ar putea spune şi aşa.

Karl avea o rulotă foarte frumoasă aflată pe pământul Rezervaţiei Pământul Roşu Ojibwa. Avea doar patruzeci de ani şi lambriuri aproape în întregime din lemn adevărat în camera/sufrageria/sala de mese/birou.

– Au îngheţat ţevile de apă.

Tocmai atunci, Norm ridică privirea şi, cu un oftat greu, întinse mâna după o cheie şi o împinse pe tejghea,

[1] În limba engleză, în original, „ţicnit" (n.tr.)

mormăind. Karl înclină din cap şi o luă. Sam făcu o grimasă.

– Au.

– Da, zise Karl. Dar, cu întâlnirea Crow County Mighty Mushers[1] care are loc la sfârşitul săptămânii, e tocmai bine. Pot fi în oraş cu...

– Stai. Stai. Sam ridică mâna pentru a-l opri. Uneori lui Sam îi era greu să iasă din starea de poliţist. Prietenii tăi nebuni care conduc sănii trase de câini sosesc în oraş?

– Sigur. Karl încerca de ani buni să îl bage pe Sam în clubul de sănii trase de câini. Ai putea trece pe acolo, să vezi cum este. Vom merge cu săniile în jurul lacului Moosehead, vom bea câteva beri şi apoi poate dăm o tură până în Ţinutul M, înainte de a ne întoarce în oraş.

– Câţi?

– Kilometri? Karl răsuflă îndelung, încercând să facă o estimare. Ah, cel puţin optzeci. Dar după cum se lasă ninsoarea...

– Nu, nu kilometri. *Conducători de sănii.*

– A! Karl ridică din umeri. Păi, în mod normal, am avea cel puţin douăzeci, poate douăzeci şi cinci de oameni, dar cu vremea asta... Poate cincisprezece ori cam aşa ceva în total. Depinde dacă Doug Engelstad s-a recuperat după ce a avut ambele picioare rupte, bănuiesc. Iar vărul lui, Stu Engelstad, ameninţa că se mută în Alaska pentru că zice el că este prea cald aici...

Rusul se înecă un pic, fără un motiv evident pentru Karl.

– Lucru pe care îl înţeleg perfect, dar, serios, nu sunt multe fete în Alaska, aşa că eu nu aş face-o. Nu – se întrerupse Karl gânditor – că Stu pare prea interesat de fete. Ori de băieţi. Ori, de fapt, de *oameni*...

[1] În limba engleză, în original, Puternicii Conducători de Sănii ai Districtului Crow (n.tr.)

– Karl. Sam avea o voce cu adevărat calmă de obicei, dar, uneori, când era doar puţin morocănos, aceasta devenea ascuţită. Doc Meijers ştie despre întâlnire?

Fruntea lui Karl se încreţi.

– Nu. De ce ar şti?

– Poate ca să poată obţine un *permis* din partea şefului poliţiei pentru a invita cincisprezece conducători de sănii beţi şi toţi câinii acestora în oraş, ca apoi să îi mâne în jurul lacului Moosehead? zise Sam, tonul ridicându-i-se uşor spre final.

– A, hei, zise Karl. Avem nevoie de permis pentru asta?

– *Cât?* icni rusul în acelaşi timp.

Karl era înţelegător. Uneori, Norm avea tendinţa de a trage pe sfoară. *Era* singurul motel din oraş.

Sam se întoarse cu faţa către tejghea şi Karl se aplecă repede că să îşi apuce valiza. O ridică, apoi ezită. Ambele valize erau negre şi arătau identic. Era...?

Ridică privirea şi îl văzu pe Sam uitându-se lung la el.

– S-a întâmplat ceva, Karl?

– Nu. Absolut nimic, admise Karl cu un zâmbet de o gingăşie extraordinară şi strânse şi mai tare valiza. O să plec singur.

Sam miji ochii, dar Karl se grăbea deja să iasă. Nu dorea să rămână să se intereseze de aprobarea pentru ieşirea cu sania. Şi apoi, Norm era destul de ocupat ca să îl conducă până la camera lui.

Oricum, Karl cunoştea drumul.

capitolul 5

– *Câţi* câini? lătră Doc Meijers.

Şase ore mai târziu, Doc şi Sam şedeau în barul lui Ed, cu o tablă de şah între ei, pălăria Resistol de culoarea ghindei a lui Sam aflându-se pe locul de lângă el.

În ciuda vremii, era aglomerat, şi Sam fu nevoit să se aplece peste masa veche de lemn ca să se facă auzit.

– Ei bine, imaginează-ţi cincisprezece conducători cu opt până la zece câini fiecare...

Ridică din umeri, aşezându-se înapoi pe bancheta separeului. Doc putea face şi singur calculele.

Şeful poliţiei din Coot Lake avea în jur de şaizeci de ani şi avea un pic de burtă şi genul acela de chip încruntat care înspăimânta pe toată lumea, în afară de copiii foarte mici, care nu aveau celulele nervoase necesare pentru a şti ce este mai bine. Copiii mici îl iubeau pe Doc Meijers.

Doc mormăi ceva, dar tonomatul începu să cânte *Before He Cheats* al lui Carrie Underwood, şi vorbele lui se pierdură în valul de ostilitate feminină.

– Da, răspunse Sam, pentru că era aproape sigur că ştia esenţa celor spuse de Doc.

Carrie se plânse de colonia din toaletă – pe care, din întâmplare, Ed o avea întotdeauna pe stoc –, iar Sam îşi bău berea Sam Adams şi îl privi pe Doc plângându-se că prinsese doi dintre oamenii lui Sam.

În momentul în care cântecul luă sfârşit, Doc încheie şi el.

Până la un punct, oricum.

– Afurisitul naibii, Karlson ăsta, strigă el în momentul brusc de linişte.

Din fericire, maghernița lui Ed era una dintre acelea în care nimeni nu ridica privirea. Ed preluase fostul club al veteranilor – cu lambriuri false din lemn şi toate cele –, construise o tejghea în spate, cumpărase câteva mese şi scaune la mâna a doua, fixase o pisică sălbatică împăiată pe peretele din spate şi cu asta, basta. Nimeni nu ştia pentru ce era pisica sălbatică – nu era ca şi cum existau unele vii prin zonă. Sam se gândise întotdeauna că pisica fusese ideea de decoraţiune a lui Ed. Asta sau o căpătase gratis.

Localul lui Ed era singurul loc deschis după ora opt seara într-o zi de vineri în Coot Lake, aşa că, dacă

nu voiai să conduci prea mult - şi cine dorea asta pe un asemenea viscol? -, la Ed mergeai. La momentul acela, într-o parte a încăperii era o masă cu femei de o vârstă incertă. Dispecera Becky era una dintre ele. De curând, îşi vopsise părul într-o culoare nouă, un roşu-purpuriu care îţi sărea în ochi, chiar şi în lumina slabă a barului. Întrebată, toată lumea spunea că îi stătea foarte bine - mai ales atunci când Becky te ţintuia cu privirea. Doamnele împărţeau o farfurie de nachos încălzite la cuptorul cu microunde şi o carafă de bere şi arătau mai înspăimântătoare decât oricine altcineva din acea încăpere.

Asta spunea multe, pentru că într-unul dintre separeurile din spate se afla o adunătură de tipi solizi, care purtau pleduri şi bocanci Sorel - probabil erau unii dintre prietenii conducători de sănii ai lui Karl. Tick, unul dintre ceilalţi doi poliţişti din Coot Lake, în afară de Sam, se întorsese de la mătuşa lui din Fergus. Tick lucra în schimbul de noapte, chiar dacă îşi lua pauza de masă chiar acum. Îşi sprijinea fundul slăbănog de unul dintre scaunele aflate la bar, discutând cu un Ed plictisit, în timp ce îşi lua cina grasă formată dintr-un burger şi cartofi prăjiţi. Tick îşi lăsase de curând bărbuţă şi părea destul de mândru de ea, în ciuda faptului că Doc spusese mormăind că părea că un păianjen îi murise pe bărbie.

Cel din urmă membru al poliţiei din Coot Lake, Dylan Rorsky, avea liber şi se afla pe ceea ce trecea drept ring de dans în barul lui Ed, alături de Haley Anne, una dintre chelneriţele de la Laughing Loon Café. Dylan avea doar douăzeci şi trei de ani, cu un chip atât de proaspăt şi de neted, încât îl făcea pe Sam să se simtă decrepit - mai ales cu ce făcea Dylan pe ringul de dans, alături de Haley Anne, care ieşise de mai puţin de un an de pe băncile liceului. Avea dungi roz în părul negru şi un inel prins de buza de jos, care se înclina atunci când ea zâmbea. Sam încerca din răsputeri să nu privească prea

mult în direcţia lor, pentru că, ultima dată când făcuse asta, se cam speriase.

– Ai crede că, după acel ultim eşec, zise Doc, cu gândul încă la conducătorii de sănii, Karl s-ar fi gândit din timp să obţină un permis.

– Nu sunt sigur că Karl gândeşte din vreme lucrurile.

Sam sări peste unul dintre pionii lui Doc şi îl scoase de pe tablă.

– Mai spune-o o dată.

Doc mormăi îmbufnat şi luă o gură din singura bere la halbă pe care o avea Ed. Împinse înainte una dintre piesele sale.

– Şi nu este singurul, continuă el. Ştiai că săptămâna trecută Tuck a confiscat o mulţime de artificii de la nişte adolescenţi şi chiar ieri întreba dacă ar putea să le dea foc în parcarea orăşenească?

Sam tresări.

– Nu e chiar aşa rău.

– Şi Dylan. Doc clătină din cap ca şi cum cel mai tânăr membru al forţei poliţieneşti din Coot Lake nu mai avea de trăit decât câteva zile. Fata aia cu care umblă este un pericol. Este doar o chestiune de timp până când Dylan va uita de prezervativ, şi vom sfârşi prin a avea o nuntă-fulger.

Sam ridică din umeri.

– Ar fi putut nimeri una mai rea decât Haley Anne.

Uşa de la intrare se deschise, suflând înăuntru un vânt îngheţat şi zăpadă – şi pe May Burnsey.

Sam mişcă o piesă la întâmplare. Doc mormăi şi îi luă regele. Nu se deranjă să arunce un ochi peste umăr la uşă, ci întrebă:

– Maisa Burnsey tocmai a intrat?

Nimic din ceea ce ar fi putut răspunde nu i-ar fi adus altceva decât stânjeneală, aşa că Sam mai luă o gură de bere. Ea fusese foarte clară atunci când îi spusese că nu dorea să îl vadă în seara aceasta. Numai un ticălos ar fi presupus că intrase acolo pentru el.

May își lovi cizmele de podea, privind prin încăpere. Îl zări, și chiar din cealaltă parte a încăperii se văzu cum își mijește ochii. Sam înclină din cap. Ea începu să treacă printre mese, și părea că se îndrepta în direcția lui, dar, când trecu pe lângă grupul doamnelor de vârstă mijlocie, Becky o acostă. May se aplecă să spună ceva.

– Am auzit că azi după-amiază ai oprit-o pe Maisa, bodogăni Doc.

– Becky pălăvrăgește prea mult.

Doc ridică dintr-o sprânceană.

– Depășise viteza, întrerupse Sam, destul de sigur că nu păruse defensiv.

– Fiule, zise Doc, cu vocea sa părintească, semn că probabil Sam se înșelase. Femeia aceea nu este de tine.

În loc să spună ceva ce ar fi putut regreta mai târziu, Sam își ridică la buze berea Sam Adams.

May își dădu jos jacheta. Purta un pulover moale, care îi sublinia și îi îmbrățișa sânii. Toți bărbații din încăpere – în afară de șerif, care încă nu se întorsese – aveau ochii ațintiți asupra ei.

– Ea e de la oraș. Doc îl privi cu subînțeles. Și este nepoata lui George Johnson – și știi al naibii de bine *ce* este George.

Sam tresări, gândindu-se la tatuajele pe care Bătrânul George le etala pe ambele mâini. Fiecare articulație – cel puțin cele care îi mai rămăseseră – avea pe ea câte o literă chirilică și un simbol. Erau cruci ornamentate, X-uri ciudate, cranii și jumătăți de cercuri care arătau ca niște luni – iar acelea erau singurele părți vizibile din trupul lui. Numai Dumnezeu știa ce se ascundea sub hainele lui. Tatuajele erau destul de populare în zilele astea, însă, în general, nu genul pe care le etala George.

Genul care arătau că fie era, fie fusese parte din mafia rusească.

– Nu avem nici o dovadă, spuse Sam încet, pentru că, deși la tonomat începuse să cânte trupa Styx – gusturile muzicale ale lui Ed cuprindeau toate genurile –, nu dorea să fie auzit. Din câte știm, Bătrânul George

a fost o victimă a Rusiei comuniste şi a fost închis în gulag.

– Atunci, cum se face că are ca nume de familie *Johnson*? Doc mormăi şi îşi împinse unul dintre pioni pe ultimul rând al tablei, de partea lui Sam. Hai cu regele! Pun pariu că se ascunde de ceva ori de cineva.

Sam se strâmbă – din cauză că pierdea partida de şah şi pentru că nu era întâia oară când discuta despre Bătrânul George, despre accentul lui rusesc, tatuajele lui mafiote şi ciudata lui alegere de a se retrage în locul acela. Aproape nimeni nu se muta în Coot Lake dacă nu avea vreo legătură cu acea comunitate. Nu era ca şi cum Coot Lake se afla pe lista celor mai pitoreşti orăşele.

Ridică privirea şi o descoperi pe May uitându-se la el. Aceasta îşi feri grăbită privirea, zâmbind către una dintre femeile din jurul mesei. Cineva îi adusese un scaun, iar ea sorbea bere dintr-un pahar de plastic pe jumătate plin. Ce avea de gând?

– Muţi odată? mârâi Doc.

– Desigur. Sam captură un alt pion de-al şerifului, făcându-l pe bătrân să se încrunte. Din întâmplare, Becky a menţionat accidentul de pe Route 52?

– Tipul care a intrat în şanţ? întrebă Doc fără să se arate prea interesat. Becky a zis că s-a întâmplat fix în faţa ochilor tăi.

– Da. Cu siguranţă depăşise viteza, zise grăbit Sam, când Doc deschise gura, dar nu acesta este motivul pentru care am adus vorba despre asta.

– Atunci, care este?

– Şoferul avea accent rusesc.

Şeriful sări peste patru dintre pionii lui Sam, începând cu cel pe care Sam tocmai îl mutase, practic încheind jocul.

– Ah, rahat, zise Sam, privind îndelung la ruinele apărării sale.

Doc clătină din cap şi începu să adune piesele.

– Ţi-am mai spus, ţi-am spus de o mie de ori. Nu trebuie să ţii prea mult de piesele tale. Uneori, trebuie

să sacrifici câte un pion. Joacă cu teamă, şi nu vei câştiga niciodată nici un joc.

Sam clipi la gândul de a sacrifica un pion. Luă o gură de bere ca să acopere asta. Doc îl privi, dar nu întrebă nimic. Nu o făcea niciodată, lucru pe care Sam îl aprecia. Aruncă un ochi către masa doamnelor, dar May era hotărâtă să îşi ferească privirea.

Tick îşi încheie fermoarul hainei, făcu cu mâna în semn de rămas-bun către încăpere în general şi plecă, probabil ca să se ocupe de accidentele de pe Route 52. La tonomat începu un cântec lent, pe care Sam nu îl recunoscu. Unul dintre conducătorii de sănii se desprinse de grup, ceilalţi aclamându-l şi plesnindu-l pe spinare. Acesta porni către May.

Ei bine, pur şi simplu nu avea să se întâmple una ca asta.

- Scuze.

Sam îşi goli sticla de bere şi se ridică.

Doc mormăi ceva în spatele lui, dar Sam îl ignoră.

Pusese ochii pe o bruneţică ţâfnoasă.

capitolul 6

Maisa îşi muşcă buza, privindu-l cu coada ochiului pe Sam, care se îndrepta către ea. Nu păruse o ideea bună mai devreme, când părăsise cabana unchiului ei cu scuza că avea nevoie să ia câteva lucruri din oraş. Avea să meargă la barul lui Ed - acolo unde avea să fie toată lumea, într-o seară de vineri - şi avea să afle ce ştia Sam despre individul care avusese accident de maşină. Nu avea să îl abordeze de una singură pe străin - din câte ştia ea, acesta era un fel de curier al mafiei -, dar trebuia cel puţin să încerce să descopere ce se petrecea. Unchiul zâmbise şi îi respinsese cu blândeţe toate întrebările, purtându-se suspicios de inocent înainte de a-i declara că nu avea motive de îngrijorare, întrucât întreaga problemă avea să se rezolve până dimineaţă.

Maisa pufni uşor în sinea ei. Da, şi mafia rusească devenise, dintr-odată, un club de caritate.

– Salut, zise o voce bărbătească alături de ea.

Se întoarse iute, dar ştia deja că era vocea bărbătească greşită. Un tip imens cu o barbă neîngrijită şi bocanci scâlciaţi stătea acolo, părând intimidat. Ea îi zâmbi, apoi îngheţă când acesta îi întoarse zâmbetul. Fulgi de tutun de mestecat îi erau lipiţi pe dinţii din faţă.

– Ai dori, ştii tu, să dans...

– Îmi pare rău, amice, dar este deja luată.

Sam îşi făcu apariţia alături de individ şi, deşi avea peste un metru optzeci, Băiatul cu Tutun era cu uşurinţă cu un cap mai înalt.

Şi, de asemenea, nu mai zâmbea.

– Ascultă, nemernicule...

Sam clătină din cap.

– Ai grijă ce limbaj foloseşti în faţa doamnelor.

– Al naibii de mare dreptate ai, zise Becky.

– May?

Sam întinse mâna şi, deşi glasul îi adresase o întrebare politicoasă, postura lui cu siguranţă nu era astfel.

Ea miji ochii pentru o clipă. Dacă nu ar fi avut nevoie de informaţii, ar fi fost tentată să meargă cu celălalt tip, cu dinţi pătaţi de tutun sau nu, doar ca să îi arate ea lui Sam. Dar avea nevoie de el, aşa că îşi aşeză mâna în a lui, ridicându-se. Se scuză cu un zâmbet faţă de bărbatul uriaş.

– Poate altă dată.

El ar fi răspuns, poate, dar Sam o trăgea deja pe ceea ce trecea drept ring de dans în Coot Lake.

– Te deranjează? şuieră ea când el o răsuci şi o trase mult prea aproape.

Un colţ al gurii lui se ridică şi rămase astfel în timp ce îşi aşeză mâinile mari pe talia ei şi începu să se legene uşor.

Ea pufni şi îşi aşeză palmele pe umerii lui. El purta o cămaşă de blugi atât de tocită şi de decolorată, încât materialul devenise ca velurul. Nu se putu abţine

să nu deseneze pe furiș cercuțe cu vârful degetelor, cu pleoapele pe jumătate coborâte. Material moale, moale peste mușchi calzi și puternici. Dacă și-ar fi lăsat capul să se aplece puțin în față, era sigură că i-ar fi putut simți mirosul spumei de ras. Folosea ceva demodat, ieftin și tipic american, gen Old Spice.

Perfect.

– Cum ai ajuns în oraș?

Vocea lui fu ca un vuiet discret sub cântecul domol al lui Bonnie Raitt.

– Cu camioneta unchiului meu. Îl surprinse coborându-și sprâncenele și adăugă: Are cauciucuri pentru zăpadă, știi că are.

El clătină din cap.

– Cauciucurile de zăpadă nu înseamnă absolut nimic dacă începe să înghețe sau dacă zăpada este prea mare.

Dar vocea lui rămase scăzută. Știa că era prea rece pentru ca drumurile să nu înghețe peste noapte. Mai avea vreo oră înainte ca zăpada acumulată să fie periculoasă pentru condus.

Mâinile îi alunecară puțin mai jos – aproape, dar nu chiar, așezându-i-se pe fund.

Era atât de tentată să își lase capul pe cămașa lui de blugi uzată și să uite, pur și simplu, în seara aceea de misterioasele diamante roz în formă de inimă.

Tonomatul sughiță și începu un nou cântec: Pink implorând „Te rog, nu mă părăsi". Din nu se știe ce motiv, cântecul acela o făcea mereu pe Maisa să lăcrimeze. Se împotrivi sentimentului, trăgându-se un pic din îmbrățișarea lui.

– Ai mai avut și alte accidente de care să te ocupi azi după-amiază?

El își înclină capul, studiind-o, iar ea își reaminti, încă o dată, că Sam West o fi fost un bărbat dintr-un oraș mic, dar inteligența lui numai mică nu era.

– Câțiva oameni au derapat de pe drum, dar nu au fost accidente majore.

– Asta e bine.

– Da. Își plecă ușor capul și îi murmură în ureche: De data aceasta cât stai?

Ea înghiți în sec.

– Doar în weekend. Ca de obicei.

– Păcat, șopti el, atingându-și coapsele de ale ei. Mi-ar plăcea să te văd mai mult.

– Pentru ce? Sex?

Din nu se știe ce motiv, tonul ei ostil făcu ca gura lui să zvâcnească.

– Și pentru asta. Însă, în mare parte, aș dori să te cunosc.

– De ce? Descoperi că strânsese între degete cămașa lui și o netezi cu grijă, încruntându-se la cute. Nu e ca și cum am avea ceva în comun.

– Ah, dar cred că avem, zise el, încrezător ca întotdeauna, cu glasul adânc și seducător.

– Cum ar fi? întrebă ea.

El ridică din umerii mari care se mișcară sub mâinile ei.

– Îți pasă. Și și mie îmi pasă.

– Îmi pasă? Râse neîncrezătoare, simțindu-se vulnerabilă, aproape îndurerată. Ce ți-a dat impresia că mi-ar păsa?

– Pentru că, zise el cu tandrețe, te-ai oprit să vorbești cu Becky, deși nu doreai, ți-ai cerut scuze de la conducătorul acela de sanie căruia îi mirosea gura și ai întrebat despre oamenii aflați pe șosea în seara asta.

– Da, bine, poate că am un motiv ascuns.

Se uită direct la ea, cu ochi albaștri arzători, fără minciuni, fără ocolișuri.

– Și ai?

– Eu...

Clătină din cap – pe de o parte la naivitatea lui, pe de alta la adresa ei înseși. Ce făcea ea acum? Venise aici ca să obțină informații, nu ca să se afunde în mult prea onești ochi albaștri ai lui Sam West. El nu fusese niciodată nevoit să înoate în râul acela noroios dintre bine și rău.

– Nu. Eşti nebun dacă crezi că avem ceva în comun.

– Cum poţi spune una ca asta când nici măcar nu mă cunoşti? întrebă el, încet şi apăsat.

Ea se poticni, poate din cauză că nu era obişnuită cu acel ton din partea lui ori poate pentru că el avea dreptate. El continuă să vorbească cu vocea aceea gravă.

– Nu ştii ce mănânc la micul dejun, care este echipa mea favorită de baseball, dacă sforăi noaptea. Nu ştii la ce mă gândesc în toiul nopţii. De ce mă tem. Pentru ce mi-aş da viaţa. La naiba, femeie, nici măcar nu ai încercat, aşa-i? Mi-ai zgâriat suprafaţa şi te-ai oprit imediat.

– Poate că nu doresc să fac asta, şuieră ea încet şi sfidătoare şi nici măcar un pic tulburată.

Oare chiar era atât de superficială?

– Ba doreşti, cum să nu? zise el, cu un soi de mânie arzătoare în spatele ochilor albaştri.

Maisa se întrebă dacă ar trebui să îi fie teamă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, se aflau în mijlocul localului lui Ed. Sam nu ar fi făcut nimic acolo.

Nu-i aşa? Dintr-odată, îşi dădu seama că nu avea *nici cea mai mică idee* ce avea el să facă în continuare. Avea dreptate – nu îl cunoştea.

El îşi plecă uşor capul către al ei – un gest tandru, dar vorbele lui numai tandre nu fură:

– Ceva te trage înapoi. Am încercat aproape toată toamna trecută să îmi dau seama ce anume, să ştii. M-am gândit că poate este de vină chestia cu orăşelul mic de provincie ori că nu am fost la facultate sau că sunt un simplu funcţionar, dar nu este nici unul dintre lucrurile astea, aşa-i? Este altceva, şi, May, dacă crezi că voi avea odihnă ori voi renunţa înainte de a afla tot ce te face să acţionezi din căpşorul ăla dulce al tău, ei bine, te înşeli.

Dori să se smulgă din braţele lui, să fugă şi să se ascundă, dar încă avea nevoie de informaţia aceea. Ori poate că asta era ceea se îşi spunea ei înseşi.

– Haide, zise el încet, cu vocea ca fumul, insinuant şi inevitabil, aproape sarcastic. Spune-mi ce faci în seara asta aici, în braţele mele, May.

– Şi dacă nu are nimic de-a face cu tine? aruncă ea. Dacă mă aflu aici ca să obţin informaţii?

– Da? Cum ar fi?

Gura îi zvâcni din nou, dar de data asta cu amărăciune. Ura faptul că adusese privirea aceea cinică în ochii lui.

– Sunt ca o carte deschisă, aşa-i? Asta crezi, nu?

Şi, pentru întâia oară, ea se poticni. *Era* oare Sam West ca o carte deschisă? Probabil că da. Era poliţist într-un orăşel de provincie, nu fusese niciodată la facultate. Ce altceva ar mai fi putut fi?

Pentru o clipă, încăperea se înclină foarte uşor către stânga. Dacă tot ce credea ea că ştia era greşit? Dacă Sam West era un bărbat pe care dorea – nu, *avea nevoie* – să îl cunoască?

Apoi călcă imediat în picioare nesiguranţa aceea. *Unchiul ei* ar fi putut da de necaz. Ea trebuia să se concentreze şi să afle ce ştia Sam despre bărbatul care avusese accidentul de maşină în după-amiaza aceea. Maisa se oţeli şi îi întâmpină privirea cu un surâs încrezător pe buze.

– Unde l-ai cazat? Pe tipul acela din accident?

– Se află la motelul Coot Lake, zise el relaxat, ca şi cum informaţia nu avea nici o importanţă.

Ca şi cum i-ar fi spus că zăpada era albă. Se dispreţui pentru faptul că se folosea de el. Apoi însă, el îşi înclină capul, apropiindu-se, şi şopti ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret:

– De ce întrebi, May?

Şi, dintr-odată, ea se sufocă. Gâfâi, ridicând privirea către el, dorindu-şi să se fi aflat într-o încăpere goală – la naiba, ar fi fost de ajuns şi un colţ mai întunecat. Dorea să îi dezbrace cămaşa moale ca pielea de bebeluş şi să îi pipăie muşchii puternici de dedesubt. Dorea să uite jocul acela stupid pe care îl juca.

– Cred, zise el încet în timp ce tonomatul schimbă din nou melodia. Ritmul era total nepotrivit – o bătaie bubuită –, dar el îl ignoră şi continuă să o ţină strâns în braţe. Cred că Bătrânul George are câteva întrebări, nu-i aşa? Şi se foloseşte de tine, dulce May, pe post de ogar de vânătoare care să sperie fazanii.

– Unchiul nu m-ar folosi, zise ea fără să răsufle. M-ai făcut cumva cătea?

– Sigur că nu.

Mâinile lui alunecaseră cu viclenie în jos, şi acum îi cuprinse fundul făţiş, în timp ce o trase, lipind-o de el şi introducând un picior lung între picioarele ei.

– Încetează! şuieră ea.

– Ce?

Ochii lui albaştri erau larg deschişi şi inocenţi în timp ce coapsa lui puternică se împingea în V-ul descris de picioarele ei.

Ah. Ah, chiar acolo.

Pentru o clipă, ea pierdu şirul conversaţiei. Uită că trebuia să rămână vigilentă. Îi împinse umerii, dar fu ca şi cum ar fi încercat să mişte un granit. Să nu mai vorbim despre faptul că şoldurile ei începuseră să se unduiască pe piciorul lui, lucru care nu îi era tocmai de ajutor. Se uită încruntată la el, încercând să ignore căldura care i se aduna jos, în vintre.

– Jumătate din oraş se află aici.

Buzele lui zvâcniră.

– Da.

– Inclusiv şeful tău.

– Aha.

O ridică un pic, astfel că acum ea stătea pe vârfuri, mare parte din greutatea ei sprijinindu-se pe piciorul lui. Putu simţi marginea tare a erecţiei lui apăsată pe abdomenul ei.

– Sam. În mod stânjenitor, numele lui ieşi ca un vaiet lipsit de suflu. Eşti poliţist!

– Sunt în afara orelor de lucru.

Atunci, el chicoti, vibrația traversând prin trupul lui și lovind-o acolo unde se atingeau: sâni, pântece și îmbinarea coapselor ei.

– De ce mă folosești, May?

– Eu... eu nu...

– Aiurea, murmură el blând. Ca o dezmierdare. Ai spus deja că nu ai venit aici pentru mine. Fie Bătrânul George are nevoie de informație, fie tu.

Cum de se putea gândi el să îi pună întrebări când ea îi putea simți trupul lipit de al ei? Dorea să se supere. Dorea să se tragă de lângă el și să iasă bătând din picior. El își mișcă din nou coapsa, iar ea nu făcu decât să își înăbușe un geamăt. El își coborî capul către al ei.

– Deci care dintre variante este cea corectă?

– Eu... Eu...

– May.

– Eu... Înghiți în sec, adunându-se. Eu sunt cea care...

– Cea care ce? șopti el lângă fața ei.

Îi luă lobul urechii între dinți și mușcă. Preț de o secundă, totul dispăru în ceață. Își îngropă fața în pieptul lui, respirând gâfâit pe cămașa lui.

– Eu sunt cea care are nevoie de tine.

Mâinile lui îi strânseră și mai tare șoldurile, iar ea își dădu imediat seama de greșeala făcută. Își apăsă mâinile pe pieptul lui.

– Am nevoie de *informația* ta.

Una din mâinile lui îi părăsi fundul când o așeză ușor înapoi pe picioarele ei.

– De ce?

Ea rămase tăcută.

– De ce, May?

Ea clătină din cap, încercând încă să își revină, dar hotărâtă să nu mai vorbească. Toată această noapte fusese o idee foarte proastă.

Îi simți degetele prin părul ei.

– Mi-ar plăcea foarte mult să te sărut în clipa asta, dar am senzația că ar trece mult timp până să vorbești din nou cu mine dacă aș face-o. Așa este?

Ea aprobă viguros din cap, cu faţa încă ascunsă.

– Atunci, ce ai zice dacă ţi-aş aduce haina? Stratul de zăpadă nu se subţiază şi aş dori să ajungi acasă în noaptea asta.

Femeile mature nu se ascundeau pentru totdeauna, chiar dacă ar fi avut o întâlnire destul de intimă în mijlocul unui ring de dans dintr-un bar. Maisa inspiră adânc şi îşi înălţă capul, sperând să nu fie pe atât de îmbujorată şi de transpirată pe cât se simţea.

– Bine.

Gura lui mare se curbă, şi el se aplecă pentru a-i atinge tâmpla cu buzele.

– Ăsta nu se consideră a fi un sărut. Doream să ştii asta.

– Ştiu, spuse ea. Şi, oricum, nu contează. Se depărtă de el. Se simţi ca şi cum şi-ar fi jupuit un strat de piele, dar tot o făcu. Mă îndoiesc că te voi mai vedea cât stau aici.

El se încruntă auzind asta.

– Ascultă, May...

Ea îndreptă un zâmbet în direcţia lui.

– Ar fi mai bine să pornesc la drum, îţi aminteşti? Drumurile vor deveni dificile.

Se întoarse fără să aştepte răspunsul lui şi se îndreptă cu paşi mari către masa unde îşi lăsase geaca. Nu se opri pentru mai mult de câteva vorbe cu doamnele aşezate acolo, apoi trase de uşă să o deschidă.

Ninsoarea o lovi cu o rafală îngheţată, şi, dacă mai rămăsese vreo urmă de confuzie, aceasta fu alungată. Sam West nu era o opţiune viabilă.

Maisa îşi spuse mental: „Stai departe de bărbatul ăsta"

capitolul 7

– Pare că a mers bine, zise Doc în clipa când Sam lunecă înapoi pe scaun.

Sam nu se sinchisi să răspundă. Parţial din cauză că încerca să se aşeze confortabil cu o erecţie în blugi, parţial pentru că nu avea nimic să îi spună şerifului. În clipa asta May se afla în braţele lui, toată dulceaţă moale, ca în următoarea să îl respingă.

Oftă şi îşi dori să se fi oprit să îşi mai fi luat o bere.

– Ce dorea? întrebă Doc.

Nimeni nu spusese vreodată că omului ăstuia îi lipsea perspicacitatea.

Sam îl privi o clipă, apoi se întinse şi puse mâna pe paharul de bere al lui Doc, sorbind cu nesaţ. Era caldă.

– Dorea să ştie despre tipul care a avut accident de maşină în faţa noastră azi după-amiază.

Doc mormăi.

– Şoferul din accidentul tău a spus ceva despre Bătrânul George?

– Nu. Când i-am zis că trebuie să rămână peste noapte ca să îşi repare maşina – una închiriată, că tot veni vorba –, nu a spus nimic despre George. Te-ai gândi că ar fi făcut-o dacă l-ar fi cunoscut. Sam ridică din umeri. Ba chiar am dus-o pe May până la unchiul ei şi nici măcar nu a aruncat un ochi în spate.

– Ce vrei să spui, ai dus-o pe Maisa?

– Maşina ei s-a blocat când am tras-o pe dreapta.

Doc mârâi auzind asta şi privi încruntat la bere.

– Ai reţinut numele şoferului?

– Ilia Kasianov.

– Ai avut timp să îl verifici în sistem?

– Da.

– Şi?

Sam ridică din umeri.

– Nimic. Locuieşte în Las Vegas, nu are antecedente.

– Lucrează la un cazinou?

– Nu. Este un fel de contabil particular.

Doc se aplecă în faţă.

– Dacă este atât de nevinovat, atunci de ce a întrebat de el Maisa Burnsey?

– Ştii al naibii de bine că May nu este implicată în nimic ilegal.

– Ştiu?

– George o avea – ori poate nu – legături cu mafia, dar May al naibii de sigur nu are, rosti tărăgănat Sam, cu ochii mijiţi. Pare cumva aiurea să ai ceva împotriva unei persoane din cauza rudelor lui.

– Aşa o fi? Ah, ştiu tot rahatul ăsta legat de corectitudinea politică – şeriful strivi cu mâna „rahatul de corectitudine politică" –, dar, serios, familia unei femei înseamnă mult. Un bărbat nu se căsătoreşte doar cu femeia, ci şi cu familia şi prietenii ei. Ştii măcar cine sunt prietenii Maisei Burnsey?

Sam nu ştia, aşa că ignoră întrebarea.

– Cine a spus ceva despre căsătorie?

Doc îi aruncă o privire ce sugera „Eşti idiot".

– Fiule, ştiu al naibii de bine când unui bărbat i s-a pus zăbala între dinţi. Tocmai te-ai dat în spectacol pe ringul de dans, ca un dobitoc. Cred că Dylan îşi lua notiţe. Te ţii după Maisa Burnsey de câteva luni bune. Dacă femeia aia stă vreodată destul locului, îi vei pune inelul pe deget şi îţi vei închiria un smoching albastru atât de rapid, încât nu va avea timp nici măcar să îşi plănuiască afurisitele de aranjamente florale.

Sam chicoti auzind asta, dar fu puţin iritat.

– Da, păi, nu pare că va sta locului prea curând.

– Foarte bine. Doc făcu o pauză ca să ia o gură zdravănă de bere. Ştiu că nu eşti din Coot Lake, dar *aparţii* acestui loc, Sam. Oamenii te plac. La naiba, chiar şi *Becky* te place, şi ştii că femeia aia este mai dură decât o stâncă. Dacă tu...

– Doc..., începu Sam, sperând să împiedice prelegerea obişnuită a şefului poliţiei.

Dar bărbatul se aplecă în faţă, dintr-odată concentrat.

– Nu, la naiba, Sam, ascultă o clipă.

Sam se încruntă, dar plecă uşor capul.

Doc răsuflă.

– Ştiu că sunt un nemernic bătrân încăpăţânat, pare că voi sta prin preajmă pentru totdeauna, dar am tensiunea mare şi colesterolul de tot rahatul.

Sam îşi împreună sprâncenele, îngrijorat. Aceasta era prima oară când auzea de la Doc despre vreo problemă de sănătate.

– Nu – Doc ridică palmele –, nu spun că voi îngenunchea prea curând. Tatăl meu a trăit peste optzeci de ani şi aproape a reuşit să ne scoată din minţi pe mama şi pe noi, copiii, înainte să dea, în sfârşit, ortul popii. Spun doar că la un moment dat va trebui să fiu înlocuit. La naiba, mi-ar plăcea să mă pensionez într-o zi. Să merg la pescuit într-o zi lucrătoare, poate să scot la dans o bătrânică.

Un colţ al gurii lui Sam se ridică.

– O bătrânică precum Becky?

Doc clătină din cap, deşi propria lui gură zvâcnea.

– Nu vorbesc prostii.

– Nu cred că ai de ce. Sam privi cu coada ochiului către masa lui Becky. Aceasta încerca din greu să nu se uite către ei. Întotdeauna fusese de părere că Becky ar fi fost pregătită dacă Doc ar fi făcut vreodată mişcarea potrivită.

– Cred că nu. Doc oftă din nou şi deveni serios. Dar, Sam, ceea ce doresc să spun este că tu ai potenţialul de a ajuta acest oraş. Să fii mai mult decât un simplu poliţist de patrulă.

– Îmi place să fiu poliţist de patrulă, zise Sam, răsucind gâtul gol al sticlei goale.

– Ca să îi prinzi pe cei care depăşesc viteza? Doc ridică dintr-o sprânceană. Chiar este ceea ce doreşti să faci pentru tot restul vieţii tale?

– Şi dacă ar fi?

Doc îşi coborî capul ca un taur bătrân şi îl lovi, încăpăţânat şi periculos.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo, în Afghanistan, dar orice ar fi nu merită să renunţi la restul vieţii tale.

Sam ridică bărbia, refuzând să admită lovitura. Fosta lui carieră militară era un lucru la care nu dorea să se gândească ori despre care să discute - nici cu Doc, nici nu altcineva. Își lăsă încet pe masă sticla de bere.

- Nu-mi arunca privirea asta, se răsti Doc. Știu că ceva s-a întâmplat. Zâmbeai încă atunci când te-ai întors, dar ți-ai pierdut entuziasmul. Ți-ai pierdut concentrarea. Trebuie să ți le recapeți, Sam. Îmi este dor de băiatul pe care îl vedeam când tatăl tău te aducea în vizită.

- Asta se întâmpla în urmă cu douăzeci de ani, zise Sam sec.

Doc fusese împreună cu tatăl lui în Vietnam, dar, în timp ce Doc se eliberase imediat ce i se sfârșise termenul, tatăl lui urmase cariera militară. Fuseseră doar el și tatăl său în copilărie - mama lui își părăsise familia când Sam era mic. Trăiseră pretutindeni, el și tatăl lui, atât în Statele Unite, cât și în străinătate, dar cel puțin o dată pe an veneau să îl viziteze pe Doc și să meargă la pescuit de pește-undițar. Doc îl învățase cum să pună primul vierme în cârlig. Când avea optsprezece ani, Sam intrase în armată. Se gândise să aibă aceeași viață ca tatăl lui, să trăiască și să moară în armată, pentru că exact asta făcuse tatăl lui: avusese o carieră plină, ajunsese colonel, se pensionase și apoi căzuse mort din cauza unui infarct, la nici o lună după aceea. Nu fusese o viață rea. Spera la același lucru - poate cu o perioadă mai lungă în care să se bucure de pensie.

Numai că lucrurile nu merseseră chiar așa.

- Nu contează, zise Doc. Erai la fel, și ca băiat, și ca bărbat, până când ai fost a treia oară în Afghanistan.

Sam rămase tăcut. Nu avea să vorbească despre asta cu Doc. Șeful poliției trebuie să îl fi înțeles. Alungă Afghanistanul și toate ororile lui cu un fluturat din mână.

- Tot ce îți trebuie sunt câteva cursuri la universitatea din Morris, și vei avea diploma. Îți pot da o recomandare pentru postul de adjunct-șef al poliției, iar apoi, când...

Sam clătina deja din cap, enervându-se puţin. Doc pur şi simplu nu înceta să *insiste*.

– Nu voi face asta.

Doc îl privi îndelung, cu umerii adunaţi şi ochii mijiţi, şi îşi ţuguie uşor buzele.

– Fir-ar să fie, fiule...

– Şi nu sunt fiul tău, zise Sam, cu duritate.

Doc fu cel care îşi mută primul privirea, şi, pentru o clipă, Sam simţi un regret până în adâncul sufletului. Ura asta, ura să se certe cu Doc, ura să îl dezamăgească pe bătrân. Dar era mai bine decât alternativa.

– Bine. Doc îşi înclină halba cu bere, înghiţind ultima picătură înainte de a o lăsa din nou jos, cu zgomot. Dar ai face bine să stai departe de Maisa Burnsey.

– Mda, răspunse Sam obosit, nu voi face nici asta.

capitolul 8

Dzaba Beridze, poreclit fără afecţiune Jabba the Hutt[1], se sprijini de Mercedesul oprit pe marginea drumului, privindu-l pe Nicky cum se îndreaptă către el, cu silueta luminată de farurile SUV-ului din spatele lui. Suflă o coloană de fum după ce trase dintr-o ţigaretă cubaneză. Nicky părea neliniştit. Însă mulţi dintre oamenii lui Jabba erau neliniştiţi în preajma lui.

Aveau şi de ce.

Nicky se opri la o distanţă prudentă de un metru.

Jabba scutură scrumul din vârful ţigaretei.

– Ei bine?

– Ilia Kasianov trebuia să zboare din Las Vegas în Minneapolis, Minnesota. Acolo, ar fi avut o legătură până la Amsterdam.

– Dar?

– A avut loc o furtună, domnule. Avionul lui a fost deviat către Fargo.

---

[1] Personaj din *Războiul Stelelor*, descris uneori ca un „extraterestru obez". (n.tr.)

- Unde dracului este Fargo?

Mărul lui Adam al lui Nicky urcă și coborî în gâtlejul lui gros.

- În Dakota de Nord. Să trăiți.

- Și?

- A închiriat o mașină.

Jabba își duse la buze țigareta și inspiră fumul. Fuseseră câteva zile obositoare pentru el, începând cu arestarea lui de către *rahatul* de FBI. Din fericire, încarcerarea lui fusese scurtă datorită faptului că singurul martor, un oarecare Anzori Șobolanul, fusese găsit mort a doua zi dimineață. Bine, de fapt, fuseseră găsite *capul* și *trunchiul* lui Anzori. Restul din Anzori lipsea. Dar partea din Anzori care *era* acolo fusese expusă destul de creativ: fusese cățărat pe capota mașinii agenților care îl arestaseră pe Jabba. Și, în caz că cineva ar fi fost confuz în ceea ce privea mesajul trimis, limba lui Anzori fusese tăiată și bătută cu un cui pe fruntea lui.

Ar fi fost un sfârșit satisfăcător pentru un incident perturbator dacă nu ar fi fost descoperirea pe care o făcuse Jabba când ajunsese înapoi, în biroul lui din Las Vegas. Contabilul său de peste zece ani, Ilia Kasianov, profitase de oportunitatea arestării lui pentru a-i deschide seiful și pentru a-i fura ceva de foarte mare valoare. Asta fusese o surpriză pentru Jabba. În toți anii în care îl cunoscuse pe Kasianov, contabilul nu fusese nimic altceva decât un laș. Aparent, Kasianov trăise cu iluzia că Jabba avea să fie plecat din calea lui pentru destul timp încât el să poată părăsi țara.

În schimb, se afla într-o mașină, undeva în partea de nord a Vestului Mijlociu.

Jabba deschise gura și suflă fum. Alte două mașini Mercedes erau parcate în spatele celui de care el se sprijinea. Umbre întunecate stăteau lângă ultimul SUV - Sașa, Rocky și Ivan, așteptând. Nici unul dintre cei șapte bărbați rămași nu se sinchisise să coboare din camionete. Deasupra, cerul nopții din Nebraska era plin de stele.

Nicky își schimbă neliniștit poziția. Jabba îl biciui cu privirea.

– Știi unde se duce, da?

Nicky începu să tremure. Jabba oftă cu un aer obosit.

Cu mulți, mulți ani în urmă, locuise în Moscova într-un apartament atât de mic, încât nu era loc decât pentru un singur pat de o persoană, îngust. Îl împărțise cu mama lui, o femeie care poate că fusese frumoasă cândva, deși el nu și-o amintea astfel. Noaptea, aceasta aducea acasă bărbați, iar el mergea să șadă pe hol, așteptând și ascultând cum ei o regulau. Când câștigase destul ori era pur și simplu prea obosită ca să mai poată continua, el se întorcea târâș în patul împuțit și se lungea lângă ea. Într-o noapte, bărbatul care era cu ea o înjunghiase, și acesta fusese sfârșitul mamei sale. Mama purta atunci o inimă de plastic roz în jurul gâtului, pe un lanț ieftin.

Ucigașul ei îl luase. Jabba nu știuse niciodată care fusese motivul. Cu siguranță nu merita să fie amanetat. Poate fusese doar un capriciu al ucigașului ei. De ce nu? Îi luase deja sexul și viața. De ce nu i-ar fi luat și inima roz de plastic?

Dar lui Jabba nu îi plăcuse jaful. Nu îi plăcea să îi fie luate lucruri. Și mulți, mulți ani mai târziu, după ce ajunsese bărbat, după ce îl găsise pe ucigașul mamei sale și îl făcuse să verse sânge, după ce devenise bogat și toți cei din jurul lui se temeau de el, își obținuse propriile lui inimi roz.

Ale lui erau diamante, nu plastic. Diamante roz perfect tăiate, gradate pentru un colier, cel mai mare având nici mai mult, nici mai puțin de cinci carate. Diamante care fuseseră extrase din aceeași mină din Rusia. Muriseră bărbați ca să le aducă la suprafață. Lui Jabba îi plăcea să se gândească la acele morți atunci când își trecea diamantele printre degete. Rozul arăta ca sângele diluat în apă.

Jabba își vârî țigareta în gură și duse mâna la spate, ca să scoată arma din betelia blugilor. Nicky dădu să îngenuncheze, dar avea un singur genunchi îndoit când Jabba îl lovi cu pistolul peste față. Nicky căzu pe spate în iarba înghețată de lângă drum, cu mâinile încleștate peste față și sângele șiroindu-i dintre degete. Jabba își băgă din nou arma în betelie și dădu un bobârnac țigaretei. Când ridică privirea, fața lui Ivan era albă, iar Sașa își țuguia buzele. Sașa făcu semn din cap către Ivan, care se grăbi să îl ajute pe Nicky să se ridice.

– Mașina aceasta închiriată sigur avea GPS. Îți vei folosi contactele ca să afli tot ce se poate despre GPS și despre mașina închiriată, apoi îl vei găsi pe contabil, spuse Jabba deschizând ușa SUV-ului în care călătorise. Aruncă o privire înapoi spre Nicky. Găsește-l, altfel data viitoare nu voi fi la fel de drăguț.

capitolul 9

A doua zi

Maisa se trezi tremurând. Nu era o persoană matinală nici măcar în cele mai bune momente ale ei, și faptul că își petrecuse noaptea pe canapeaua unchiului o făcea să nu fie prea odihnită. Și asta fără a lua măcar în calcul faptul că în cabană era *ger*.

– Dă drumul la căldură! strigă ea, trăgându-și pătura peste cap.

Nu se auzi nici un răspuns, lucru pe care nici măcar nu îl observă preț de câteva minute.

Pătura îi gâdila nasul. Maisa oftă exasperată și privi cu coada ochiului de sub peștera ei. Încăperea era luminată, deci era dimineață, dar nu îl văzu pe unchiul ei. Bătrânului îi plăcea să se trezească efectiv când se crăpa de ziuă și de obicei era în picioare cu mult timp înainte de-a se trezi Maisa. De pe canapea, ea putea vedea cu ușurință în bucătărie, și aceasta era goală – nici măcar

cafetiera nu era pornită. Unchiului ei îi plăcea ceaiul fierbinte, dar ţinea o cafetieră veche pe tejghea pentru când venea ea în vizită.

Maisa se încruntă. Poate că unchiul ei începea să o lase mai moale pe măsură ce îmbătrânea. Ori poate nu se simţea bine.

O îngrijorare vagă o făcu să îşi înfăşoare pătura în jurul corpului, să îşi pună ochelarii şi să se ridice. Ţipă când picioarele goale îi atinseră duşumeaua rece. Înjurând printre dinţi, merse pe vârfuri către baia aflată lângă bucătărie. Era goală. Aruncă o privire în dormitorul unchiului ei. Patul îi era îngrijit făcut. Hmm. Cabana era micuţă. Nu mai rămăsese decât un alt dormitor, care fusese transformat în spaţiu de depozitare – cutii, electronice vechi, nimicuri îngrămădite până în tavan. Chiar şi aşa, o privire rapidă arătă că bărbatul nu se afla acolo. Respiraţia i se transformă în aburi în faţa ei, în vreme ce stătea acolo şi privea în gol.

Era foarte greu să gândească fără cafea.

O bătaie neaşteptată în uşa de la intrare o făcu pe Maisa să tresară; apoi zâmbi uşurată.

– Te-ai încuiat pe dinafară? strigă ea, deschizând uşa.

Zăpada afânată trecu de prag, trasă înăuntru de mişcarea uşii. Afară, totul devenise alb: cerul, pământul, copacii. Totul în afară de Sam West, care stătea drept pe treapta îngustă de ciment, cu greutatea lăsată pe un picior şi mâinile vârâte în buzunarele gecii, iar pălăria de cowboy lăsată pe ochi. Preţ de o clipă, ea nu făcu decât să îl privească lung, ca şi cum brusca lui apariţie făcuse ca orice gând să dispară din mintea ei. Ochii lui de un albastru electric trecură peste trupul ei de sus în jos, iar ea se simţi de parcă fiecare nerv îi fusese electrocutat. Mintea începu să funcţioneze din nou, fâlfâind panicată, iar ea fu, dintr-odată, conştientă de două lucruri: că în spatele ei, alături de canapeaua desfăcută, se afla o valiză în care se găsea o avere în diamante şi că purta doar un pulover subţire negru şi chiloţi roz pe sub

pătură. Pijamalele erau în valiza ei - cea care *nu* avea diamante.

Nu era complet sigură care din cele două lucruri era mai deranjant.

Maisa își linse buzele.

- Ce?

Glasul îi fu ca un orăcăit răgușit. Ah, minunat!

- Bună dimineața și ție, May.

Un zâmbet lent ridică colțurile gurii lui, și privirea ei se repezi neajutorată către buzele lui. Dumnezeule. Oare chiar era nevoie ca fiecare mișcare a bărbatului aceluia să emane sexualitate?

El păși către ea, iar ochii ei țâșniră în sus, alarmați.

- Ce? Ce?

- Te deranjează dacă intru?

Păi, *bineînțeles* că da, însă nu își putea da seama dacă ar fi fost suspicios să nu îl lase să intre sau chiar *mai suspicios* să îl invite înăuntru, dată fiind antipatia ei. Și, după cum se dovedi, oricum nu avea nici o importanță: Sam înainta către ea, intenționând în mod clar să intre, cu ori fără permisiunea ei. Se dădu în lături înainte ca el să o poată atinge și deschise ușa larg, fără o vorbă. Apoi, se retrase de lângă ușă. Nu era o admitere a înfrângerii, ci o retragere strategică.

- George este acasă? Auzi ușa trântindu-se în urma lui. Camioneta lui văd că nu este aici.

- Nu.

Merse direct în bucătărie și cotrobăi în dulap după cafeaua ieftină care era exact la fel cu oricare cafea de marcă, după cum insista unchiul ei. Acesta se înșela amarnic, dar ea se obișnuise să bea cafeaua asta fără gust atunci când venea în vizită. Cel puțin avea să fie fierbinte. Și cofeinizată.

Avea nevoie ca mintea să-i funcționeze, cu Sam în casă.

- Nu aveți căldură.

Vocea lui era mai aproape, iar ea văzu cu coada ochiului că el se oprise în cadrul ușii de la bucătărie.

În ciuda frigului, își desfăcuse pe jumătate fermoarul gecii bleumarin, lăsând să se vadă o cămașă albastră, al cărei nasture de sus era deschis. Îi putu vedea baza gâtului, arătând puternică și ca și cum ar fi cerut să fie linsă.

Nu că ea s-ar fi uitat *acolo*.

Amintirile calamității din noaptea trecută de pe ringul de dans dădură năvală. În lumina dimineții, unele dintre alegerile pe care le făcuse în viață păreau orbitor de proaste. Lucru care nu o împiedică să se încordeze de dorință.

„Cafeină."

– Îhî, mormăi ea drept răspuns, umplând vasul de sticlă al cafetierei aflate în chiuvetă, în mod voit cu ochii la propriile mâini.

Sam nu se afla lângă ea, însă se simți în continuare îngrămădită în bucătăria mică, trupul lui mare blocându-i ieșirea.

El oftă.

– Știi unde este George?

– Nu.

– Știi când se întoarce?

– Nu.

Se concentră asupra măsurării cantității de cafea. După ce se întorsese din oraș seara trecută, îl găsise pe unchiul ei așteptând-o. O îndopase cu borș fierbinte și o asigurase că vremea avea să se amelioreze de dimineață, că își puteau face planuri, că puteau merge împreună, că totul avea să fie bine și că probabil avusese loc doar o mică încurcătură. Diamantele? A, nu, se îndoia că acestea fuseseră furate.

Vulpoi bătrân mincinos! Unde naibii era?

Sam își schimb poziția, și ea fu conștientă de fiecare moleculă din aerul care le separa trupurile.

– May. Unchiul tău a fost aici azi-noapte?

– Da.

Mâna Maisei tremură foarte ușor. Cafea râșnită căzu pe tejghea.

Ea o ignoră, așa cum îl ignoră pe bărbatul care stătea în picioare alături de ea. Îl putea auzi respirând, încet și egal. Răbdător și așteptând. Acum, nu mai era nici un motiv pentru ca el să rămână. Aparent, venise pentru George, nu pentru ea, iar George nu era aici.

Iar ea era o nemernică.

Pentru o clipă, se întrebă dacă el avea, în sfârșit, să cedeze. Dacă ostilitatea ei și răspunsurile monosilabice aveau să îl scoată din minți și să îl determine să plece și să o lase în pace.

Să renunțe la ea.

Dar el nu făcu decât să inspire adânc, umflându-și pieptul, pentru ca apoi să expire încet. Nu îl văzuse niciodată pe Sam West pierzându-și cumpătul – nici măcar în seara *aceea*. Își folosea calmul și dezinvoltura așa cum alți bărbați foloseau amenințarea cu puterea fizică: ca un zid de piatră care să îi țină pe toți la distanță. Era reținut și controlat, fără să fie prea tensionat. De fapt, dimpotrivă. Era atât de degajat, atât de al naibii de *relaxat*, încât ai fi putut fi păcălit să crezi că nu avea nici o grijă pe lume. Că nu îi păsa de nimic.

Doar că ea știa mai bine. O dată sau de două ori – și în seara trecută –, i se păruse că văzuse marginile zdrențuite ale autocontrolului lui. Întotdeauna avusese bănuiala că Sam își păstra emoțiile cele mai adânci bine ascunse tocmai pentru că erau extrem de puternice. Poate chiar *nestatornice*. Tremură un pic și aproape că scăpă pătura la acest gând – și anume că, sub tot calmul acela afurisit, exista o miasmă de fierbințeală incandescentă.

Gândul acela chiar nu ar fi trebuit să îi usuce gura.

Maisa trânti capacul cafetierei mai tare decât era nevoie și apăsă butonul de pornire.

Oricum, la naiba cu Sam West și cu propriul ei libido.

Cafetiera ședea acolo, mută și fără lumina verde. Stinse și apoi aprinse din nou butonul de pornire. Nu se întâmplă nimic.

– A picat curentul, spuse tărăgănat Sam, orb la respingere, ură şi ceva foarte asemănător fricii. I-am spus lui George că ar trebui să îşi ia un generator de rezervă.

Ea îl privi în cele din urmă. El deschisese uşa frigiderului şi studia interiorul întunecat.

Ea se simţi foarte, foarte frustrată.

– Ei bine, rahat.

El închise uşa frigiderului.

– Mai bine ai veni la cabana mea.

– Nu. Se uită bosumflată la cafetiera nefuncţională. Unchiul meu se va ocupa de tâmpenia asta cu curentul imediat ce se întoarce. Voi fi în regulă până atunci.

– E teribil de frig aici, May.

– Pot face focul în şemineu.

– Te vei sufoca dacă faci asta, spuse el, blândeţea din glasul lui făcând-o să-şi dorească să arunce cu ceva. Şemineul acela nu a mai fost folosit de ani de zile – probabil este blocat de cuiburi de păsări şi altele asemenea.

– Pot să... Fruntea i se încreţi când se gândi la asta, şi îşi strânse mai tare pătura în jurul umerilor. Degetele de la picioare începuseră să o doară de la linoleumul rece. Îmi pot pune haina pe mine.

El râse pe înfundate, respiraţia sa suflând peste perii fini ai cefei ei, iar ea îşi dădu seama că Sam se strecurase lângă ea când nu fusese atentă, lăsându-şi garda jos din cauza degetelor de la picioare îngheţate şi a lipsei de cafeină.

– May, şopti el, prea aproape şi cu prea multă blândeţe, am trecut pe aici pentru că furtuna a adus cam un metru de zăpadă azi-noapte şi pe astăzi se anunţă şi mai multă. Nu poate veni nimeni care să rezolve astăzi pana de curent – poate chiar nici mâine. Vei îngheţa înainte ca George să se întoarcă de oriunde a fugit. Vino la mine acasă.

– Nu.

El strânse din dinţi, şi ea îşi ţinu răsuflarea, întrebându-se dacă ăsta era sfârşitul, în cele din urmă. Avea oare să se descarce, să scoată la suprafaţă toate sentimentele

pe care le ţinea înlăuntrul lui? Cu siguranţă îl adusese la limita autocontrolului.

Dar el doar întinse o mână. Ea o privi apropiindu-se şi îl văzu: un tremur uşor, o crăpătură minusculă în zidul lui de apărare, şi ceva dinlăuntrul ei croncăni triumfător.

El dădu la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea ei, iar ea simţi tremurul acela minuscul - singurul semn fizic a ceea ce ea îi făcea.

- Vii cu mine, May. Nu te voi lăsa să rămâi aici dintr-o teamă încăpăţânată.

Asta o făcu să îşi înalţe bărbia, desprinzându-i degetele de pe faţa ei. Se uită urât la el.

- Nu mă tem.

El se aplecă, apropiindu-se, iar gura nu îi mai era nici amabilă, nici blândă.

- Faci pe tine de frică, scumpo.

- Eu...

Avea o replică, chiar una foarte răutăcioasă, dar nu reuşea să şi-o amintească. Apoi, el păşi şi mai aproape, materialul neted al gecii lui atingând puful păturii pe care ea o strânse puternic în dreptul inimii.

- Ai dori să ţi-o dovedesc?

Nu. Ah, nu, nu dorea asta, mulţumesc. Doar că... poate, de fapt, dorea. Privirea ei aspră fu mai puţin eficientă din cauza tremurului neaşteptat care îi devastă trupul. Totuşi, îşi dădu toată silinţa.

- Nu pot pleca, pur şi simplu.

Zâmbetul lui fu lent şi aproape dulce. *Aproape* fiind cuvântul-cheie.

- Am cafea.

capitolul 10

Sam privi cum chipul lui May se boţeşte într-o încruntare la menţionarea cafelei. Se întoarse şi aruncă o privire diabolică de duşmănie pură cafetierei moarte.

Probabil era ceva foarte în neregulă cu el, pentru că privirea aceea îi făcu mădularul să zvâcnească.

– Unchiul meu se aşteaptă să fiu aici, spuse ea, cu glasul aproape ca un geamăt, fapt care nu făcu decât să stârnească şi mai mult interesul mădularului său. Dacă se întoarce şi nu mă găseşte?

Sam ridică din umeri. Ştia că acum ea era a lui. Rămăsese doar chestiunea găsirii unei căi pentru ca propria ei mândrie să cedeze.

– Atunci, scrie-i un bilet.

Ea îşi feri privirea preţ de o clipă.

– Mă îndoiesc că va mai întârzia mult. Nu voi îngheţa aşteptându-l.

– Ultima oară când am verificat, erau minus cincisprezece grade, zise el cu un zâmbet dur. Dumnezeule, se contrazicea aşa cu toată lumea sau doar cu el? Fără căldură, cabana aceasta avea să devină sloi, foarte rapid. George nu a îmbunătăţit niciodată izolaţia şi ferestrele au un singur geam. Îţi dau cincisprezece minute, apoi te voi lua, pur şi simplu, pe sus.

Pe de o parte, spera ca ea să se împotrivească mai mult. Ea pufni mânioasă.

– Bine. Lasă-mă să mă îmbrac.

Îşi îngădui să treacă cu privirea peste silueta ei învelită în pătură, coborând spre degetele de la picioare, înroşite şi încovoiate pe linoleumul învechit. Îşi făcuse unghiile de la picioare cu ojă neagră. Erau teribil de drăguţe.

– Sigur. Cincisprezece minute.

Când îşi ridică privirea, el o zări: uşoara relaxare a umerilor, căldura din ochii ei întunecaţi, un tremur uşor al degetelor care strângeau pătura. May îl dorea al naibii de tare, exact la fel de mult cum o dorea el pe ea, şi amândoi o ştiau.

În momentul următor, ea clipi şi totul dispăru. Aruncă o privire încruntată peste umăr, ca măsură de precauţie, înainte de a ieşi din bucătărie, cu spatele drept

şi umerii zvelţi înălţaţi. Pătura roşie foşni în urma ei. Se opri lângă canapea, şi pătura îi lunecă de pe o coapsă.

– Te deranjează?

Ridică privirea, şi o descoperi privindu-l încruntată peste umăr. Probabil era mai bine să o lase să creadă că ea era cea care deţinea controlul.

Sam ridică din umeri şi îşi întoarse spatele către uşa deschisă. Bucătăria lui George era foarte mică. Dulapurile de tinichea erau smălţuite cu alb, tejghelele erau atât de vechi încât marginile le erau cromate şi dâre verzi micuţe şerpuiau pe fundalul de un verde mai deschis. Cafetiera stătea oropsită într-un colţ, iar pereţii erau goi, fără a avea măcar un calendar care să schimbe puţin aerul.

În spatele lui, May blestemă încetişor, şi ceva foşni. El se mişcă, umerii încovoindu-se de la strădania de a se împotrivi impulsului de a privi. Şi mai mult foşnet. Asta nu ar fi trebuit să îl excite.

– Bine.

La auzul cuvântului, se întoarse să o vadă pe May, îmbrăcată şi cu geaca şi bereta puse, cu mânerul valizei negre într-o mână şi valiza mai mică în cealaltă.

El mişcă din cap.

– Gata?

Ea îşi dădu ochii peste cap şi se îndreptă tropăind către uşă.

– Ştii, poţi să mă laşi la motel.

– S-a umplu ieri, minţi el fără remuşcare.

Ea îi aruncă o privire plină de neîncredere.

– Poate a plecat cineva azi.

– Mă îndoiesc. Îi dărui un zâmbet prietenos în timp ce deschise uşa. Drumurile sunt în mare parte închise.

– Atunci, cum vom ajunge la cabana ta?

– La fel cum am ajuns eu aici.

Făcu semn din cap către camioneta lui roşie, Chevrolet Silverado. În partea din faţă, era echipată cu o lamă pentru zăpadă.

– Bineînţeles că ai un plug de zăpadă, zise ea, ca şi cum ar fi fost o jucărie extravagantă şi nu aproape o necesitate într-o iarnă din Minnesota.

– Este util, răspunse el, smulgându-i valiza din mână înainte ca ea să apuce să încerce să o ducă la maşină de una singură.

Ea făcu ochii mari şi strânse la piept valiza care îi rămăsese. El pufni. Afurisita de femeie nu putea nici măcar să îl lase să îi pună valiza în maşină fără să facă un caz din asta.

O cărare îngustă fusese făcută prin zăpadă până la alee, probabil de George. Sam o conduse pe aleea din faţă, ignorând mormăitul din urma lui. Puse valiza în spatele scaunului şoferului şi urcă, aplecându-se să deschidă uşa pasagerului. Dacă ar fi fost oricare altă femeie, ar fi ajutat-o să se aşeze pe scaunul înalt, dar May trebuia să creadă că totul era ideea ei când urca în maşina lui.

Porni motorul ca să dea drumul la căldură, dar aşteptă ca ea să se aşeze şi să îşi pună centura, cu valiza mai mică, pătrată, în poală. Apoi, privi peste umăr şi dădu înapoi ca să iasă de pe alee.

– Ai lăsat un bilet?

– Doar ţi-am spus că da, mormăi ea ca un copil mic.

– Bun.

Puse camioneta în mişcare şi coborî lama plugului, huruind de-a lungul drumului. Ea era moale, caldă şi aici, lângă el, iar el începea să creadă că, dacă avea *să o păstreze* alături de el, puteau să rezolve lucrurile.

– Ai idee unde s-ar fi putut duce George?

Ea nu răspunse imediat, şi, pentru un moment, el crezu că poate nu l-a auzit. Apoi, o privi cu colţul ochiului şi văzu că ea avea buza de jos prinsă între dinţi. Ea păru să observe privirea lui în acelaşi timp şi îşi eliberă buza.

– Nu. Nu am idee de ce a plecat.

El încuviinţă din cap, bătând ritmic cu degetul arătător în volan. Probabil că ea mintea. Dezamăgitor,

desigur, dar nu o luă prea personal. May era genul secretos, care minţea din obişnuinţă. Lucru care avea cumva sens, dacă era adevărat faptul că unchiul ei se ascundea de mafia rusească. Dar în ziua anterioară nu păruse să îl recunoască pe Kasianov. Sam se încruntă, oprind atent la semaforul de dinainte de Route 52. Ridică lama şi apoi întoarse pe autostradă.

Aceasta era pustie.

Oare May îl cunoştea pe Kasianov şi ascunsese asta de el - ori sosirea lui Kasianov era întâmplătoare?

- Ştii, nu am văzut niciodată pe altcineva care să îl viziteze pe Bătrânul George.

La acel comentariu, ea se încordă, ca şi cum el ar fi scormonit în ceva privat, nu ar fi făcut pur şi simplu o observaţie dezinvoltă. Zidurile femeii erau construite în locuri ciudate, neaşteptate.

- Şi?

De data aceasta, el îşi ţinu privirea aţintită asupra drumului, nedorind să o sperie.

- Şi, nu ştiu. Eşti singura lui rudă?

- Nu.

El aşteptă. Ea oftă exasperată.

- Mai este şi mama mea. Ştii asta.

- De fapt, nu ştiam, zise el încet. Nu ai mai vorbit niciodată despre familia ta.

Ea ridică din umeri.

- Nu sunt multe de discutat. Suntem doar mama, eu şi unchiul.

- Este sora lui?

- Nepoata. May strâmbă din nas. Bunica mea a fost sora unchiului. A murit însă înainte ca eu să mă nasc. În Rusia.

Aruncă o privirea suspicioasă înspre el, ca şi cum ar fi spus prea multe. Adevărul era că nu menţionase niciodată moştenirea ei rusească, deşi Bătrânul George avea un accent destul de puternic, aşa că Sam ar fi trebuit să fie idiot să nu ghicească. Ca să nu mai pomenim despre tatuaje.

Nu ştia dacă să se simtă amuzat ori insultat.

– Aha. Semnalizează şi trecu pe banda care ducea la cabana lui. Mama ta trăieşte în Minnesota?

– Da. În Saint Paul.

O bucăţică reală de informaţie. Se abţinu să zâmbească.

– Cum se face că nu vine să îl vadă pe George?

Ea oftă, frecându-şi mâna de blugii negri. El îşi aminti de chiloţeii roz pe care îi zărise când ea deschisese uşa cabanei şi de coapsa fină şi moale. Nu o văzuse decât în negru. Chiar şi în noaptea aceea, lenjeria ei fusese neagră. Oare şi sutienul era tot roz? Oare purta sutien?

Întinse mâna pentru a opri căldura.

– Nu se înţeleg prea bine, spuse May. Mama se ceartă cu el când se întâlnesc. Apoi, unchiul devine sarcastic, ea devine plângăcioasă şi totul o cam ia la vale.

El încuviinţă din cap.

– Iar el nu merge niciodată să o viziteze, aşa-i? Nu călătoreşte deloc.

Ea clipi şi îşi îndreptă spinarea, iar el ştiu de îndată că făcuse o greşeală.

– De ce pui atâtea întrebări despre unchiul meu?

– Pentru că este unchiul *tău*, May. Pentru că sunt interesat de tine. Mă interesează totul despre tine.

Ea făcu ochii mari. Poftim? Asta era ceva nou pentru ea?

– Nu ar trebui, spuse ea.

– Da. Pufni, privind din nou la drum. Asta îmi spune toată lumea.

Se aştepta la un răspuns tăios. O felie din lama aceea pe care o numea limbă. Dar partea ei de maşină rămase tăcută.

– Deci... Trase adânc aer în piept. Te vezi cu cineva?

– Poftim? Nu se uita, dar simţi cum se întoarse ca un bici către el. Nu! De ce ai crede...?

– Nu ai spus niciodată.

Urmă un moment de tăcere. Apoi:

– Nu m-am mai întâlnit cu nimeni din luna august.

– Bun. Ceva din pieptul lui se destinse. Ridică ochii către ea. Era încruntată, mușcându-și buzele ca o fetiță. Și înainte de asta?

Ea ridică dintr-un umăr.

– A trecut ceva timp. A fost un tip în facultate. Ne-am mai văzut o vreme după ce am absolvit amândoi, apoi el s-a mutat în Washington pentru un loc de muncă.

– În statul Washington ori în capitală?

– În stat. Oftă exasperată. Ce importanță poate să aibă asta?

– Totul, spuse el liniștit. Am spus că doresc să știu totul despre tine și chiar m-am referit la *tot*.

O putu simți cum îl privește lung.

– De ce? Ce Dumnezeu am făcut ca să te atrag, Sam?

– Ai respirat, zise el – și era adevărat. De prima oară când te-am văzut, furioasă din cauză că te-am tras pe dreapta din cauza vitezei, te-am dorit. Apoi, ai început să enumeri tot ce făcusem greșit și cum ar fi trebuit să îmi fac treaba. Ridică din umeri. Îmi doream să te înșfac, să te sărut și să fac ca toate acele argumente inteligente să zboare din mintea ta.

– Ăsta e... El aruncă o privire și văzu fața ei, care devenise roșie. Ăsta este cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Da, cam este, nu-i așa? Semnaliză și schimbă banda. Dar este adevărul. Și, trebuie să îți spun, de atunci a devenit și mai rău.

– Deci, dacă încetez să mă mai contrazic cu tine, vei înceta să mă mai urmărești, corect?

Fusese o urmă de tristețe în glasul ei?

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse el tărăgănat, dar nu. Încetează cu cearta, și vom reuși, în sfârșit, să vedem cum stau lucrurile cu adevărat.

Sam intră pe alee, trecând peste hârtoapele de pe drumul șerpuit ce ducea la cabana sa de lângă lac. Opri mașina și motorul camionetei.

Se uită la May, scârţâitul gecii pe scaun răsunând strident în liniştea profundă. Ea privea în gol drept înainte, cu o cută mică, gânditoare, între sprâncene.

– Am ajuns, îi spuse el.

capitolul 11

Maisa privi afară prin parbrizul marii camionete roşii şi îşi dădu seama că nu văzuse niciodată casa lui Sam. Acea noapte din august o petrecuseră în camera ei de hotel de la motelul Coot Lake – nu o adusese niciodată aici. Maisa tresări, rectificând gândul: nu îi *permisese* niciodată să o aducă aici. Părea cumva un pic obscen – faptul că bărbatul avusese limba în gura ei, *penisul* înlăuntrul ei, dar, până în clipa aceasta, ea nu avusese nici cea mai mică idee unde locuia acesta. Chiar nu îl cunoştea deloc pe Sam West.

Acesta... acesta era un gând ciudat de deranjant. Era obişnuită ca el să o curteze, obişnuită cu pălăria lui de cowboy şi cu ochii lui de un albastru electric. Simţea că, într-un fel, în adâncul ei, îl cunoştea, dar realitatea era chiar în faţa ochilor ei. Nu îl cunoştea. Şi nici nu avea să îl cunoască vreodată dacă avea să continue să îl respingă.

Ei bine, asta era ceea ce dorea, aşa-i? El nu era pentru ea – hotărâse asta deja. Fusese o decizie logică, gândită, şi dacă, gândindu-se la asta, simţea o urmă de regret ori de... singurătate, ei bine, nu trebuia decât să o ignore.

Maisa se încruntă cu înverşunare. Acum, nu era momentul să înceapă să facă o analiză amănunţită a alegerilor ei în viaţă.

– Vii?

Sam ieşise deja şi întindea mâna să ia valiza.

– Da.

Se chinui să coboare de pe locul înalt, cu valiza neagră mai mică grea şi împovărătoare.

Cabana lui Sam părea solidă - o clădire maro de două etaje, cu țiglă, drăguță, dar deloc extravagantă. Cumva, ca Sam însuși.

Maisa se scuturâ. Trebuia să rămână alertă. Trebuia să ia valiza de la Sam și să se asigure că el nu avea să afle cu nici un chip ce se afla înăuntru.

El tropăia pe aleea îngrijit deszăpezită, cărând valiza ca și cum aceasta nu ar fi cântărit mai nimic. Maisa se grăbi în urma lui, încercând să își amintească dacă în ziua anterioară observase vreo diferență de greutate înainte de a o fi deschis. Diamantele erau grele, dar nu era decât un pumn de diamante în total.

Un pumn fabulos, extrem de scump.

La naiba, avea mare nevoie de cafea. Avea nevoie să *gândească*.

Sam urcă treptele și jonglă cu valiza, schimbând mâinile când introduse cheia în ușa de la intrare, de un roșu aprins. Se auzi un zgâriat și ceva tuși în spatele ușii. Maisa înghețâ, privind alarmată. Sam deschise ușa și aruncă o privire către ea. Ochii îi sclipiră de amuzament.

- Nu te teme. Nu mușcă. De obicei.

Ea mijì ochii, dar îl urmă înăuntru.

Imediat se azvârli la picioarele lui Sam un ghemuleț de blană mic, lătrând sălbatic. El se aplecă pentru a prinde creatura, în timp ce ochelarii ei se aburiră, orbind-o. Maisa își puse jos valiza și își scoase ochelarii ca să îi șteargă cu un șervețel, în timp ce privi împrejur.

Nu știa la ce se așteptase, dar nu la asta. Ușa de la intrare se deschidea într-o încăpere mare, boltită, luminoasă chiar și cu cerul acoperit de nori de afară. Pe vreme însorită, ar fi fost radiantă. Podeaua era din lemn închis la culoare, cu un lustru puternic și lăsată goală. Pereții erau vopsiți în alb și în mare parte la fel de goi, cu excepția câtorva echipamente sportive agățate ici și colo: undițe, o plasă de pescuit, ceva care arăta ca o pușcă veche și schiuri de lemn. La stânga, un șemineu enorm din piatră de râu ocupa cea mai mare parte a peretelui. Drept înainte, era o bucătărie deschisă, cu electrocasnice

din inox, o tejghea din granit gri-deschis şi dulapuri din lemn de culoare închisă. În mijloc, trona o insulă de lucru cu două scaune. În spatele bucătăriei, un perete întreg din sticlă dădea către lac. Câteva scaune de lemn în stil colonial, cu perne de piele, stăteau cu faţa către lac. Iar în dreapta, sus, era o mansardă largă, deschisă, cu balustradă, evident dormitorul lui Sam, deşi nu putea vedea patul din locul în care stătea.

Întregul loc, luat laolaltă, era simplu, dar emana calm. De fapt, era minunat.

Maisa aruncă o privire către Sam şi văzu că acesta o privise în timp ce ea îi examinase casa. Clipi, simţindu-şi obrajii luându-i foc.

Apoi, se uită cu atenţie la animalul de la picioarele lui.

– Este cel mai ciudat câine pe care l-am văzut vreodată, scăpă ea uimită.

Câinele gri miţos stătea pe spate, cu picioarele în aer, în timp ce Sam începu din nou să îl frece pe burtă. Poate că era de lungime medie pentru un câine de mărime medie spre mică, dar picioarele îi erau prea scurte. În plus, avea o blană sârmoasă, un cap prea mare şi urechi căzute, fiind de-a dreptul urât.

– Da, ştiu, zise Sam cu afecţiune, trăgând cu blândeţe de urechile care atârnau.

Ochii mari ai câinelui îl priviră cu adoraţie, şi limba îi atârnă într-o parte.

– Ce este?

Sam ridică din umeri, încă aplecat uşor, frecând idiotul de câine cu degetele lui stupid de lungi.

– Un soi de rasă de terier pursânge.

Maisa îl privi iritată.

– Cum de ştii asta, dar nu ştii ce rasă este?

El îi aruncă, în cele din urmă, o privire înăsprită.

– Pentru că Otter the Dog este căpătat de la o fostă iubită. Când Rachel s-a mutat în noul ei apartament, nu i-a fost îngăduit să aibă animale de companie.

– Ah.

Acum, câinele o privea şi el, iar expresia nu îi mai era adoratoare. Minunat. Câinele lui Sam o ura. Câinele fostei iubite a lui Sam. *Nu* că avea importanţă că el avusese o iubită – ori că fuseseră destul de apropiaţi încât el să îi fi adoptat câinele.

Un gând neaşteptat o lovi: de cât timp era Rachel o *fostă* prietenă? Pentru că Sam o oprea pentru viteză de cel puţin *doi* ani.

– De cât timp îl ai pe Otter?

– Otter the Dog. Din nu se ştie ce motiv, întrebarea ei îl îmblânzi. Se îndreptă, brusc prea aproape de ea. De doi ani şi jumătate.

– Ah.

Minunat. Afurisitul de câine o redusese la cuvinte monosilabice. Îşi feri privirea.

– Aş putea să fac un duş?

– Sigur.

Îşi scoase pălăria şi haina şi le atârnă pe amândouă într-un cârlig de lemn aflat lângă uşa de la intrare. Un rând de cârlige era montat pe o placă închisă la culoare, aflată deasupra unei băncuţe aşezate lângă perete. Sub placa aceea era un cârlig vechi de care atârnau mai multe chei aflate pe inele. Se întoarse şi întinse mâna către ea. Ea deschise gura, o închise şi îşi scoase geaca neagră şi bereta.

– Mulţumesc, zise el, sec precum nisipul din deşert.

Îi agăţă haina lângă a lui.

Maisa privi către podeaua lustruită şi apoi la ghetele ei cu toc. Se aşeză pe băncuţă şi şi le scoase din picioare, punându-le una lângă alta pe un covoraş aflat lângă uşă. Sam îşi scoase propriile ghete cu picioarele, înainte de a ridica valiza ei. Trecu pe lângă ea, atingându-i braţul cu umărul şi făcând-o să tremure.

Câinele sări în picioare şi îl urmă pe Sam, iar ea observă că până şi coada îi era stupidă: mult prea lungă pentru corpul lui şi extravagant de înfoiată. Încruntându-se, Maisa se ridică.

Sub mansardă erau două uşi, iar Sam o deschise pe cea mai apropiată. Înăuntru, ea văzu ceea ce era, în mod evident, o cameră pentru oaspeţi. Câteva cutii de carton aşezate una peste alta pe o canapea, un birou cu un computer acoperit de praf şi mărunţişuri îngrămădite ici şi colo.

- Scuze pentru harababură, spuse Sam în timp ce începu să mute cutiile. Folosesc încăperea asta pe post de birou. Câteodată. Totuşi, canapeaua nu este prea rea. Îi aruncă o privire peste umăr şi probabil o surprinsese tresărind. Doar dacă nu cumva - se îndreptă înadins - ai prefera să dormi în patul meu de sus? Pot dormi eu pe canapea, în schimb.

- Nu, este bine. Totuşi, cum rămâne cu unchiul meu? Ai spus că nu va porni prea curând căldura.

El se opri şi se uită la ea.

- În biletul acela i-ai spus să vină aici?

- Da.

- Bine. Se reîntoarse la cutii. Atunci, când ajunge aici, poate să ocupe unul dintre fotoliile din bucătărie - sunt foarte confortabile.

Ea se încruntă. Bătrânul avea peste şaptezeci de ani.

- Nu, eu voi dormi pe fotoliu, iar el poate dormi pe canapea.

- Cum doreşti.

Ea înaintă şi ridică o cutie ca să o mute de pe pat. Aceasta era deschisă, şi se trezi holbându-se la o fotografie îndoită, înfăţişând o grămadă de bărbaţi în uniforme de armată. Aşează cutia pe birou, fără să gândească, privind cu atenţie fotografia.

- Ăsta eşti tu?

- Poftim?

Aruncă o privire, şi ceva de pe chipul lui păru să se închidă.

Întinse mâna să ia fotografia, dar ea o retrase la timp. În fotografie, erau cinci bărbaţi, stând relaxaţi, ca şi cum ar fi fost fotografiaţi după o zi de muncă - ori cum s-o fi zicând când mergeai la război. Pentru că era

evident, după fundal, faptul că fotografia nu fusese făcută în Statele Unite. Era un loc străin, undeva cu nisip şi pietre şi foarte puţină vegetaţie. Ea ridică privirea.

- E în Irak?

Gura lui deveni o linie subţire.

- În Afghanistan.

- Ai luat parte la război?

Nu răspunse, întorcându-se, pur şi simplu, să pună cutiile una peste alta.

Ea examină fotografia. În ea, Sam purta o cască şi avea braţul în jurul unui bărbat un pic mai scund şi mai îndesat, cu obraji arşi de soare şi o barbă nerasă roşcată. Bărbatul mai scund râdea larg, în timp ce Sam avea buzele uşor curbate într-un zâmbet. Doi dintre ceilalţi trei bărbaţi şedeau cu braţele sprijinite leneş pe genunchi, în timp ce cel de-al cincilea stătea cu spatele pe jumătate întors către cameră, cu o sticlă de apă înclinată către buze.

- Cât timp ai stat acolo? întrebă ea, şi cumva glasul ei se îmblânzi fără voie.

- Trei ani.

- Asta este... Îşi cântări vorbele, alegându-le cu grijă. Nu înseamnă un timp lung?

- Eram profesionist.

Ea se încruntă. Ştia foarte puţine despre armată - propria ei familie avea tendinţa de a se plasa de partea opusă a lucrurilor, în general -, dar până şi ea ştia că el era mult prea tânăr ca să se fi pensionat. Se întâmplase ceva în Afghanistan? Tresări la propria ei naivitate. Bineînţeles că ceva i se întâmplase lui Sam. Nimeni nu revenea din război neschimbat.

Cu atenţie, puse fotografia înapoi în cutie. Erau întrebări pe care ar fi dorit să i le adreseze, dar asta nu ar fi făcut decât să sporească intimitatea, iar ea pur şi simplu nu îşi putea permite asta. Oricum, nu era treaba ei. Renunţase la dreptul asupra secretelor lui Sam atunci când făcuse foarte clar faptul că nu dorea nimic mai mult de la el decât acea unică noapte de sex.

Se încruntă, simțindu-se vag melancolică, și apoi își dădu seama că încăperea se cufundase în tăcere. Când înălță capul, el o privea, cu ochii săi albaștri meditativi.

– Ești bine? Mai ai nevoie de ceva? Merg să îți aduc prosoape curate.

– Nu. Își trecu o mână prin păr. Es... Este minunat.

Sam încuviință din cap și plecă. Câinele îi aruncă o privire plină de milă, înainte de a-l urma. Maisa își reprimă impulsul de a scoate limba la potaie. *Minunat?* Parcă ar fi fost o majoretă entuziastă. Deci Sam avea câteva secrete. Nu avea toată lumea? Exceptând, desigur, faptul că nu era interesată de secretele tuturor – doar de ale lui Sam. Conștientizarea acestui fapt o făcu să se oprească. Ei bine, *acesta* era un inconvenient. Dacă era deșteaptă, avea să lase lucrurile așa cum erau. Avea să îl lase *pe acest bărbat* în pace. Era pur și simplu prea periculos pentru liniștea ei sufletească – printre altele.

Cumva, avu sentimentul că nu era chiar atât de deșteaptă. Se încruntă, întorcându-se către valiza neagră. Era timpul să treacă la treabă, cu sau fără cafea. Poate reușea să ascundă undeva diamantele. Cel puțin, să se asigure că acestea nu se aflau chiar la suprafață dacă deschidea careva geanta. Pipăi, căutând micul fermoar, dar ceva părea să fie prins în închizătoare. Se aplecă peste valijoară, cercetând colțul, și văzu o fâșie jerpelită de bandă adezivă care acoperea fermoarul. Cu litere de tipar îngrijite, scrise cu marker negru, zicea: „BOMBĂ. NU DESCHIDEȚI".

– Vai, unchiule, șopti ea. Ce ai făcut?

capitolul 12

Sam avea în brațe un teanc de prosoape când aproape se ciocni de May. Ea se opri brusc, chiar la intrarea camerei lui de oaspeți, cu ochii mari și pupilele dilatate. El privi de sus la ea. Încă un centimetru, poate nici atât, și ea s-ar fi aflat în brațele lui, cu sânii ei moi lipiți

de pieptul lui. Inspiră şi o mirosi. O mirosi pe May. În noaptea aceea, nu avusese ocazia să îi lingă gâtul, ca să vadă dacă era dulce ori sărată. Să afle dacă o putea face să geamă fără să o atingă mai jos de talie.

Nu era un bărbat plin de el, dar era destul de sigur că ar fi fost în stare.

Ea trânti uşa camerei de oaspeţi, închizând-o în urma ei, şi se mişcă pentru a-i bloca drumul. Sam ridică din sprâncene. Ochii mari căprui ai lui May erau acum mijiţi.

– Alea sunt pentru mine?

– Da.

I le înmână şi privi de la ea către uşa camerei de oaspeţi. Dacă nu cumva găsise o revistă porno veche prin cutiile lui, nu îşi putea da seama ce ar fi putut-o speria acolo, înăuntru. Fotografia pe care o ridicase mai devreme era destul de inofensivă – dacă nu cunoşteai soarta bărbaţilor din ea.

– Sam?

Acum, îl privea cu îngrijorare, cu sprâncenele uşor unite.

Sam clătină din cap, răsuflând din greu. Afghanistanul şi ceea ce se petrecuse acolo erau parte din trecut. Nu aveau nimic de a face cu May.

– Nu doreşti nişte haine curate?

Ea scăpă prosoapele. Se aplecară amândoi în acelaşi timp ca să le ridice.

– May?

– Vrei să spui că put? replică ea cu un surâs, ca şi cum ar fi vrut să facă o glumă, dar în ochii ei se citea îngrijorare.

– A... O cercetă. Se petrecea ceva, dar, pentru nimic în lume, nu putea să îşi dea seama ce. Nu.

Chipul ei se înmuie dintr-odată când se îndreptă.

– Scuză-mă. Asta a fost... Răsuflă oftând. Chiar nu sunt teribil de civilizată până să îmi beau cafeaua.

– Atunci, ar fi mai bine să mă apuc să îţi fac una, zise el încet.

– Mulţumesc. Inspiră adânc şi zâmbi. Nu îi reuşi un zâmbet foarte natural. Unde este duşul?

El se gândi dacă să o provoace, dar poate chiar avea să fie mai în largul ei dacă bea cafea.

– Duşul se află la etajul superior, spuse el, arătându-i drumul. Este o baie jos, lângă bucătărie, dar are doar o toaletă şi o chiuvetă. Mă tot gândesc să dărâm peretele debaralei şi să instalez o cabină de duş, dar se pare că încă nu am apucat.

– Sam?

Se opri la capătul scărilor. Probabil o plictisea pe May cu toate informaţiile acestea. Totuşi, ea zâmbi, afişând unul dintre zâmbetele ei rare, dulci, fără urmă de sarcasm ori maliţiozitate, buzele ei roz moi curbându-se blând, şi puse mâna pe braţul lui.

– Este frumoasă, Sam. Casa ta. Este foarte frumoasă.

Fu nevoit să îşi dreagă glasul înainte să poată vorbi:

– Mulţumesc.

Ea luă prosoapele şi închise uşa băii.

El aşteptă până când auzi duşul curgând înainte să coboare scara din câteva salturi. Otter stătea întins pe podea, în mijlocul holului de la intrare – lui Otter nu îi plăcea să se mişte prea mult dacă nu era nevoit să o facă. Privi cum Sam deschide uşa camerei de oaspeţi şi aruncă o privire înăuntru. Încăperea arăta exact la fel cum o lăsase cu doar câteva momente în urmă: cutii vechi de carton pe birou, valiza lângă canapea. Merse la birou şi se uită în cutia pe care ea o cărase. Zippy, Enrico, King şi Frisbee şi propriul chip stupid şi prea tânăr îl priviră înapoi, înţepeniţi în timp. Închise cutia şi o puse pe podea, în spatele biroului.

Privi din nou roată prin încăpere, dar nu văzu nimic nelalocul lui. Trebuia să întindă canapeaua şi să facă patul dacă Bătrânul George avea să doarmă aici în seara aceasta, dar era abia dimineaţă. Avea destul timp. Sam merse în bucătărie şi începu să prepare cafea proaspătă. Un sfert de oră mai târziu, auzi paşii lui May coborând pe trepte. Otter, şezând plin de speranţă lângă picioarele

lui Sam, aruncă o privire către ea, dar nu se mişcă. Sam întinse mâna către cafetieră şi îi turnă o cană lui May.

– Nu ştiam dacă doreşti lapte ori zahăr.

Se întoarse pentru a împinge cana de-a latul insulei din mijlocul bucătăriei sale. May stătea nesigură de partea cealaltă. Părul ei scurt şi negru era lins pe spate ca al unei foci, iar ochelarii aceia negri prea severi îi erau cocoţaţi pe nas. Fără machiaj şi cu părul încă ud, părea foarte tânără.

Ridicase valiza neagră mai mică şi acum o vântura.

– Am uitat să pun asta în camera ta de oaspeţi.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Oricum, ce este în ea?

Ea ezită, stând acolo ca o fetiţă pierdută, iar el fu sigur că ea nu avea să îi răspundă. Dar apoi ea veni lângă insulă şi aşeză cu grijă valijoara.

– Butch.

„Butch?"

Ea se încruntă către cană.

– Lapte.

– În frigider.

Arătă cu bărbia, punându-şi curiozitatea în aşteptare. Ea merse şi deschise frigiderul.

– Are doi la sută grăsime.

– Da?

Nu îşi putea da seama dacă ea dorea un lapte mai gras sau mai slab.

– Îmi place laptele mai gras.

Scoase mai în faţă buza de jos, turnându-şi lapte în cana cu cafea.

– Îmi pare rău.

Amestecă în ouă, notându-şi în minte să ia o cutie de frişcă pentru ea. Ea se apropie, ţinându-şi cana în mâini şi aruncând o privire în tigaia de pe aragaz.

– Îmi pregăteşti micul dejun?

– Da.

– Tu nu...

El se întoarse şi îi vârî o căpşună în gura deschisă.

– Doar dacă nu cumva ai prefera să i-o dau lui Otter.

Ochii ei se lărgiră o clipă, înainte ca ea să înghită căpşuna.

– Ce nume ciudat pentru un câine.

Se retrase în spatele insulei şi se aşeză pe unul dintre scaune.

– Da.

El auzi încuietorile valizei deschizându-se în spatele său şi se întoarse la timp să o vadă pe May scoţând din valiză o maşină de cusut veche, neagră. Partea laterală era decorată cu aur filigranat, răsucindu-se în jurul cuvântului SINGER.

Ridică din sprâncene.

– Butch este o maşină de cusut?

– Da. Mângâie drăgăstoasă emailul negru. Este maşina mea de călătorie. Am acasă o maşină de cusut Bernina şi una digitală Singer, dar Butch este foarte specială. A fost prima mea maşină de cusut. Mama mi-a luat-o de la un talcioc, când aveam 13 ani. Cu ea am învăţat să cos.

– Şi acum, călătoreşti cu ea.

– Desigur. Îl privi într-un mod straniu, şi el ştiu că îi scăpa ceva. Pentru afacerea mea.

– Care este...?

– Ah. Ea clipi şi, pentru un moment, păru vulnerabilă cum nu o mai văzuse niciodată. Bănuiesc că nu ţi-am spus niciodată. Creez şi confecţionez rochii. Sunt pe Etsy[1] şi am propriul site şi câteva cusătorese angajate cu normă redusă, dar sper ca anul viitor să le angajez permanent.

Se opri brusc, cu faţa mică şi îngustă rozalie din cauza emoţiei.

Sam nu putu decât să zâmbească, la rândul lui. Imaginează-ţi: May a lui cosea haine. Cumva, nu se gândise niciodată că ea trăia din ceva atât de domestic. Nu că era atât de prost încât să îi împărtăşească gândul acela.

[1] Site de vânzări on-line (n.tr.)

– Ce fel de rochii?

Sorbi din propria cafea – neagră şi neîndulcită – şi puse o bucăţică mică de brânză pe tejghea, în faţa ei.

Ea îşi coborî privirea spre aceasta, nedumerită.

– În stil retro. Ştii, fuste pline şi cămăşi mulate, deşi fac şi fuste creion. Toate sunt creaţii originale, şi cos la comandă: cer clientei măsuri foarte amănunţite şi cos rochia în aşa fel încât să i se potrivească.

– Aha. Întinse mâna după farfuriile din dulap. Merg vânzările?

– Da. Stilul retro este foarte căutat la momentul actual.

– Şi ai făcut toate astea de una singură?

Ea îşi înălţă bărbia.

– Da. Am luat un mic împrumut de la bancă, am lucrat nopţile ca chelneriţă şi am crescut afacerea până când am putut renunţa la slujba de chelneriţă.

– Aste este minunat, spuse încet Sam. Îi aruncă o privire. May împungea brânza. El făcu semn cu capul către Otter. Lui îi place brânza.

El răsturnă ouăle bătute pe farfurii, adăugă pâine prăjită amândurora – două bucăţi pentru el, una pentru ea – şi aduse ambele farfurii. May ţinea acum brânza între degetul mare şi cel arătător. Otter, presimţind o victimă uşoară, stătea deja răbdător lângă picioarele ei. Sam puse castronul de căpşune spălate între ei, pe insulă, alături de mierea, untul şi un borcan de gem de căpşune aflate deja acolo, şi trase un scaun în faţa ei.

May încă ţinea brânza. Otter începea să saliveze. Ea se uită la el încruntată.

– Ce fac?

El luă o altă gură de cafea, gândindu-se.

– Păi, ai putea continua să o ţii deasupra nasului lui, aşa cum faci acum, şi, în cele din urmă el se va topi şi se va scurge pe podea. Ori ai putea să îi dai drumul.

Ea îi dădu drumul, şi fălcile lui Otter se încleştară în jurul brânzei ca ale unui rechin în jurul unui pinguin. Sau a ceva ce mâncau rechinii.

May țipă. Sam își ascunse surâsul satisfăcut și luă o îmbucătură de ouă.

– Sunt bune, zise ea după un alt minut.

Încercase ouăle și își punea miere pe felia de pâine prăjită, fără unt.

– Mulțumesc. Ridică privirea către ea, surprins. Nu mi-ai spus de ce ai venit la Ed aseară.

Cuțitul ei se opri preț de o fracțiune de secundă, înainte ca ea să îl așeze cu grijă pe marginea farfuriei.

– Nu prea mai este în Coot Lake alt loc deschis până târziu.

– Hmm. Luă o altă gură de cafea. Cred că mă căutai pe mine.

Ea îi aruncă o privire, peste felia de pâine prăjită.

– Te măgulești singur.

El ridică din umeri.

– În mod normal aș fi de acord cu tine, dar ai avut câteva întrebări foarte punctuale.

Ea rămase tăcută, ronțăindu-și pâinea prăjită. Otter scânci și se dădu mai aproape de genunchiul lui May.

– Dacă te afli în vreo încurcătură, zise el, te voi ajuta. Nu trebuie decât să îmi spui.

Ea clătină din cap.

– Chiar dacă este vorba despre unchiul tău. Glasul lui deveni un pic mai dur la gândul că Bătrânul George ar fi putut-o târî pe May în ceva. Te voi ajuta.

Ea își țugui buzele și adună ouăle într-un triunghi exact, pe marginea farfuriei.

Sam strânse din dinți. Ea evita să-i spună ce se întâmpla, iar el era tentat să o scuture ca să afle despre ce era vorba. Dar asta nu avea să funcționeze cu May. Dimpotrivă, ar fi făcut-o să se închidă și mai tare în cochilia ei. Era nevoit să fie răbdător și să aștepte ca ea să aibă încredere în el.

– Cine erau tipii din fotografia aceea, Sam?

El o privi lung, atât de surprins, încât mintea i se goli pentru o clipă. Nu vorbise niciodată despre asta – nici măcar cu Doc.

Sam clipi şi privi în gol la propria farfurie. Pe de altă parte, el tot insistase ca ea să îl lase să se apropie, să îi spună ceva despre ea însăşi. Părea drept ca ea să dorească acelaşi lucru în privinţa lui.

Se ridică şi îşi reumplu cana, aşteptându-se ca ea să întrebe din nou. Dar era deşteaptă May a lui. Căci nu făcu decât să aştepte răbdătoare. El se aşeză şi o privi.

– Erau nişte tipi din unitatea mea. Zippy, Enrico, King şi Frisbee.

Ea zâmbi.

– Nu se poate ca acelea să fi fost numele lor.

Umerii lui se relaxară un pic.

– Nu, aveam cu toţii porecle.

– Care era a ta?

El clătină din cap.

– Ei, haide.

Se aplecă, apropiindu-se de el, tachinându-l cu buzele tremurânde.

Dumnezeule, era atât de seducătoare!

– Nici vorbă! Zippy era ca unul dintre căţeluşii aceia gălăgioşi care tropăie peste tot. Era hiperactiv, probabil unul dintre copiii aceia care nu stăteau o clipă locului când erau mai mici. Numele adevărat al lui Enrico era Samuel. Nu am nici cea mai vagă idee cum a căpătat numele de Enrico. King avea o coroană tatuată pe biceps, iar lui Frisbee...

– ... Îi plăcea să joace frisbee?

El încuviinţă din cap, sorbind din cafea.

– Acum cât timp a fost asta?

El ridică din umeri, din nou vizibil încordat.

– Şase ani.

– Erau prieteni?

El clipi, cu privirea aţintită în jos, spre cafeaua lui.

– Bănuiesc că da.

– Ce înseamnă asta?

Capul ei era ridicat întrebător.

– Prietenia într-un loc ca acela... nu are legătură cu chestiile care îţi plac şi chestiile care nu şi nici măcar

cu lucrurile pe care le ai în comun cu cineva. Este doar... Îşi vârî o mână tremurândă prin păr. Chiar, nu dorea să discute despre asta. Niciodată. Dar inspiră şi o privi. Are legătură cu faptul că eşti acolo, că vrei să supravieţuieşti. Ajungi să depinzi unul de celălalt. Aici, în State? Eu şi tipii aceia nu ne-am fi dorit să petrecem mai mult de o oră împreună. Acolo? Eram mai apropiaţi decât fraţii.

Ea încuviinţă din cap.

- Mulţumesc.

El se încruntă.

- Pentru ce?

- Pentru că mi-ai spus. Luă în furculiţă nişte ouă şi apoi se opri, privindu-le lung. Ouă şi pâine prăjită.

- Poftim?

- Asta mănânci la micul dejun. Flutură furculiţa. Acum ştiu.

Zâmbetul ei fu dulce. El sorbi încet din cafea, privind-o pe deasupra marginii cănii până când ea începu să roşească.

- Bănuiesc că da.

Ea înghiţi în sec şi făcu semn către Otter.

- Iar se uită la mine.

El aruncă o privire către câine. Otter avea capul pe genunchiul lui May, în speranţa eternă a câinelui care vrea să capete o farfurie plină cu ouă şi pâine prăjită.

- Mai doreşte ceva bun.

May privi încruntată către câine.

- Nu înseamnă că trebuie să îi dai, sublinie el.

May mai luă o gură din cafea.

- Ai o priveliştе drăguţă asupra lacului.

El o ţintui cu privirea pe deasupra cănii. Nu i se păruse niciodată că ea ar fi fost genul care discută banalităţi. Ea împinse ouăle pe farfurie pentru o clipă, apoi îşi puse jos furculiţa.

- Mă îngrijorează unchiul meu.

- Ai vreun motiv?

- A plecat înainte ca eu să mă trezesc. Flutură o mână către lac. Drumurile sunt blocate.

– Şi totuşi, a ieşit de dimineaţă, zise Sam, cu blândeţe. Probabil a dat o fugă în oraş să cumpere ceva. I-ai lăsat un bilet în care i-ai spus că te afli aici. Îşi va face curând apariţia.

May luă o bucăţică de ou şi o lăsă să cadă spre Otter. Câinele o apucă înainte ca aceasta să atingă podeaua, o înghiţi şi imediat reîncepu să o privească la fel ca un uliu înfometat. May îşi rupse pâinea prăjită în două, apoi în sferturi.

– Doar că...

Otter îşi puse labele pe genunchiul ei. Sam îl împinse jos cu vârful pantofului.

– Este bătrân, încheie May şi, absentă, îi dădu câinelui unul dintre sferturile de pâine prăjită. Ridică privirea către Sam, cu toate zidurile ei obişnuite de apărare coborâte. Nu şi-a luat telefonul mobil, Sam. Sunt îngrijorată.

– Bine. El îşi vârî în gură ultima bucată de pâine prăjită şi luă farfuriile, punându-le în chiuvetă. Să mergem, spuse.

Când se întoarse, ea îl privea mirată.

– Pur şi simplu?

El se apropie de ea şi îi întinse mâna.

– Ai spus că eşti îngrijorată.

Ea clipi ca şi cum ar fi fost nedumerită, dar nu spuse decât:

– Ah.

Apoi, îşi puse mâna în a lui.

capitolul 13

Rusul micuţ şi grăsun îl privi din nou chiorâş pe Karl.

Karl îşi lua micul dejun săptămânal cu Molly Jasper la Laughing Loon Café, lucru care era un deliciu – chiar dacă se afla în imediata apropiere a lui George Johnson şi mai sus-menţionatului grăsun rus, împărţind o masă

pătrată. George intrase cu o valiză cu roți neagră, o coincidență remarcabilă, din moment ce nu numai că și Grăsunul avea cu el o valiză identică, ci și Karl.

Valizele negre cu roți erau, în mod evident, accesoriul la modă preferat în Coot Lake în dimineața aceea.

Karl putu să simtă cum sudoarea i se strângea sub brațe. Poate ar fi trebuit să lase valiza în camionetă. În același timp, avu impulsul foarte ciudat de a verifica iute conținutul valizei sale. Totuși, asta era, pur și simplu o nebunie. Își făcuse valiza ieri-dimineață, înainte să plece către motelul Coot Lake, și nimic înăuntrul ei nu s-ar fi putut schimba între timp.

Nu?

Karl ridică ochii la timp pentru a-l vedea pe Grăsun aruncându-i o privire atât de diabolică, încât era de mirare că Karl nu se prefăcuse în fum pe loc. Ce naiba era în neregulă cu tipul acela?

– Karl!

Karl ridică deodată capul și privi peste masă, la Molly Jasper. Atunci când o vedea pe Molly, avea întotdeauna un moment în care se simțea ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Părul lui Molly era strâns la spate într-un fel de împletitură, luminos, negru și bogat. Obrajii ei erau rotunzi și aveau culoarea maro a caramelelor. Ochii îi erau căprui-închis, ca nămolul de pe fundul lacului Moosehead. Iar gura îi era roz-deschis, mare, moale și dulce.

Ei bine, uneori. Pentru moment, gura lui Molly era strânsă și crispată când deschise buzele să îi vorbească.

– Mă asculți vreun pic?

– Sigur că da.

Karl zâmbi cuceritor.

Din nu se știe ce motiv, asta o făcu pe Molly să se încrunte și mai tare.

– Trebuie să îți găsești o slujbă adevărată.

– Am o slujbă. Este destul de reală.

– Nu. Clătină uşor din cap, făcând lumina să lucească în părul ei strălucitor. Să repari lucruri din când în când nu este un loc de muncă.

Karl era destul de sigur că era, dar îi oferi un alt punct de vedere în loc:

– Merg şi cu sania.

– Lucru care nu îţi aduce nici un ban.

Molly îşi puse mâinile pe masă. Erau mâini micuţe şi frumuşele, cu degete delicate şi gropiţe la articulaţiile degetelor, dar, în acelaşi timp, puternice. Karl văzuse mâinile acelea scriind amenzi pentru pescuit ilegal, ridicând capcane cu ratoni scuipând şi dând formă aluatului de gogoşi, cu blândeţe, dar fermitate.

– Erai atât de deştept în şcoală, Karl. Nu ştiu de ce nu ai dat la facultate.

Karl o privi, un pic şocat. Molly fusese la universitate în oraş – şi el era al naibii de mândru de ea pentru asta –, dar Molly fusese şefa de promoţie a clasei lor. Pentru el, facultatea ar fi fost al naibii de îngrozitoare. Singurul lucru care îi plăcuse la şcoală fuseseră fetele şi şansa de a juca hochei. A, şi ora aceea de împăiere pe care o predase bătrânul domn Shultz. Puţea, dar fusese amuzant. Se cam îndoia de faptul că se preda împăierea la universitate.

– Armata a fost destul timp departe de rezervaţie, spuse el, diplomatic. Am apucat să văd Germania şi Coreea, apoi am venit acasă. Nu prea vreau să plec din nou din Minnesota ori din comitatul Crow. Se gândi o secundă şi se corectă: Ei bine, doar dacă doreşti să vizităm Anchorage. Eu mi-am dorit întotdeauna să particip la cursa de la Iditarod, iar ţie ştiu că îţi plac balenele...

Întinse şiret vârful unui deget pe masă, ca să mângâie articulaţiile cu gropiţe, dar mâna ei se dădu înapoi ca un melc ce se retrage în cochilie.

Karl oftă şi privi prin cafenea. Nu era multă lume astăzi, din cauza zăpezii de noaptea trecută şi a avertizării că avea să mai ningă. Probabil că cei mai mulţi oameni erau ascunşi în case, nedorind să se lupte cu nămeţii.

Dar Karl ar fi făcut tunele printr-un munte de zăpadă ca să ia micul dejun săptămânal cu Molly. Aceasta se mutase din rezervaţie în urmă cu vreun an, într-un apartament micuţ din oraş, deşi Karl încă nu îşi putea da seama de ce - toţi cunoscuţii lor se aflau în rezervaţie şi apoi, rulota în care locuise ea nu fusese *chiar atât* de rea. Căldura mergea aproape întotdeauna.

Clopoţelul de deasupra uşii sună când un tip înalt, în hanorac bleumarin, dădu buzna, scuturând zăpadă albă pe covoraşul deja îmbibat de apă.

Karl se uită din nou la Molly. Acum, privea încruntată la cafeaua ei, cu două linii adânci desenate între sprâncene. El îşi dori să poată face ca acele linii să dispară. Într-o clipă de nebunie, se gândi să îi spună despre toţi banii pe care îi câştiga - bani al naibii de frumoşi, până şi Molly ar fi fost de acord -, doar că metoda era puţintel cam...

Urmă o exclamaţie de la masa de lângă ei, şi, dintr-odată, toate cele trei valize negre se aflau pe podea.

- Ah, îmi pare rău, prietene, spuse tare rusul grăsun.

Se aplecă să ridice una dintre valize. George întinse mâna şi apucă celălalt capăt al valizei.

- Asta este a mea, cred.

- Scuze, dar este a mea.

Rusul zâmbea scrâşnind din dinţi. Karl se uită de la unul la celălalt, apoi la celelalte două valize aflate pe podea, mijind ochii.

- Aia e valiza mea, amice?

- Nu, cred că asta este a ta, spuse rusul şi împinse una dintre valize pe podea, către Karl.

Aaa, nu, nu avea să se lase păcălit aşa uşor. Karl apucă cea de-a treia valiză.

- De fapt, sunt foarte sigur că *aceasta* este.

Zâmbi larg şi triumfător când pleoapa dreaptă a rusului începu să se zbată.

- Atunci, valiza asta e a ta, Ilia, prietene, spuse George, trăgând valiza pe care se luptau s-o ia din mâinile rusului şi împingând către el ultima valiză.

Pentru o clipă, toţi cei trei bărbaţi se priviră unul pe celălalt şi apoi îşi priviră valizele.

– Ar trebui să te uiţi ca să te asiguri, zise Molly.

Karl înghiţi în sec.

– Nu, e în regulă.

Împinse valiza sub picioarele lui.

Ilia strânse protector la piept propria valiză.

– Domnişoară Jasper.

Karl ridică privirea. Individul de la uşă se apropiase. Avea genul de voce adâncă şi sonoră care suna bine în filme, dar erau cam caraghioase în viaţa reală. Îşi dăduse jos gluga, şi Karl putu vedea acum că acesta era indian, cu pielea de un maro-închis. De asemenea, avusese norocul de a fi moştenit pometii înalţi ai indienilor în locul genelor ce dădeau faţa rotundă şi posibil început de diabet la vârsta adultă.

Afurisitul.

– Cine eşti? întrebă Karl, ridicându-şi agresiv ochelarii pe nas.

– A, te rog să îmi spui Molly, zise Molly în acelaşi timp.

Karl mijì ochii suspicios. Chipul lui Molly se înmuiase, iar glasul îi devenise numai lapte şi miere.

Individul îşi scoase o mănuşă de piele căptuşită şi întinse mâna dreaptă către el.

– Gerard Walkingtall, de la Consiliul pentru Drepturile Băştinaşilor.

Karl îi luă mâna şi o strânse. Uşor, dar avea o strânsoare sănătoasă. Walkingtall[1]? *Pe bune?* Avea sens. Cei mai mulţi membri ai clanului Ojibwa pe care îi cunoştea Karl aveau fie nume de albi, fie nume ca Suflul Marelui Vânt. Nu chiar la fel de sexy ca Walkingtall.

– Din clanul Cherokee?

Walkingtall făcu ochii mari şi zâmbi, scoţând la iveală dinţi albi şi drepţi, ca un gărduleţ pe care Karl îl văzuse odată într-o carte de poveşti pentru copii.

[1] Mergând Ţanţoş (n.tr.)

- De unde știi?

Karl ridică din umeri, zâmbind larg la rândul lui. Poate că dinții lui nu erau perfect drepți ori perfect albi, dar erau toți la locul lor.

- Am ghicit.

Molly îl fulgeră cu privirea.

- Gerard se află aici ca să se asigure că săpăturile din rezervație merg cum trebuie.

Walkingtall se lăsă pe băncuță, lângă ea, fără ca măcar să ceară permisiune, și se aplecă în față, peste masă.

- Omul alb a furat destul de la noi fără să mai fure și oasele și lucrurile din mormintele poporului nostru.

- Așa deci.

Karl se sprijini cu spatele de băncuță, cu brațele încrucișate peste piept. Dacă și-ar fi vârât pumnii sub partea de sus a brațelor, aproape că ar fi părut că are bicepși.

- Am auzit că săpăturile sunt mai vechi de o mie cinci sute de ani, continuă el. Asta nu e a tribului Ojibwa.

Walkingtall îl privi fix, cu o mică îmbufnarea a buzelor severe. Părea că pozează pentru un monument al Indienilor Morți de Pretutindeni, în timp ce rosti ca și cum ar fi cântat:

- Toți oamenii noștri sunt ca unul.

- Spune asta și Dakotăi, mormăi Karl.

- Ce?

Walkingtall păru pierdut.

- Asta? Karl făcu un gest larg cu mâna și *nu* vărsă paharul cu apă. Punctat. A fost pământul tribului Sioux. Coborî brațul și își îndreptă spinarea. Până când tribul Ojibwa a venit și le-a trimis fundul pe pământurile nefertile din Dakota. Iată!

Molly se uită urât la el. Ce? Le cunoștea istoria la fel ca el.

- Doar pentru că omul alb a împins tribul Ojibwa către vest, spuse Walkingtall.

Haley Anne se apropie în grabă, privindu-l curioasă pe Walkingtall. Cu el și rusul aveau o afluență de străini în Coot Lake.

- Cafea?

Walkingtall o privi.

- Aveţi ceai de plante?

- Hmm... Haley Anne îşi mestecă gânditoare guma. Cred că poate Earl Grey?

- Nu este de plante, o informă Walkingtall ca un... nemernic încrezut.

- Da? răspunse Haley Anne, plictisită.

Walkingtall oftă.

- Doar apă, te rog.

- Bine. Ceva de mâncare?

- Da. O omletă din albuşuri, cu spanac şi ciuperci, fără brânză.

Haley Anne mâzgăli pe carneţelul ei.

- Pâine albă ori cu cereale?

- Deloc.

Ea ridică privirea.

- Pâine cu făină de mălai?

Walkingtall clătină din cap.

- Biscuiţi? încercă Haley Anne.

- Nu...

Îl privi neîncrezătoare.

- S-ar putea să avem vreo chiflă în spate.

- Mulţumesc, nu mănânc carbohidraţi, răspunse Walkingtall fără urmă de zâmbet.

Haley Anne ridică din umeri şi se întoarse către Molly.

- Ce doreşti, scumpo?

Molly aruncă o privire nervoasă către Walkingtall.

- Hmm... doar un ou fiert şi un bol cu cereale de ovăz.

- Zahăr brun?

- Da, te rog.

Păru plină de remuşcări. Karl pufni şi, când Haley Anne se întoarse către el, spuse:

- Un teanc mare de clătite cu afine, cu mult unt şi mult sirop.

- Desigur.

Haley Anne îi făcu cu ochiul şi se răsuci pe călcâie, îndreptându-se către bucătărie.

– Strămoşii noştri preferau o dietă compusă din carne şi din bogăţia pe care pământul o oferea, zise Walkingtall. Multe dintre alimentele omului alb au dus la probleme de sănătate în rândul poporului nostru. Alcool. Sirop de porumb bogat în fructoză. Produse lactate.

Karl verifică din nou. Nu era posibil ca Molly să îl ia în serios pe idiotul ăsta, nu? Dar ea încuviinţa din cap, cu o expresie serioasă.

– Ah, fir-ar să fie, mormăi Karl printre dinţi.

– Karl! şuieră Molly.

– Poftim?

Celălalt bărbat se întoarse, şi Karl văzu că părul îi era lins şi dat pe spate, prins într-o singură coadă împletită, groasă.

Cozile împletite ale celor mai mulţi bărbaţi aveau tendinţa de arăta ca o coadă de şobolan înecat. Dar coada împletită a lui Walkingtall nu arăta ca o coadă de şobolan. Arăta îngrijită şi masculină şi, de fapt, chiar grozav. Karl îşi trecu o mână prin propriul păr tuns scurt, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să îşi lase părul să crească, înainte să devină conştient de ceea ce făcea şi să îşi coboare mâna.

Se încruntă. Se gândi că la Walkingtall până şi părul era minunat.

Walkingtall se întorsese către Molly şi făcea o prezentare în detaliu a... pastramei de bivol? Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă individul acela văzuse vreodată în viaţa lui un bivol, Karl avea să îşi mănânce... pantoful.

– Atunci, probabil că trebuie să te întorci la rezervaţie, întrerupse Karl. Molly afişă o expresie iritată, aşa că el încercă să pară extrem de serios şi încurajator. Să te ocupi cum trebuie de săpături.

– Este iarnă, îi răspunse Walkingtall în timp ce Haley Anne aşează un pahar cu apă cu gheaţă lângă el. Săpăturile au fost oprite din octombrie.

– Chiar aşa? zise Karl. Atunci, de ce te afli aici dacă nu au loc săpături?

Molly se aplecă peste masă, cu sânii aproape intrându-i în cafea, lucru care, pentru o clipă, îi distrase atenţia lui Karl de la vorbele ei.

– Gerard crede că cineva fură de la locul săpăturilor. Sapă şi vinde cultura, istoria, *sufletul* poporului nostru pe eBay.

– Pe eBay? Karl luă o gură din cafeaua lui, atent să *nu* tragă cu ochiul la valiza de lângă picioarele lui. Căscă ochii, sperând să pară scandalizat. Ce ar putea vinde pe eBay?

– Vârfuri de săgeată, intonă Walkingtall ca Darth Vader după ce a fumat un pachet de ţigări Camel. Cineva vinde vârfuri de săgeată *colecţionarilor* – scuipă cuvântul, făcându-l pe Karl să îşi acopere ceaşca de cafea – pe eBay.

– Aoleu, zise Karl. Cine ar face una ca asta?

De data aceasta, nu se putu abţine – privirea i se abătu asupra valizei negre ponosite. Cea aproape plină de vârfuri de săgeată *false*, făcute cu multă grijă şi meticulozitate. Desigur, oamenii cărora le vindea pe eBay nu ştiau că erau false. Şi, evident, nici Molly şi nici Walkingtall nu ştiau.

Acum, dacă reuşea să facă astfel încât să rămână aşa...

capitolul 14

Mâna lui Sam era caldă, puternică şi mult prea potrivită.

Maisa se gândi să îşi smulgă mâna din strânsoarea lui. Cu siguranţă, era ceea ce trebuia să facă, dar el o trăgea deja către uşa de la intrare, cu stupidul căţeluş tropăind în urma lor.

Trebuia să îl găsească pe unchiul ei, şi, cumva, în ultima oră, începuse să creadă că Sam avea să o facă. Poate

că era cabana – primitoare şi în mod evident îngrijită –, poate că era cățelușul stupid pe care el părea să îl adore ori poate fotografia aceea înfățișându-i pe Sam şi pe prietenii săi soldați. Era ceva cu fotografia aceea. O auzise în glasul lui, când îi spusese despre King, Enrico, Frisbee şi Zippy. Glasul lui păruse aproape vulnerabil atunci când vorbise despre prietenii săi. Era o idee ciudată: că Sam putea fi vulnerabil în vreun fel. Şi totuşi, începea să vadă că erau mult mai multe fațete ale lui decât crezuse la început.

Se înşelase aproape caraghios de mult în ceea ce îl privea. Era mult, mult mai mult decât un simplu bărbat. Întrebarea era: Dorea ea să sape mai departe? Nu, nu era corect. *Dorea* să afle mai multe despre Sam. Odată ce descoperise că bărbatul avea adâncimi nedescoperite, nu se putea abține să nu îşi dorească să afle mai mult, să continue să sape până când avea să aibă în mâinile ei toate secretele lui. Dar era lucrul acesta *înțelept*?

Maisa zâmbi trist în sinea ei. Fusese vreodată înțeleaptă când venea vorba despre Sam?

Sam dădu drumul mâinii ei cât să îşi poată pune amândoi hainele de iarnă, înainte de a o conduce afară. Terierul coborî sărind prima treaptă, dând nebunește din coadă.

– Trebuie să luăm câinele?

Sam nu se opri din mers. Nici terierul.

– Nu.

Ea se încruntă, sărind peste o treaptă în încercarea de a-l ajunge din urmă.

– Atunci, de ce vine?

– Pentru că îi place să meargă cu maşina.

Sam deschise uşa pasagerului şi împinse cățelușul înăuntru. Grozav. Potaia avea să călătorească pe aceeaşi parte cu ea. Sam aruncă o privire peste umăr, cu un zâmbet larg, strâmb, ca şi cum i-ar fi auzit bombănitul din mintea ei.

– Iar numele lui este Otter.

- Otter. Exact, mormăi ea, apropiindu-se de camionetă, târându-şi picioarele. Otter the *Dog*.

- Da, zise el şi, înainte ca ea să îşi dea seama ce avea el de gând să facă, îşi puse cu fermitate palma pe fundul *ei* şi o ridică şi pe ea în camionetă.

Maisa ateriză cu un „Ham" cam gâfâit. Otter o privi cu ceea ce părea a fi dispreţ.

Minunat.

Încercă să îşi îmblânzească expresia feţei, în timp ce priviră amândoi cum Sam trecu tropăind prin faţa maşinii şi se urcă pe partea şoferului. Acesta porni motorul şi se răsuci, aşezându-şi braţul drept d-a lungul spătarului ca să privească în spate în timp ce dădu înapoi pe alee. Otter sări imediat în poala ei şi îşi puse ambele labe grăsuţe pe fereastra de pe partea pasagerului.

Ea îşi ridică mâinile şi îl privi pe Sam, cu ochii mari. Un colţ al gurii lui se ridică.

- Îi place să privească pe fereastră. Ridică întrebător din sprâncene către mâinile ei, care fluturau încă pe deasupra lui Otter, care se întorsese. Nu îţi plac câinii?

- Care a fost primul indiciu pe care l-ai observat? Se încruntă, coborându-şi privirea către trupul mic aflat în poala ei. Mirosea vag a peşte şi era mai greu decât părea. De asemenea, labele îi erau ude. Nu am fost niciodată în preajma câinilor, zise ea.

- Nici măcar când erai mică?

- Nu.

- Atunci, poate ai avut o pisică.

Ea clătină din cap.

- Fără animale de companie.

O privi în timp ce o luă pe un drum secundar.

- Eşti alergică?

- Nu. Acum păru - şi se simţi - defensivă. Eu şi mama ne-am mutat des.

El rămase tăcut în timp ce se concentră să intre pe şosea. Drumul nu fusese încă deszăpezit. O mare parte din zăpadă fusese suflată de pe carosabil, dar parte din

ea fusese îngrămădită exact acolo unde aleea se întâlnea cu drumul principal.

Sam micşoră viteza şi trecu peste dâmb.

– Şi tatăl tău?

Ea ridică din umeri. Otter alunecă chiar atunci, răcâindu-i piciorul cu una dintre labele lui din spate, iar ea îl prinse de mijloc ca să îl ţină să nu cadă. Blana lui nu era moale. Era, în schimb, sârmoasă şi cam ulei-oasă, dar corpul de dedesubt era cald. Căţeluşul nu păru să observe că ea îşi pusese mâinile pe el, holbându-se încă foarte atent pe fereastră, atât de aproape, încât respiraţia lui aburise geamul.

– Tatăl meu nu a fost prin preajmă, răspunse ea absent.

– Mama ta a divorţat de el?

– Nu. El ne-a părăsit.

Cuvintele ei fură amare, amintirea fiind ca fierea: fierbinte şi acidă. Sam nu spuse nimic. În mod ciudat, tăcerea lui o îndemnă să continue:

– Tatălui meu îi era ruşine cu noi – de ceea ce eram. Nu îmi mai amintesc aproape nimic despre el. Doar frânturi, ici şi colo. Vocea lui când se certa cu mama ei. Atunci când a trântit uşa şi a plecat, iar mama a aruncat cu o cană în perete şi aceasta s-a spart. Unchiul strigând după el. Au avut nişte certuri îngrozitoare...

Vocea i se stinse, iar degetele se strânseră pe blana cenuşie a căţeluşului.

Încercă să nu se gândească prea mult la Jonathan. De obicei, alunga din minte orice amintiri, orice gânduri răzleţe, de îndată ce acestea îşi făceau apariţia, dar acum, în mod ciudat, îşi amintea ceasul pe care acesta îl purta la încheietura mâinii – vechi şi din aur şi care chiar arăta a ceas, al cărui secundar ticăia moale, inevitabil. Odată, când era foarte tânără, el i-l pusese la ureche ca să audă şi să numere bătăile.

– Nimic drăguţ? întrebă Sam, întrerupând amintirile care trecuseră dincolo de zidurile ei, iar Otter

se întoarse pentru a se uita la ea ca şi cum şi el i-ar fi pus întrebarea.

Ea zâmbi, dar nu era un zâmbet fericit.

– M-a dus o dată la grădina zoologică, aceea mică, de lângă lacul Como, din Saint Paul, şi mi-a cumpărat o acadea, dar era cald şi am vomitat. Era o pată roşie strălucitoare pe asfaltul încins, şi îmi dădeam seama că se simţea stânjenit.

Stânjenit cu ea.

Atât de stânjenit, încât se asigurase al naibii de bine că avea să le destrame familia.

El îşi încleştă mâna pe volan, dar nu îi oferi nici o vorbă tâmpită de compasiune. Unele răni erau atât de vechi, încât pansamente întârziate nu le puteau vindeca. Singura speranţă era ca ele să nu lase cicatrice şi să ajungă, în cele din urmă, să pălească.

Simţi ceva moale şi cald şi, când privi în jos, îl văzu pe Otter lingându-i mâna. Îi mângâie capul. Blana de pe fruntea lui era sârmoasă, dar urechile îi erau surprinzător de moi.

– De aceea este atât de important, înţelegi, spuse ea urechilor moi ale lui Otter. Unchiul meu. A fost acolo când Jonathan a lipsit. La piesa mea din clasa a cincea. Să îmi facă borş în nopţile de sâmbătă, când mama avea o întâlnire cu vreun ratat. M-a luat cu el când mergea la cafeneaua rusească să bea ceai cu prietenii lui. Mâncam o prăjitură şi beam un pahar de ceai dulce şi ascultam când vorbeau ruseşte. Unchiul meu a fost prezent. În cele din urmă, îl privi pe Sam şi văzu că pe faţa lui nu era nici urmă de milă, ci doar interes. Jonathan nu a fost.

Sam încuviinţă din cap, fără să se uite la ea.

– Sunteţi apropiaţi.

– Da.

Otter oftă din greu şi se prăbuşi în poala ei. Poate că neschimbatul peisaj nins de dincolo de fereastră îl plictisise în cele din urmă.

– Nu ai fraţi sau surori?

– Nu.

– Nici eu.

Ea își feri privirea, simțind că i se înfierbântă obrajii. Nu îl întrebase niciodată despre familia lui. Dintr-odată, asta păru greșit.

– Nu ai rude?

– Nu.

– Dar șeful poliției? Se încruntă. Doc îl cheamă, corect?

El păru amuzat.

– Ai dreptate că Doc este șeful poliției, dar nu și că suntem rude. A fost prieten cu tata. Nici un grad de rudenie.

– A fost?

– Tata nu mai este.

Deschise gura să îi spună că îi părea rău, dar își aminti că el nu făcuse asta când ea îi povestise despre tatăl ei. Trecuseră de condoleanțele politicoase și fără însemnătate.

– Dar... ai crescut aici?

El ridică din umeri.

– Tata a fost în armată. Originar din Texas, dar neamul lui aproape că a dispărut. Am crescut pretutindeni.

– Și mama ta?

Un colț al gurii lui zvâcni, dar nu de amuzament.

– Cam ca tatăl tău.

– Ah, zise ea ușurel, simțind că au ceva în comun. Deci ești singur.

– Vei răni sentimentele lui Otter the Dog.

Ea zâmbi auzind asta și mângâie blana sârmoasă a cățelului.

– Eu am ieșit în afara statului doar când am fost la facultate, în Madison.

El dădu aprobator din cap.

– George a zis că ai o diplomă în contabilitate.

Ea tresări. Probabil chiar nu vorbise prea mult despre ea însăși dacă el fusese nevoit să îl întrebe pe unchiul ei ca să afle ce studiase ea la facultate. Își drese glasul.

- Tu unde ai fost?
- Poftim?
- La şcoală.
- Te referi la facultate. Clătină din cap. Armată, îţi aminteşti?
- Nu la ROTC[1]?
- Nu.
- De ce nu? întrebă ea înainte să se poată controla. Chiar nu era treaba ei. Se încruntă. Eşti destul de deştept.
- Mulţumesc. Tonul lui fu sec, iar ea tresări. Nu mi s-a părut niciodată că ar fi necesar.
- Hmm. Se afundă şi mai mult în scaunul camionetei. Aş crede că ţi-ar fi de ajutor în carieră.

El zâmbi în timp ce semnaliză şi întoarse.

- Sunt poliţist de provincie, May. Nu am tocmai cine ştie ce *carieră*.
- Dar... Se încruntă, foindu-se neliniştită. Îţi doreşti să urci pe scara ierarhică, nu?

El clătină din cap şi râse.

- Ce? întrebă ea, indignată.

Nu fusese o întrebare chiar atât de stupidă.

- Parcă ai fi Doc, zise el. Întotdeauna mă împinge de la spate să obţin o diplomă, să iau un post de conducere în departamentul de poliţie, genul acesta de lucruri.
- Şi de ce nu o faci?

El îşi lipi strâns buzele.

- Lucrurile nu merg aşa bine când sunt eu la conducere. Oraşului îi este mai bine cu mine în poziţia în care mă aflu acum.

Ea observă faptul că nu spusese că *lui* îi era mai bine aşa. Ce voise să spună cu „lucrurile" care nu mergeau prea bine? Ce anume se petrecuse în Afghanistan?

Maisa deschise gura ca să întrebe, dar o singură privire spre chipul lui înăsprit o făcu să se răzgândească.

[1] Reserve Officers' Training Corps - Corpul de Formare a Ofiţerilor în Rezervă (n.tr.)

Oricum, nu era treaba ei ce făcea Sam cu viaţa lui. Nu era ca şi cum ei i-ar fi păsat dintr-un motiv sau altul.

Trase adânc aer în piept, alungând tristeţea pe care o adusese gândul acela, şi spuse vesel:

- Deci, din toată lumea, te-ai hotărât să te stabileşti în Coot Lake, din Minnesota.

- Nu sunt chiar singurul, zise el încet şi cu lejeritate. Cu prea multă lejeritate. Unchiul tău s-a retras aici, deşi, din câte îmi pot da seama, nu cunoştea pe nimeni din zonă înainte să vină. Destul de ciudat că s-a mutat aici când nu este nici un rus prin preajmă, pe o suprafaţă de câţiva kilometri.

Ea îl privi. El îşi întoarse capul şi o ţintui cu ochii albaştri ca laserul.

- De fapt, singurul alt rus pe care l-am văzut de când a ajuns aici Bătrânul George a fost tipul acela de ieri.

Ea se simţea alinată de căldura umedă a radiatorului maşinii, de greutatea lui Otter şi, mai ales, de vocea voit joasă a lui Sam. Clipi prosteşte.

- Poftim?

El încuviinţă din cap ca şi cum uimirea ei îi confirmase ceva şi îşi întoarse din nou privirea către drum.

- Tipul din maşina roşie. Nu ai observat accentul când v-am dus pe amândoi în oraş cu maşina?

Ea se ridică în capul oaselor. Otter mârâi pentru că fusese deranjat şi trebuise să îşi mişte capul într-o poziţie nouă, pe braţul ei. Ea gândi înnebunită. Omuleţul uleios cu a cărui valiză se alesese. Purta o geacă roşie... şi asta era tot ce îşi amintea despre el.

- Nu a vorbit cât am fost eu în maşină, zise ea tăios.

El încuviinţă din nou din cap.

- Numele lui este Ilia Kasianov. Rus, pun pariu, şi nu pot să nu mă întreb ce caută în Coot Lake când singurul alt rus de aici este unchiul tău.

Diamantele roz. Chipul neprimitor al unchiului. Dispariţia lui fără nici un bilet, din acea dimineaţă. Bomba din valiză. „Ah, Dumnezeule!"

Mafia îl găsise pe unchiul ei.

capitolul 15

Pe chipul lui May se vedea teamă, iar Sam ura asta. May trebuia să afişeze întotdeauna surâsul acela superior şi plin de încredere cu care el se obişnuise să o vadă. Flacăra aceea din ochii ei mari căprui, care spunea că era gata să-i dea peste nas. Scânteia aceea luptătoare feminină. Aceea era expresia pe care trebuia să o aibă pe faţa ei mică, de vrăjitoare: sfidare, foc şi îndrăzneală. Nu teamă.

Niciodată teamă.

Sam îşi încleştă mâinile pe volan, aţintindu-şi ochii asupra drumului. Se mergea încet - zăpada de pe şosea era îngrămădită în unele zone, dar în altele era acoperită de gheaţă, creând porţiuni periculos de alunecoase. Numai Dumnezeu ştia cum reuşise George să iasă de pe aleea lui.

Când aveau să dea de el, Sam plănuia să aibă o discuţie cu bătrânul. Să îi spună că nu era în regulă să se pună în primejdie când asta o deranja pe May. Dar, înainte de asta, trebuia să afle de la ea ce se petrecea mai exact.

- Nu îl cunoşteai? Pe Ilia Kasianov? întrebă el ca să clarifice.

Ea clătină din cap. Sprâncenele îi erau unite, în timp ce mângâia absentă spinarea lui Otter. Terierul sforăia în poala ei, iar Sam spera ca acesta să nu tragă vânturi în somn. Otter avea o muniţie puternică.

- Nu l-ai mai văzut niciodată? insistă el. Unchiul tău nu i-a menţionat niciodată numele?

- Nu, Sam.

Păru aproape iritată, dar nu chiar, iar diferenţa aceasta îl îngrijora al naibii de tare.

- Vorbeşte-mi, May, zise el, fără nici o urmă de blândeţe în glas. Acum, nu era timpul să lase ca sentimentele lui pentru ea să îl împiedice să afle adevărul. Ce se petrece?

Ea clătină din cap, fără să scoată o vorbă, dar chipul îi era alb.

Semnul cu „Bine ați venit în Coot Lake" se vedea luminos pe partea dreaptă, împodobit de emblemele Cavalerilor lui Columb, al Veteranilor Războaielor Străine și al Legiunii Americane. Sam încetini până la viteza permisă în oraș și oftă, gânditor.

- Kasianov nu are nici un tatuaj vizibil. Mai mult simți decât văzu privirea scurtă a lui May. Așteptă o secundă, apoi continuă: Desigur, bănuiesc că nu toată lumea are tatuaje în gașca aia.

- Nu știu la ce te referi, zise ea, mult prea iute.

Biata May. Era mai pricepută la apărare decât la atac.

- Nu?

Trase de volan ca să oprească într-una dintre parcările de la Laughing Loon Café. Liniile nu puteau fi văzute pe sub zăpadă, dar toată lumea știa unde se aflau. Erau doar două mașini parcate în față: furgoneta argintie a lui Haley Anne și un jeep roșu aprins cu plăcuțe de înmatriculare din afara statului, aflat lângă un snowmobil mai vechi. Sam parcă și aruncă o privire către May.

- Mafia rusească? George are accent rusesc și tatuaje specifice rușilor mafioți din închisoare și a apărut de nicăieri în urmă cu zece ani. Fie lucrează pentru mafie - lucru care pare puțin probabil, din moment ce nu ne aflăm într-o zonă în care crimele sunt la ordinea zilei -, fie se ascunde, poate în programul de protecție a martorilor. Care din variante, May?

Buzele ei roz se întredeschiseră, și pe chip i se citea limpede șocul. În mintea lui Sam apăru imaginea ei din august anul trecut, cu capul dat pe spate, ochii închiși și șuvițe subțiri de păr lipite pe tâmple de la sudoare atunci când el se avântase în ea.

El îi zâmbi. Larg.

- Nu prea are rost să te ascunzi de mine, iubito.

Ea trase aer în piept, privind în jur.

- Eu nu... cum de știi despre tatuajele mafiote?

Asta era, pur şi simplu, insultător.

– *Sunt* poliţist, Maisa.

– Bine. Înghiţi cu zgomot, strângând blana lui Otter ca şi cum acesta ar fi fost un ursuleţ de pluş. Este... Nu se află în programul de protecţie a martorilor.

El opri motorul maşinii şi aşteptă.

– Ai dreptate – a făcut parte din mafie. Mai întâi în Rusia, apoi aici. Îşi ridică semeaţă bărbia, întâlnindu-i sfidător ochii. *Iată*. Aceasta era May pe care o cunoştea. A lucrat pentru un *pakhan* puternic – un fel de naş rus. Numele *pakhan*-ului era – este – Gigo Meskhi.

Sam se încruntă.

– Meskhi nu sună a nume rusesc.

– Nu este. Ridică din umeri. Mama şi unchiul sunt din Georgia.

Sam ridică din sprâncene. Cunoştea că Georgia făcuse parte din fosta Uniune Sovietică, dar cam asta era tot ce ştia.

– Nume diferite?

Ea surâse.

– Limbă diferită – deşi cei mai mulţi vorbesc şi rusă.

– Şi tu?

– Dacă vorbesc georgiană? Clătină din cap. Nu. Nu vorbesc nici rusă, deşi am învăţat câteva fraze. Cam atât. Mi-aş dori să fi studiat de mică, dar atât unchiul, cât şi mama au insistat să vorbesc în engleză acasă. Ei au crescut sub comunişti şi au dorit să lase în urmă lumea aceea – mai ales unchiul. A fost în gulag. Nu vorbeşte despre asta, dar ştiu că a fost groaznic.

Sam încuviinţă din cap. Auzise lucruri foarte rele despre sistemul judiciar rusesc.

– Ce s-a întâmplat cu Meskhi?

May inspiră ca pentru a-şi face curaj.

– În urmă cu zece ani, unchiul a fost obligat să depună mărturie împotriva lui Meskhi.

– Obligat?

– Obligat de tatăl meu.

– *Poftim?*

Gura ei zvâcni.

– Tatăl meu este Jonathan Burnsey. Acum, este procuror, dar la vremea aceea era un avocat ambiţios, cu informaţii despre crimele pe care le comisese unchiul. Tata nu i-a dat de ales unchiului meu. Mărturia unchiului l-a băgat pe Meskhi la închisoare pe viaţă. Degetele i se strânseră cu putere în blana lui Otter. Cred... cred că unchiul a făcut-o pentru mine.

Sam privi cum Otter îşi întoarse capul şi linse degetele lui May.

– De ce crezi asta?

Ea îşi descleştă degetele din blana căţelului şi începu să îl mângâie.

– Pentru că nu văd nici un alt motiv ca el să facă asta. Poate că tata i-a forţat mâna, dar unchiul meu ar fi putut să se ascundă ori să fugă din ţară. Poate că Meskhi ne-a ameninţat pe mine şi pe mama, nu ştiu. Se uita la el fără a mai avea scuturile care îi mascau în mod normal ochii. Părea înspăimântată, confuză, poate un pic pierdută. Oricum, cred că unchiul a văzut asta ca pe unicul mod de a ne ţine la distanţă de influenţa lui Meskhi. Ştii, nu are altă familie în afară de noi. Unchiul nu s-a căsătorit niciodată, şi restul familiei lui a pierit.

„La fel ca familia ei", se gândi el. Trăia într-o lume foarte mică, May a lui. Ea trase aer în piept şi se concentră asupra propriilor mâini, ca şi cum i-ar fi vorbit lui Otter.

– Meskhi este un bărbat foarte periculos. Unchiul a fost nevoit să se ascundă chiar înainte ca procesul să ia sfârşit.

– Dar ai spus că nu se află în programul de protecţie a martorilor.

May zâmbi cinic.

– Nu are încredere în guvern.

Bineînţeles că nu. Sam se încruntă, gânditor. Afară, străzile erau pustii. Cei mai mulţi oameni ar fi stat acasă într-o asemenea zi – nu avea nici un rost să iasă şi să rişte să rămână blocaţi în zăpadă.

– Cine ştie că locuieşte aici?

– Doar eu şi mama.

El se uită aspru la ea.

– Dar vii aici de doi ani de zile.

Ea îl privi cu încăpăţânare.

– Nu am spus nimănui. Numele nostru de familie nu este acelaşi cu al lui şi, oricum, şi-a schimbat numele.

– Ar fi trebuit să vă părăsească pe tine şi pe mama ta şi să nu vă mai contacteze niciodată.

Ochii ei se măriră de indignare, dar Sam nu avea timpul necesar pentru sensibilităţile ei. George Oricare-Ar-Fi-Fost-Numele-Lui-Real era un nebun. Simplul fapt că rămăsese în contact cu May şi cu mama ei îi punea pe toţi în pericol.

Era un act de sinucidere să îi permită lui May să îl viziteze aici, în Coot Lake.

– Deci Kasianov ar putea fi un ucigaş rus, spuse el.

Capul ei zvâcni în sus şi ochii i se măriră.

– Nu arăta ca...

El o privi.

– Un ucigaş bun nu ar arăta ca un ucigaş.

Toată culoarea pieri din obrajii ei.

– Ah, Doamne, unchiul meu!

– A fost vreun pic nervos ieri?

Ea întrerupse contactul vizual.

– Nu. Ei bine, poate un pic.

El mijì ochii.

– May, nu este momentul să ai secrete faţă de mine.

Ea îşi ţuguie buzele şi se uită urât la el.

– Spun adevărul. A făcut borş, aşa cum face când are vizitatori..

Vocea i se stinse.

– May?

– Îl aştepta, şopti ea. Am crezut că borşul era pentru mine, dar a fost surprins când a deschis uşa şi m-a văzut. Uitase că vin.

Sam oftă, îşi scoase pălăria, îşi trecu mâna prin păr şi îşi reaşeză pălăria.

– În regulă. Atunci, probabil îl cunoaşte pe Kasianov, corect?

– Eu... Îşi muşcă buza. Nu ştiu.

El o mai privi o clipă, dorind să poată avea încredere că ea avea să îi spună totul. Şi totuşi, asta era problema, nu? May *nu* avea încredere în el. Nu se deschidea complet în faţa lui, nu îi permitea să afle cine era ea. Nu îl lăsa să o ajute.

Şi asta putea să ducă la uciderea ei ori a unchiului ei.

Sam se hotărî.

– Să mergem să îl găsim pe unchiul tău.

Împinse uşa camionetei şi ieşi. Ocoli prin faţa maşinii şi o găsi ezitând la uşa de pe partea pasagerului.

– Ce fac cu Otter?

El ridică din umeri.

– O să fie bine în camionetă.

– Nu i se va face frig?

– Are blană.

O apucă de cot, ascuţit şi delicat chiar şi prin căptuşeala gecii ei negre şi lucioase.

– Haide. Să vedem dacă George a intrat să ia micul dejun.

Dispariţia Bătrânului George părea din ce în ce mai complicată, dar puteau la fel de bine să înceapă cu cea mai uşoară explicaţie şi să pornească de acolo. Fordul albastru al lui George nu era parcat în faţă, dar exista posibilitatea ca el să fi parcat într-un loc ascuns.

Sam aruncă o privire către May. Capul ei era aplecat, căci era atentă pe unde păşea pe cărarea îngustă, curăţată, care ducea la uşa de la intrare în cafenea. Nu putea vedea decât creştetul negru al capului ei. Ei îi plăcea să îşi păstreze toate secretele, dar trebuia să i le dezvăluie dacă George se afla la ananghie. Dacă ea se afla în pericol.

Şi era posibil ca timpul să nu-i permită să fie răbdător.

El îi deschise uşa de la intrare, clopoţelul sunând deasupra capului lor. Haley Anne măturа podeaua, în timp

ce Jim Gustafson îşi făcea de lucru cu o ceaşcă de cafea în colţ. Jim era singurul client. Şedea cu şapca lui cu cozoroc cu John Deere pe care o purta tot anul trasă peste părul moale, căruia i-ar fi prins bine o tunsoare. Jim era un fermier necăsătorit, aproape retras acum, cu aerul vag neglijent al bărbatului căruia îi trebuia o femeie care să îi spună când avea nevoie să se aranjeze.

Sam îl salută din cap pe bărbat, în timp ce se îndreptară către Haley Anne.

- Doreşti o masă, Sam? întrebă chelneriţa, punându-şi mătura deoparte.

O măsură din priviri pe May.

- Este în regulă, Haley Anne, zise Sam relaxat. Ne întrebam doar dacă l-ai văzut pe Goerge în această dimineaţă.

- Sigur că da.

Haley Anne privi din nou la mătura ei, ca şi cum ar fi încercat să hotărască dacă să muncească ori să bârfească. Bârfa câştigă.

- A intrat cu un omuleţ rotund, care părea cam agitat. Au luat împreună micul dejun.

Ilia Kasianov. Cu siguranţă. Sam aruncă o privire către May, dar, dacă aceasta fusese surprinsă de faptul că unchiul ei luase micul dejun cu celălalt rus, nu lăsă să se vadă. El reveni către Haley Anne, care împingea cu degetul, plină de speranţă, borcanul pentru bacşiş, aflat lângă casa de marcat.

- Când a plecat George?

Haley Anne renunţă la borcanul aproape gol şi se încruntă.

- Hmm... să fie cam o jumătate de oră? Poate mai mult? Clătină din cap. Cafeneaua s-a golit cam în acelaşi timp. Nu prea am observat.

- Douăzeci de minute, se auzi un glas răguşit din cauză că nu prea fusese folosit.

Sam se uită la Jim.

- Eşti sigur, Jim?

Fermierul făcu semn cu capul către fereastra mare din faţa lui.

- Au plecat un pic mai înainte ca acele SUV-uri negre să treacă prin oraş, iar asta a fost în urmă cu un sfert de oră. Aşa spune ceasul de la First Bank, de acolo.

Sam se răsuci. Ceasul vechi se afla vizavi, pe stradă, direct în raza vizuală a lui Jim. În clipa aia, îl lovi un gând. Se întoarse către Jim.

- Ce SUV-uri?

Jim îl privi.

- Erau trei, exact la fel, unul după altul. Au trecut prin oraş.

- Cam ciudat, nu? ciripi Haley Anne. Adică, drumurile sunt destul de rele. Nu au intrat decât localnici în dimineaţa asta - cu excepţia individului agitat. A, şi un prieten de-al lui Molly Jasper, dar acesta a plecat cu Molly şi cu Karl. SUV-uri negre... sună ca o scenă dintr-un film.

- Spioni guvernamentali, spuse Jim.

„Ori mafia rusească."

Era evident că May i-o luase înainte. Aceasta se albise toată la chip şi se îndrepta deja către uşă.

- Şi ştii care este cel mai ciudat lucru? zise Jim în urma lor. Se îndreptau către sud.

Sudul era departe de autostradă. Sam se răsuci pe călcâie şi o urmă pe Maisa cu paşi mari. Nu se aflau prea multe în partea de sud a oraşului.

Cu excepţia motelului Coot Lake şi a lui Ilia Kasianov.

capitolul 16

Cinci minute mai târziu, Sam acceleră pe drumul principal care ducea la motelul Coot Lake, cauciucurile chinuindu-se prin stratul gros de zăpadă. Norii se deschiseseră din nou, cea de-a doua ninsoare prezisă începând deja. Destul de curând, drumurile aveau să fie

impracticabile. Asta însemna că orice întăriri de care ar fi avut nevoie ar fi ajuns cu greutate.

Asta dacă ar fi ajuns.

El întinse mâna şi deschise torpedoul, scoţându-şi staţia de poliţie şi apăsând butoanele cu o singură mână. Nimic. Sam încercă mai multe frecvenţe înainte să renunţe şi să vâre staţia la loc. Îşi scoase telefonul mobil şi îl aruncă în poala lui May, alături de Otter.

– Sună la secţia de poliţie. Spune-i şerifului că s-ar putea să avem o situaţie neprevăzută.

Dădu drumul ştergătoarelor, privind sumbru cum acestea întindeau zăpada pe parbriz. Ninsoarea lovea geamul şi apoi îngheţa imediat, creând o peliculă opacă, prin care era aproape imposibil să vezi.

Alături de el, May îi luă telefonul şi apoi îl privi îndelung.

– May? Nu îşi luă ochii de la drum. Ce se întâmplă?

– Nu ai semnal.

Cotrobăia deja prin buzunarele hainei negre. Îşi scoase telefonul şi apăsă câteva butoane înainte să ridice privirea.

– Nici eu nu am, spuse ea. Nu funcţionează nici un telefon.

„Măi să fie, rahat."

Pe partea dreaptă a şoselei, se zărea ceva albastru acoperit de zăpadă. O furgonetă, cu faţa către ei. Cineva patinase şi intrase într-un morman de zăpadă.

Trecând pe lângă ea, văzu că parbrizul lipsea.

– Aceea este furgoneta unchiului meu!

May se răsuci ca să privească în urmă, exact în clipa în care îşi dădu şi el seama de acelaşi lucru. Sam frână puternic, apoi băgă în marşarier. Întinse un braţ pe spătarul scaunului lui May şi apăsă pe acceleraţie, dând repede înapoi, până când ajunseră în dreptul maşinii albastre.

Cineva se zbătea să iasă pe uşa din partea pasagerului. Partea şoferului era înfiptă în muntele de zăpadă.

În tabla furgonetei erau găuri de gloanţe.

Sam privi de-a lungul și de-a latul drumului principal. Era gol. Întinse mâna după pistolul Beretta de sub scaunul din față.

– Rămâi aici.

Dar May îl împinsese deja pe Otter pe podea și ieșise pe cealaltă ușă.

– Fir-ar să fie, May.

Faptul că ea era afară, în spațiu deschis, îl făcea să se simtă agitat. Sam ținu pistolul îndreptat în jos, pe lângă coapsă, când coborî.

– Trebuie să ne ajutați!

Ilia își făcu apariția împleticindu-se, cu ochii sălbatici și cu bucăți de sticlă în păr.

– Unde este unchiul meu? întrebă May, cu glas înfiorător și jos.

– Aici sunt, Maşa mea.

George apăru la ușa pasagerului, cu sânge curgându-i pe partea dreaptă a feței. Sam se deplasă cu greutate prin zăpadă până la el și luă brațul lui George cu mâna liberă. Sângele părea să curgă dintr-o mică tăietură de pe fruntea lui George.

– Ești bine?

– Da, da.

Sam îl ajută pe George să coboare de pe muntele de zăpadă.

– Ce s-a întâmplat?

George aruncă un ochi către Beretta și apoi îl privi printre gene. Sam își dădu imediat seama că nu avea să audă întregul adevăr – sau chiar nimic din el.

– Am dat peste prieteni vechi. Am avut o neînțelegere.

Sam ridică privirea la timp să vadă cum un SUV negru dădea colțul la mai puțin de un kilometru, huruind când șoferul accelera.

„Nu e bine."

– Au arme automate! bâigui Ilia, chinuindu-se să înainteze prin zăpadă până la camioneta lui Sam. Trebuie să plecăm! Este nebun, se știe asta.

– *Cine* este nebun? întrebă Sam, grăbindu-i pe cei doi bărbaţi către maşina lui. Treci în maşină, May.

Nici unul din bărbaţi nu răspunse, deşi Ilia se smiorcăi puţin. Mai sus, pe drum, SUV-ul derapă şi intră în zăpada adunată pe marginea şoselei. Motorul se opri dintr-odată.

– Avem nevoie de valize, spuse George, când Sam în împinse în spatele maşinii Silverado.

– Nu avem timp, mormăi Sam, cu privirea aţintită asupra SUV-ului.

Trebuia să o ia pe May de acolo. Dar George se împotrivi.

– Valizele.

Făcu semn cu bărbia către Ilia, care, chiar şi în starea de panică în care era, se întoarse şi se grăbi către furgoneta bătrânului.

Sam se holbă la George.

– Ce este în valizele alea de valorează mai mult decât viaţa ta – şi a lui May?

Un licăr de amuzament se aprinse în ochii bătrânului.

– Nimic nu valorează mai mult decât viaţa Mashei mele, domnule ofiţer West, te asigur. Dar, dacă cineva doreşte să se tocmească cu diavolul, este cel mai bine să se aşeze la masa negocierilor având un avantaj.

Sam îl privi pe Ilia chinuindu-se cu cele două valize negre. Ce era în ele? Care era avantajul la care se referise?

Şi cine naibii era diavolul?

Pe şosea, SUV-ul îşi reporni motorul.

„Fir-ar!"

Sam îl împinse pe George în spatele camionetei. Ilia veni gâfâind cu valizele. Sam le luă şi le aruncă în Silverado.

– Urcă!

Maşina lui se afla cu faţa la SUV, care patina. Sam urcă în maşină, vârându-şi Beretta între picioare, înainte să pornească maşina şi să facă o întoarcere de o sută optzeci de grade.

Apăsă pe accelerație, demarând în trombă.

Ori încercând să o facă.

Ninsoarea cădea acum aproape orizontal, lovindu-se de parbriz și depunându-se. Se strângea în ciuda vântului care bătea. Camioneta trecu peste ceva, derapă și preț de o clipă îngrozitoare păru că avea să intre direct în șanț. Adrenalina i se răspândi prin vene, ascuțită și acidă. Apoi, roțile se opriră, și Sam începu să apese pedala de accelerație cu mai multă grijă. Auzi o împușcătură și se uită în oglinda retrovizoare.

SUV-ul negru se afla pe urmele lui.

Luă următoarea curbă la stânga și apăsă pe frână, lăsând SUV-ul să treacă în viteză pe lângă el, înainte să accelereze din nou.

– Ce faci? întrebă May, ținându-se de mânerul ușii. Fața îi era complet albă. Lângă picioarele ei, pe podea, se afla ghemuit Otter, gâfâind din greu.

El nu se deranjă să îi răspundă. Doar acceleră constant, strângând ferm volanul. În față, șoferul SUV-ului se enervase. Șoferul apăsă frâna până la podea, alunecând într-o parte înainte să se redreseze. Sam ajunse lângă el, încă pe banda stângă, și apăsă imediat frâna.

Chiar când SUV-ul vira brusc înspre ei. Mașina Silverado fusese o fracțiune prea înceată. Bara din spate a SUV-ului îi ciobi farul drept.

Sam o luă într-o parte. Reveni. Redresă mașina. Continuă să înainteze pe drum.

SUV-ul nu fu la fel de norocos. Acesta începu să se învârtă, derapând și rotindu-se până când ajunse cu fața către ei.

Alunecând cu spatele pe șosea.

Prin parbriz, se zărea șoferul cu ochii măriți și mâinile drepte, strângând cu putere volanul.

Sam rânji larg și luă mâna stângă a lui May, așezându-i-o pe volan.

– Ține volanul, scumpo.

– Ce...?

El își luă pistolul, deschise geamul și se aplecă în afară. Vântul îi mușcă obrajii și îi lovi ochii.

- Sam!

Mașina Silverado se smuci către dreapta.

Sam se prinse de portieră.

- Ține-o dreaptă, May. Este important.

El inspiră și țintì din nou, mijind ochii împotriva ninsorii înghețate. Ținând Beretta cu ambele mâini, goli cartușul în partea din față a SUV-ului negru.

Se retrase iute, luă volanul de la May și începu să frâneze. În fața lor, SUV-ul sări ca și cum ar fi primit un șut în spate și se răsturnă, rostogolindu-se în aer înainte de a dispărea în șanț. Se auzi un șuierat înfundat. Sam încetini și apoi, cu drumul liber, mări din nou viteza. Când trecură pe lângă SUV, văzură ceva mișcare în el.

- Dumnezeule, șopti May, întorcându-se, cu fața albă și ochii măriți.

Otter se târî în poala ei, sprijinindu-se de pieptul ei și lăsând bale din cauza neliniștii. Ea îl mângâie absentă.

Degetele lui Sam tremurară extrem de ușor pe volan. Scădea adrenalina.

- Asta, spuse George din spate, se cheamă șofat excelent. Și ai țintit la fel de bine cu arma.

Sam privi cu coada ochiului în oglinda retrovizoare și îl văzu pe bătrân privindu-l țintă. Susținu privirea bătrânului preț de o clipă. Fuseseră *trei* SUV-uri după spusele lui Jim. George - și, prin urmare, May - nu se afla în afara primejdiei.

Trebuia să găsească un loc sigur.

Și apoi, avea de gând să afle ce mama naibii se petrecea.

capitolul 17

Jabba Beridze se târî în patru labe dintre rămășițele SUV-ului. De zeci de ani nu se mai târâse nicăieri

şi pentru nimeni. O parte a feţei îi era amorţită. Se ridică şi privi de-a lungul drumului. Camioneta roşie dispăruse.

Privi înapoi, către SUV. Ivan îl trăgea pe Viktor de pe scaunul din faţă. Viktor ţipă. Braţul îi era răsucit, iar osul îi ieşea prin mânecă.

– Lasă-l, îi spuse Jabba lui Ivan, dar Ivan nu îl băgă în seamă.

În depărtare, se auzea sunetul motoarelor. Celelalte două SUV-uri ale lui se apropiau. Unul se împotmolise în zăpadă în parcarea motelului, împiedicându-l şi pe celălalt să plece.

O încurcătură. O încurcătură în stil mare.

Jabba zâmbi batjocoritor când coborî privirea şi îşi scoase o bucată de sticlă din palma stângă. Nicky se zbătea pe scaunul din spate al SUV-ului zdrobit.

– Am spus să îl laşi.

Jabba îşi scoase arma şi îl împuşcă pe Viktor între ochi. Capul lui Viktor se smuci pe spate, iar el căzu pe zăpadă în timp ce mâinile lui Ivan se retraseră. Ivan ridică privirea la Jabba şi se dădu un pas în spate.

Cele două SUV-uri care rămăseseră opriră lângă locul accidentului. Saşa coborî din cel aflat în faţă.

Aruncă o privire către Viktor, pe care se aşternuse deja zăpada, şi ridică din sprâncene.

– Greu de ascuns un cadavru, Şefu'.

– Când treaba asta ia sfârşit, plecăm spre Budapesta. Jabba privi cum zăpada se topea în gaura rotundă din fruntea lui Viktor. Începuse să capete o nuanţă roz. În curând, pe măsură ce cadavrul lui Viktor avea să se răcească, rana avea să îngheţe. Gunoiul pe care îl lăsăm în urmă va fi strâns de alţii.

Chipul lui Saşa rămase impasibil.

– SUV-ul este distrus. Ilia a făcut asta?

– Nu. A fost o camionetă roşie americană, zise gânditor Jabba. I-a ajutat pe amândoi: şi pe contabil, şi pe celălalt – George Rapava.

Saşa se uită la el.

– Rapava? Acel Rapava care l-a băgat la închisoare pe unchiul tău?

– Da. Jabba își dădu capul pe spate în ninsoarea care cădea și își întinse brațele larg, cu ochii închiși. Inspiră, aerul rece arzându-i plămânii. Este ziua mea norocoasă.

Când deschise ochii, Sașa îl privea tăcut, așteptând ordine.

Așa cum trebuia să fie.

Jabba încuviință din cap, îndreptându-se către SUV-ul lui Sașa.

– Atunci, merg cu tine.

– Încotro? întrebă Sașa.

– Către orășelul ăla de rahat, spuse Jabba, urcând în mașină. Îi voi da foc și îl voi arde până la temelie.

capitolul 18

Maisa îl strânse cu putere la piept pe Otter și se întrebă dacă nu cumva se afla în stare de șoc ea însăși. Micul trup al terierului tremura din toate încheieturile, gâfâind îngrijorător. Îl mângâie cu mâini tremurânde, încercând să se liniștească atât el, cât și ea. Știa ce fusese unchiul ei – ce făcuse în trecut, oamenii cărora li se asociase, motivul pentru care fusese nevoit să se ascundă –, dar lucrul acesta nu îi afectase niciodată propria viață atât de violent.

Nici măcar nu știuse cum se aude un foc de armă până atunci.

Trase adânc aer în piept, uitându-se la Sam. Acesta privea drept înainte, cu ochii săi albaștri uitându-se în oglinda retrovizoare, apoi în oglinzile laterale și luând-o de la capăt. Expresia lui era calmă, dar strângea din buze și avea linii noi de fiecare parte a gurii. Trăsese într-o mașină plină de oameni, cu un calm care, ea știa, ar fi trebuit să o înspăimânte. Dintr-odată o fulgeră gândul că era posibil ca el să mai fi făcut asta.

Să fi tras în oameni.

Să fi omorât oameni.

„Dumnezeule." Sam cel real era atât de departe de ceea ce crezuse ea inițial, încât i se părea aproape caraghios. Acesta nu era tipul blajin pe care îl crezuse. Avea adâncimi întunecate, care ar fi trebuit să o facă să se îndepărteze de el. În schimb, se trezi că se apleacă spre el. Sam știa ce avea de făcut. El o putea ține în siguranță. Era o parte din ea care asta își dorea de la el. Nu voia decât să se ghemuiască aproape de el și să îl lase să o protejeze.

Ca să nu mai pomenească despre faptul că violența aceea calmă și abilă era destul de excitantă.

Maisa înghiți în gol și se uită în jos, la bietul Otter. Nu era singura la care trebuia să se gândească. Mai era și unchiul ei. Sam nu era prietenul bătrânului.

El le-ar putea fi chiar dușman.

Trebuia să își păstreze mintea limpede. Să lupte pentru ea însăși și pentru familia ei, așa micuță cum era aceasta. Nu trebuia să se lase îmbătată de aburii testosteronului.

– Unde mergem?

– La cabana mea, spuse Sam.

Avusese dreptate: el știa ce avea de făcut. Sam aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare, iar ea știu că el îl privea pe unchiul ei.

– Știu unde locuiești? îl întrebă el.

– Asta nu știu. Ea nu se întoarse, dar își imagină ridicatul elaborat din umeri al unchiului ei. Poate casa mea nu mai este sigură.

– Să ne ascundem... ascunsul nu ne va salva, gemu Ilia. Mă va găsi și îmi va tăia boașele. Asta face el.

Maisa se întoarse și se holbă îngrozită la omulețul de pe bancheta din spate. Acesta stătea ghemuit în colț, ca și cum ar fi încercat să se ascundă.

– *Cine?* întrebă poruncitor Sam.

– Jabba Beridze.

– Mafiotul? Maisa văzu cum mâna lui Sam se încleştează pe volan. Este din Vegas, nu-i aşa? Ce caută în Minnesota? De ce te urmăreşte?

– Eu... eu...

Sam încetini camioneta.

– Dacă vrei să te ajut, Ilia, trebuie să ştiu ce se petrece.

– Am ceva ce el doreşte, spuse pe nerăsuflate omuleţul durduliu.

„Diamantele", gândi Maisa. Asta era în valiza neagră pe care unchiul ei insistase să o ia din furgoneta lui? Oare pusese diamantele într-o altă valiză şi o lăsase pe ea cu cea care conţinea o bombă? Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, ce se afla în cea de-a *doua* valiză luată din furgoneta lor?

– Nu este sigur pentru mine, insistă Ilia. Beridze nu se va opri până nu va avea ceea ce doreşte. Până când nu voi fi mort. Este nebun. Trebuie să plec.

Sam pufni.

– Mult noroc! Chiar dacă ai reuşi să găseşti o maşină de cumpărat sau de închiriat, drumurile sunt, probabil, deja închise. Mă îndoiesc că va ieşi ori că va intra cineva din şi în oraş.

– Atunci, sunt deja mort, gemu Ilia.

– Nu încă, nu eşti.

Sam intră pe banda care ducea la cabana lui. Otter se învioră, probabil la gândul că se apropiau de casă.

– Ce vei face? vru să ştie bătrânul.

Sam trase pe aleea cabanei lui şi se întoarse către Maisa.

– Tu şi George ar trebui să fiţi în siguranţă aici. Nu ne-au urmărit şi nu au nici cea mai vagă idee cine sunt.

El ieşise deja din camionetă când ea îşi dădu seama că el plănuia să plece. Maisa deschise portiera de pe partea pasagerului, iar Otter sări jos. Ea se chinui să îl urmeze, vântul tăindu-i răsuflarea când strigă neliniştită după Sam.

– Unde te duci?

El se chinui cu cele două valize din spate. Unchiul Maisei se afla deja pe treptele cabanei.

– Îl duc pe Ilia la secția de poliție. Acolo, îl putem proteja și pot face rost și de întăriri.

– Dar nu poți pleca, zise ea prostește, cu mintea fixată asupra gândului că el s-ar fi putut întoarce în calea pericolului.

– Ascultă, veți fi în siguranță aici, spuse el. Pe Ilia îl vor. Îl voi duce în oraș, iar asta va îndepărta pericolul de tine – și de unchiul tău.

– Nu pentru *mine* îmi fac griji, șuieră ea la el, încet. Din nu se știe ce motiv, ochii ei se umeziseră. Ci pentru *tine*.

– Da? Se opri, privind-o, ochii lui albaștri săpându-i direct în suflet. Bun.

Inima ei se strânse.

– Sam...

– Sunt polițist, May. Voi fi în regulă.

– Dar...

El avea dreptate – sigur că avea –, dar ei nu îi plăcea deloc ideea de a-l scăpa din ochi.

Era înalt și musculos și știa cum să tragă cu o armă dintr-un vehicul aflat în mișcare, însă era doar om, la urma urmei. Din carne și sânge.

Carnea se putea sfâșia. Sângele putea curge.

Ea se întoarse brusc, îndreptându-se către ușa de la intrare. Otter se afla deja acolo, cu labele din față pe ușă, nerăbdător să intre la căldură și la adăpost.

Același lucru își dorea și ea, dar se opri și îl lăsă pe unchiul ei să treacă înainte. Îl lăsă pe Sam să deschidă ușa și să pună înăuntru valizele, dispărând pentru scurtă vreme înainte de a-și face din nou apariția, încărcându-și arma. Totuși, ea ezită, chiar și atunci când glasul unchiului ei se stinse, căci bătrânul intră, alături de câine. Când ea avea să intre, Sam urma să plece. Nu ar fi avut nici un motiv să rămână.

Ea se încruntă. Nu avea importanță. El nu fusese decât o aventură de o noapte din urmă cu șase luni.

Ea băuse atunci, abia își mai amintea acea noapte, de fapt. Toate astea trecuseră de mult – *erau în trecut*. Nu aveau nici un viitor împreună, doar prezentul.

Ah, Dumnezeule, nici măcar *ea* nu mai credea în protestele ei.

Dintr-odată, el fu în fața ei, cu pălăria ridicolă de cowboy trasă jos peste ochi împotriva vântului.

– Ești atât de prost! se răsti ea, cu dinții clănțănindu-i.

Pe genele ei se forma gheață, dar, cu toate astea, îl privi chiorâș. Umezeala din ochii ei era de la vânt, nimic mai mult.

– Asta nu este lupta ta, continuă ea. Nici măcar nu sunt oamenii tăi. Ești un polițist de provincie, nimic mai mult. Asta ai spus tu însuți.

– Ssttt! zise el și îi acoperi gura cu a lui, fierbinte și vie, limba lui pătrunzându-i în gură ca și cum ar fi avut tot dreptul să o facă. Ca și cum ea nu l-ar fi spintecat cu o clipă în urmă cu vorbele ei ascuțite.

Bărbat prost, *prost*.

Ea se agăță de haina lui grea și răspunse cu furie sărutului. El avea gust de pin, de zăpadă și de vânt de iarnă, și ea îl urî dintr-odată cu o pasiune de care nu se știuse în stare.

Nu era drept că trebuia să fie bărbatul acesta. Pur și simplu, nu era *drept*. El se retrase și își folosi o mână înmănușată să îi tragă pe urechi bereta neagră, cu un gest atât de tandru, încât ei îi venea să strige.

– Mergi înăuntru, May, și încuie ușile. Încearcă telefonul fix. Mă îndoiesc că mai funcționează – probabil că firele au fost rupte de vânt –, dar, dacă funcționează, sună-l mai întâi pe Doc. Spune-i ce se petrece, apoi sună în districtul vecin. Poate ne trimit ei pe cineva.

Apoi, se îndreptă cu pași mari spre camioneta sa, înalt, cu umeri largi și curajos – visul oricărei femei.

Nu. Nu era bine. Visul *ei*. Visul Maisei.

O încurcase al naibii de tare.

capitolul 19

Karl Karlson își trase furgoneta în parcarea motelului Coot Lake și privi stăruitor. Trecuseră doar două ore de când plecase în dimineața aceea ca să ia micul dejun, dar în timpul acesta izbucnise, se pare, al treilea război mondial: Invazia Străinilor. Zăpada era toată răvășită, trei dintre ferestrele camerelor hotelului fuseseră sparte, iar ușa de la recepția lui Norm avea în ea o dâră tremurată de găuri de gloanțe.

Ce naiba se întâmplase?

Până și câinii lui părură să simtă că ceva nu era în regulă: încetaseră să latre când oprise. Acum totuși, se auzi în spate un lătrat scurt familiar din partea lui Cookie, câinele lui conducător, și un lătrat drept răspuns din cele două camioane cu câini, parcate pe marginea terenului. Urmă o pauză, și apoi întregul cor se porni.

Capul lui Norm se iți de după ușa înclinată, cu găuri de glonț în ea.

Karl coborî din camionul lui și trânti ușa.

Norm tresări și se întoarse cu ochii mari către el. Părul îi era vâlvoi și avea în el fulgi albi, ca dintr-un perete de rigips prăbușit.

– S-a terminat?

– Ce să se termine? întrebă Karl.

Furgoneta verde-deschis inscripționată cu „Resursele Naturale ale Pământului Roșu din Rezervația Indiană Ojibwa" a lui Molly trase lângă a lui, iar Molly coborî fereastra.

– Ce se întâmplă?

– Nu știu.

Karl ridică din umeri și se întoarse către Norm, care încă părea speriat.

– O mulțime de urlete, strigăte și împușcături. Păreau arme automate.

Karl căscă gura.

– Pe bune?

– Pe bune, omule.

Stu Engelstad își făcu apariția din spatele camionetei lui, lovindu-și mâinile de coapsele groase, îmbrăcate în blugi.

– Trei SUV-uri, cu o grămadă de nemernici în fiecare dintre ele, nu știu câte împușcături au fost. Au plecat de aici în trombă cu nici cinci minute în urmă.

Ușa pasagerului furgonetei lui Molly se deschise, și Walkingtall ieși. Idiotul nu fusese în stare să își scoată sedanul din parcarea cafenelei, iar Molly se oferise să îl ducă înapoi la motel. Aparent, tipul nu putea merge în mașina lui Karl, pentru că era alergic la câini. Cine naibii era alergic la câini? Karl aproape că îl bănui pe Walkingtall că își inventase alergia ca să poată merge cu Molly. *Ticălosul.*

Acum, idiotul ridicase un telefon mobil, imitând Statuia Libertății – dacă Statuia Libertății era un indian, ținea un telefon în mână și se uita urât la el.

– Nu am semnal.

– Totuși, nici un câine nu a fost rănit, slavă Domnului, spuse Stu, trecând la lucrurile importante. Nemernicii trăgeau în tot ce mișca.

– Are cineva semnal la telefon? întrebă Walkingtall, fluturându-și telefonul.

– Dumnezeule, spuse din nou Karl.

Privi în jur, dar, cu excepția zăpezii și a lui Walkingtall care împungea în continuare aerul cu telefonul, nimic nu păru să se miște.

– Cine crezi că erau? Producători de metamfetamină? întrebă el.

Avuseseră o problemă reală cu traficanți de metamfetamină pe rezervație cu trei ani în urmă, deși Karl auzise că se lămuriseră lucrurile cu cei mai răi dintre drogați.

– Întrebau de rus, spuse Norm. Chiar înainte să plece.

– De rus? Ochii lui Karl se măriră. Poftim, tipul acela micuț și grăsan? *Acel* rus?

– Furgoneta pe care o urmăreau era a Bătrânului George, nu-i aşa? Stu se întoarse către Norm. El nu e rus?

– Nu are nimeni un telefon care să funcţioneze? întrebă Walkingtall pe un ton plângăreţ.

Toată lumea se uită la el surprinsă, chiar şi Molly, care încă se afla în maşina ei.

Norm clătină din cap.

– Liniile telefonice din birou sunt moarte. Firele au fost probabil rupte de furtună.

Stu îşi cerceta bateria propriului telefon mobil.

– Nu e semnal. Ridică din umeri şi vârî telefonul în buzunar. Probabil şi releele de telefonie mobilă au picat – vor rămâne aşa cel puţin două zile. Oricum, la cine trebuie să suni?

– La *poliţie?* răspunse Walkingtall cu o exasperare evidentă.

– Staţia de poliţie nu e la mai mult de un kilometru jumătate mai sus, pe drum, în centru, zise util Norm. Walkingtall era, la urma urmelor, un client, iar lui Norm îi plăcea să spună că lucra în domeniul ospitalier. Dar mă aştept ca Doc şi Sam să îşi fi dat până acum seama că sunt prin oraş străini care împuşcă în stânga şi în dreapta.

– Dar... dar..., se bâlbâi Walkingtall. Nu putem chema ajutor. Ce ne vom face dacă *se întorc?*

Molly oftă şi coborî din maşină, sărind cumva pe trepte – Molly avea picioare scurte. Merse în spate, la platforma acoperită, şi descuie uşa rabatabilă.

Stu scuipă în zăpadă şi introduse mâna în cabina furgonetei sale.

– Fiule, dacă se întorc, vom fi pregătiţi.

Îşi scoase arcul pliabil în timp ce Molly se îndreptă şi îşi armă puşca.

Karl zâmbi larg la vederea chipului consternat al lui Walkingtall şi spuse cu cel mai bun accent mexican al său:

– Insigne? Nu avem nevoie de nici o împuţită de insignă.

capitolul 20

May avea să fie în siguranţă în cabana lui. Sam strânse din dinţi şi îşi reaminti de lucrul acesta. Nu exista nici un motiv pentru care individul acesta Beridze să caute acolo. Nici măcar nu ştia cine era Sam. Treaba lui Sam era să îl pună pe Ilia la adăpost, să îl anunţe pe Doc ce se întâmpla şi să protejeze oraşul. Asta era tot. Avea o întreagă comunitate de care trebuia să aibă grijă, nu doar de o femeie înverşunată.

Chiar dacă ochii ei fuseseră plini de lacrimi pentru el.

Problema era că George era o pisică sălbatică. Îşi întări strânsoarea pe volan la gândul acesta. Oare George păstrase legătura cu mafia în tot timpul acesta? Îi sunase pe mafioţi ori vorbise cu ei de când aceştia ajunseseră în oraş? Oare George îi anunţase cumva pe ruşi unde se afla – cu tot cu May – acum?

Sam se strădui să încetinească în momentul când ajunse pe autostradă. Aici, zăpada se adunase, alunecoasă şi compactă. Încetini, mergând cu nu mai mult de treizeci de kilometri pe oră.

– Câţi erau? îl întrebă pe bărbatul tăcut de lângă el.

Faţa lui Ilia era alunecoasă din cauza sudorii, iar tenul îi era de un alb-gălbui bolnăvicios. Ochelarii groşi îi stăteau strâmb şi aveau o crăpătură într-una din lentile.

– Nu... nu ştiu. Este Beridze şi avea cu el cele trei SUV-uri negre.

Două SUV-uri acum. Dacă erau câte patru oameni de vehicul, asta însemna doisprezece oameni, incluzându-l pe Beridze. Desigur, aceasta era doar o estimare. Puteau fi mai mulţi ori mai puţini. Unii ar fi putut fi răniţi ori ucişi în accident.

În orice caz însă, forţa poliţienească din Coot Lake era, cel mai probabil, depăşită numeric. Cu mult.

Aveau nevoie de întăriri.

După încă o jumătate de oră de târât pe drum, timp în care vizibilitatea devenise chiar şi mai scăzută, Sam ajunse în oraş. Strada principală era practic părăsită acum. Mica furgonetă argintie a lui Haley Anne se afla încă în faţa cafenelei, aproape acoperită de zăpadă. Probabil o luase de la muncă mama ei, care avea o maşină de teren şi locuia mai aproape de oraş – asta dacă nu o luase Dylan. Ăsta era un alt lucru: aveau nevoie ca Dylan şi Tick să se întoarcă în oraş. Amândoi erau de serviciu astăzi, dar probabil că Doc îi trimisese să se ocupe de zăpadă şi de oamenii care rămâneau înzăpeziţi.

În spatele clădirii municipale din cărămidă era o parcare mică, iar Sam parcă acolo. Nu avea rost să îşi facă prezenţa cunoscută dacă ruşii treceau din întâmplare prin oraş.

Îl zori pe Ilia în clădire, cu o mână pe braţul bărbatului şi cu cealaltă ţinându-şi Beretta îndreptată în jos, pe lângă coapsă. Lăsă uşa din spate să se închidă cu zgomot şi o încuie.

Înăuntru, se aflau o sală de aşteptare cu două scaune de plastic, o masă din plastic şi o plantă din plastic. La stânga, era o tejghea. De obicei, acolo şedea o recepţioneră. Astăzi, tejgheaua era părăsită. Probabil toată lumea plecase la prânz, când încă se putea. Pe lângă tejghea erau nişte scări largi care duceau la etajul superior şi la departamentul de poliţie. Sam traversă încăperea şi descuie o uşă, înainte de a-l conduce pe Ilia sus.

Întregul etaj superior – cât era el – constituia secţia de poliţie: un birou mare pentru Doc şi două mai micuţe, pe care le împărţeau Sam, Dylan şi Tick; o celulă cu zăbrele, cu o toaletă şi un pat pliant, pentru cazul în care trebuia să reţină peste noapte nişte beţivi care deranjau ordinea publică, şi staţia lui Becky. Spre nord era un rând de ferestre care dădeau în strada principală şi un rând mai mic la sud, cu vedere la parcarea

municipală. Întreaga încăpere putea fi traversată din cinci paşi mari.

Când intrară în încăpere, Doc stătea aplecat peste umărul lui Becky. Becky se afla la staţia ei de dispecer, mormăind printre dinţi şi împungând butoanele ca şi cum ar fi dorit să spintece aparatul.

– Nimic? întrebă Doc.

Dispecera se încruntă.

– Multe zgomote de fond. Probabil că furtuna a dărâmat releul.

– Păi, rahat, zise Doc, îndreptându-şi spinarea. Nu avem cum să comunicăm cu Tick ori cu Dylan. Trebuie doar să sperăm că băieţii ăia au destulă minte cât să îşi dea seama de situaţie şi să se întoarcă singuri. Îl privi pe Sam, mijind ochii la vederea armei scoase. Credeam că este ziua ta liberă, Sam. Ce se întâmplă?

– Avem o situaţie. Şeful mafiei ruseşti, pe nume Jabba Beridze, şi gorilele lui, trei vehicule – SUV-uri negre –, deşi probabil că unul dintre ele este scos din funcţiune. Au tras la motelul Coot Lake. Sam îl împinse uşor pe Ilia pe un scaun. După spusele acestui Ilia Kasianov. I-am găsit pe el şi pe George Johnson în furgoneta distrusă a lui George. Îi ajutam, când am fost urmăriţi, şi s-a tras asupra noastră dintr-unul dintre SUV-uri. I-am pierdut pe drumul naţional de vest, când au derapat şi am tras în radiator şi în roţile din faţă ale maşinii lor. I-am dus pe May şi pe George la cabana mea şi l-am adus aici pe Ilia.

– Păi, la naiba, Sam, zise Doc. Bine că nu erai de serviciu.

– Să înţeleg că staţia nu funcţionează? Sam făcu semn cu capul către Becky. Nu am prins nimic mai devreme la staţia mea de mână.

Becky părea dezgustată.

– Staţia este scoasă din uz.

– Nici telefoanele nu funcţionează?

Sam aruncă o privire la telefonul vechi cu disc care stătea pe biroul lui Doc.

– Nici. Doc își scoase deja telefonul mobil și apăsa pe butoane. Telefonul meu nu face nimic. Becky, tu ai altă rețea. Al tău cum este?

Becky clătină din cap.

– A picat semnalul de la prânz.

– Deci suntem pe cont propriu, zise gânditor Doc.

– Vai, Doamne, vai, Doamne, gemu încet Ilia, legănându-se înainte și înapoi pe scaun.

– Nu avem de ce să ne facem griji, spuse Doc. Desfăcu de la curea o legătură de chei și merse la dulapul cu arme. Fie băieții ăia au plecat deja, fie, dacă au un strop de minte, se fac nevăzuți până când se îmbunează vremea.

Sam încuviință din cap.

– Bine. Atunci, crezi că trebuie doar să așteptăm?

– Așa mă gândesc, îngână Doc, scoțând o pușcă și înmânându-i-o lui Sam. Muniția se află în sertarul al doilea de jos, din partea dreaptă, sub artificiile acelea pe care le-a confiscat Tick săptămâna trecută.

Aruncă cheile, și Sam le prinse în drum spre biroul lui Doc. Trase sertarul și își vârî cartușe în buzunar, apoi luă mai multe și i le dădu lui Doc.

– Merg înapoi la cabană să verific ce face May...

Cineva bătu cu putere în ușa de la intrare. Ilia scoase un strigăt și se lăsă la pământ. Becky ridică privirea, cu ochii mijiți. Sam și Doc își ridicară armele.

– I-lia! cântă o voce cu accent de afară, de jos. Vântul făcea ca sunetul să se audă stins și sinistru. I-lia! Am venit să îți iau boașele.

capitolul 21

– Ce ți-a venit să pui o *bombă* în valiza mea? șuieră Maisa către unchiul ei, de îndată ce ușa casei lui Sam se închise.

Luă telefonul lui Sam de pe perete și ascultă, dar nu avea ton. „Fir-ar să fie." Trânti telefonul la loc în furcă,

încercând să nu se gândească la Sam, care se ducea în oraş de unul singur. Ceilalţi poliţişti aveau să fie şi ei prezenţi, nu?

Nu-i aşa?

Când se repezi asupra unchiului ei, toată numai nervi, îl văzu pe acesta stând pe vine şi făcând zgomote cu limba la Otter the Dog, ca şi cum nu ar fi avut nici o grijă pe lume. Ca şi cum nu trecuse, cu doar câteva momente în urmă, printr-un schimb de focuri cu ucigaşi nebuni ai mafiei, printr-un accident de maşină şi - ah, da - nu o lăsase, la propriu, să ţină în braţe o *bombă*.

Otter mirosi mâna bătrânului şi apoi îi linse degetele, confirmând părerea proastă a Maisei despre inteligenţa câinelui.

- Unchiule!

Acesta se îndreptă, ridicând din umeri.

- Nu doream să umble careva în valiză şi nu voiam să te las lipsită de apărare cât timp mă ocupam de diamante. Îmi pare rău că te-am speriat, Maşa mea.

- Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Văzu cu un junghi de durere că sângele de pe faţa lui se întinsese. Aşază-te.

Se îndreptă furioasă către uşa aflată mai aproape de bucătărie, descoperind mica baie despre care îi spusese Sam de dimineaţă.

Asta păru să se fi întâmplat demult.

- Şi atunci, ce este cu celelalte valize? strigă ea, scotocind sub chiuveta minusculă. Cele pe care le aveaţi tu şi Ilia. Au şi ele bombe?

Hârtie igienică de rezervă şi detergent pentru toaletă, nimic altceva. Închise trântind uşa dulapului. La naiba, Sam era poliţist - trebuia să aibă o trusă de prim ajutor pe undeva. Nu, nu. Nu dorea să se gândească la Sam în clipa asta. Se reîntoarse în bucătărie şi îl găsi pe unchiul ei dându-i lui Otter resturile de ou de la micul dejun. Îşi puse mâinile în şolduri.

- Ei?

– A, în legătură cu asta, am de făcut o mică mărturisire. Bărbatul păru aproape stânjenit. Am luat valiza cu diamante și ți-am lăsat una dintre valizele mele.

– Cu o bombă în ea.

Unchiul ei tresări.

– Nu.

Ea făcu ochii mari.

– *Nu?*

– Am mințit. Nu este nici o bombă în valiza pe care o ai. Ridică spășit din umeri. Știi, nu am materialele necesare pentru a face o bombă.

Maisa își aruncă mâinile în aer și se îndreptă furioasă către dulapurile din bucătăria lui Sam.

– De ce naibii ai pune un bilet pe o valiză spunând că înăuntru se află o bombă?

– Pentru că, Maşa mea, oftă el în urma ei, acest Jabba Beridze de care fuge Ilia este un bărbat foarte puternic, un bărbat foarte nebun, malefic. Nu știam că diamantele pe care le avea Ilia erau ale lui, dar am bănuit că aduceau ghinion, așa că am încercat să ademenesc ghinionul departe de casa mea. Am luat diamantele și m-am întâlnit cu Ilia, ca să aflu ce dezastru îmi adusese cu el, dar doream să te las cu o armă.

Ea se întoarse cu spatele la dulapul plin de conserve și se uită la el. El ridică privirea și îi zâmbi trist.

– Chiar dacă arma aceea era una falsă.

Maisa clătină din cap și închise dulapul de sus. Se aplecă să caute în dulapurile de sub blat.

– Deci l-ai mai întâlnit? Pe Beridze?

– Este nepotul lui Gigo Meskhi.

Ea privi lung la trusa de prim ajutor pe care o găsise, în cele din urmă, în dulapul de jos, de lângă chiuvetă.

– Vai, *unchiule*.

– Nu e de bine, admise el.

Maisa luă cutia albă de plastic și veni cu ea la insula din bucătărie, acolo unde bărbatul ședea pe un scaun.

– Știe despre tine?

Unchiul ei îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Cu siguranţă ştie cine sunt şi că l-am băgat la închisoare pe dragul lui unchi. Ar fi cel mai bine să nu ne întâlnim.

Asta era puţin spus.

– Naiba să-l ia pe tata, mormăi Maisa.

Unchiul se foi.

– Maşa mea, nu ar trebui să îţi blestemi tatăl. Sunt lucruri pe care nu le ştii...

Ea clătină cu putere din cap.

– Nu doresc să vorbesc despre el în clipa asta.

Maisa deschise trusa de prim ajutor a lui Sam şi găsi câteva pachete de comprese cu spirt medicinal. Desfăcu unul şi începu să şteargă sângele de pe chipul bătrânului.

– Nu vreau ca Jabba Beridze să se apropie de tine, spuse bărbatul, cu glasul lui răguşit, de fumător.

Îşi scosese pachetul de ţigări Marlboro şi îl răsucea în mâini. Maisa se încruntă în timp ce îi îngrijea rana.

– Ar fi bine să nu fumezi aici. Lui Sam nu îi va plăcea să simtă fum în casa lui.

Bărbatul tresări când ea ajunse, în cele din urmă, la mica tăietură de lângă tâmplă.

– Americanii sunt atât de ipocriţi când vine vorba despre ţigări, nu-i aşa?

– El nu este.

Puse deoparte compresa şi luă alta. Celofanul de pe pachetul de Marlboro se încreţi între degetele bătrânului.

– Îmi place de Samuel West. Este, cum spui tu, un bărbat adevărat, da?

Când încerca să o atragă de partea lui, se prefăcea întotdeauna că engleza lui nu era chiar strălucită.

– Eu nu aş spune aşa, dar unii ar face-o.

Tăietura nu era chiar atât de gravă – se oprise deja din sângerat. Căută un plasture mai mare prin trusă. Bătrânul ignoră răspunsul ei tăios.

– Este un trăgător bun, dar nu lasă pe alţii să îi împrumute banii ori să îl folosească. Bea, dar nu cade lat de beat. Ar fi un soţ bun.

Maisa găsi un plasture pătrat şi îi rupse ambalajul.

– Dar nu pentru tine, îşi încheie bărbatul mica şi minunata sa predică.

Ea lipi plasturele peste tăietura lui şi începu să strângă trusa.

– Nu mă gândesc să mă mărit cu Sam West.

Îi aruncă o ultimă privire chiorâşă şi merse la uşă. Sam lăsase acolo cele două valize negre. Le ridică şi le târî către dulapul de haine din bucătărie.

– Bine, strigă bătrânul.

Ea îl ignoră, vârând valizele în dulap, în spatele unui sac imens de mâncare pentru câini, şi închise uşa.

Auzi un clic şi apoi simţi mirosul slab de fum.

– Stinge ţigara aia sau o arunc pe uşă, unchiule.

Se duse în camera de oaspeţi a lui Sam şi luă valiza cu pretinsa bombă. O vârî şi pe aceea în dulapul din bucătărie, apoi se uită la unchiul ei, cu mâinile în şolduri. Simţea o nevoie ciudată de-a plânge.

– Nu aş face asta niciodată, Maşa mea, spuse el cu blândeţe.

– Sam este poliţist. Noi suntem hoţi. *Ştiu*. Nu trebuie să îmi tot repeţi.

Unchiul ei îşi înclină capul, gânditor.

– Nu chiar hoţi...

– Atunci, ce? Simţea că pe sub piele îi umblau furnici, încercând să iasă. Dacă nu suntem hoţi, atunci ce suntem? Nu suntem familia clasică de americani din suburbie, asta e sigur. Ce suntem, unchiule?

El o privi, cu mâinile acum nemişcate.

– Eu fac parte din mafie, Maşa mea, nu am ascuns niciodată asta de tine. Dar tu, *tu* poţi fi americancă. Te-ai născut aici, ai crescut aici. Ai educaţie americană şi ai o slujbă – o carieră. O carieră frumoasă. Aşa-zisul vis american... tu îl poţi vedea împlinit.

„Dar fără să te am şi pe tine în viaţa mea", gândi ea. Acel vis american nu îl includea pe unchiul ei sau ceea ce era el.

– Un vis american cum a vrut să îşi împlinească mama? spuse batjocoritor Maisa.

Mama ei încercase asta cu Jonathan Burnsey atunci când sosise pentru prima oară în America. Încercase să aibă atât o viaţă americană normală, cât şi pe fratele ei – cu tot trecutul lui. Şi, când Jonathan înţelesese că Irina nu avea de gând să îl părăsească pe fratele ei criminal, luase el decizia aceasta în locul ei.

– Jonathan a cam stricat asta pentru ea, nu crezi?

Jonathan le părăsise.

Unchiul ei păru neliniştit.

– Îl judeci prea aspru pe tatăl tău, Maşa mea. Ar trebui să ştii...

– Nu doresc să discut despre Jonathan, îl întrerupse ea.

Unchiul ei tăcu.

Aşa mamă, aşa fiică. Maisa pur şi simplu nu putea avea în acelaşi timp o viaţă obişnuită – o viaţă normală – şi pe unchiul ei.

Iar ea nu avea nicicând să îşi părăsească unchiul.

Maisa zâmbi şi întinse mâna după trusa de prim ajutor, ducându-se să o pună la loc în dulap.

– Nu fi caraghios. Nu mi-am dorit niciodată o casă în suburbie.

capitolul 22

Ilia izbucni în lacrimi. Îşi ridică mâinile la faţă şi îşi apăsă pe ochi degetele butucănoase, ca şi cum ar fi putut cumva să oprească zgomotul făcut de tipul de afară dacă orbea. Sam se mută la fereastra din spate şi, stând în lături, verifică parcarea în timp ce îşi încărca puşca.

– Am două SUV-uri în faţă, trăgători pe ambele, sprijinindu-se pe capote, spuse Doc. Tu ce vezi?

– Nimic. Sam se aplecă un pic într-o parte, cercetând parcarea. Acolo nu e decât camioneta mea.

– I-lya! se auzi din nou vocea aceea.

– Este Beridze, scânci Ilia. Tremura acum din toate încheieturile, ca şi cum ar fi fost în stare de şoc.

– Să le arătăm prietenilor tăi că vorbesc foarte serios?

Dintr-odată, se auzi o armă de foc descărcându-se în faţa clădirii. Sam tresări, dar nu îşi luă ochii de la parcarea din spate. Doc înjură.

– A tras în vitrina magazinului de antichităţi al lui Tracy.

– Nu o să îi placă asta, murmură Becky. Abia a instalat geamul acela, vara trecută.

– Nu este nimeni în oraş, spuse Doc. Au plecat cu toţii acasă, pentru a aştepta îmbunarea vremii.

Sam îi aruncă o privire rapidă.

– La ce te gândeşti?

– Avem arme, avem muniţie. Dacă dau buzna, îi doborâm, spuse Doc.

Becky se ridică în tăcere, luă o puşcă şi începu să o încarce.

– Câţi vezi? întrebă Sam.

I se strângea stomacul, amintindu-şi de un alt loc.

– Cinci. Nu, şase.

Sam clătina deja din cap.

– Suntem depăşiţi numeric în ceea ce priveşte armele. Vor aştepta până când ne vom fi epuizat muniţia şi apoi vor intra.

Doc strânse din dinţi.

– Ce propui?

– Trebuie să plecăm.

Doc fusese în Vietnam, ştia cum să liniştească beţivi cu arme şi să ţină piept dependenţilor de metamfetamină drogaţi din prostie. O făcea de peste treizeci de ani.

– Nu îmi place asta. Sunt secţia mea afurisită şi oraşul meu afurisit.

– Sigur că este oraşul tău, spuse Sam. Este şi al meu. Dar faptul că rămânem aici nu va ajuta oraşul. Nu vom face decât să murim.

– Nu ai de unde să ştii asta, mormăi Doc.

– Ba da, zise încet Sam, susţinând privirea încăpăţânată a şerifului. Ştiu.

Doc se încruntă pentru o clipă, apoi îşi feri privirea.

– La ce te gândeşti?

– Fă schimb cu mine pentru o clipă.

Doc veni la fereastra din spate, în timp ce Sam merse să privească în faţa clădirii. Două SUV-uri fuseseră aşezate oblic pe stradă, trăgătorii sprijinindu-se de capote, în timp ce un singur bărbat stătea în mijlocul drumului. Acesta ridică ochii ca şi cum ar fi simţit privirea lui Sam aţintită asupra lui.

Jabba Beridze arăta destul de normal pentru un mafiot notoriu. Puţin mai scund decât înălţimea medie, purta o geacă de schi neagră, nu avea căciulă şi, deşi vântul îi sufla furios în faţă, el nu părea afectat. De fapt, deşi obrajii lui aveau o nuanţă delicată de roz şi i se vedea la tâmplă ceea ce părea a fi o vânătaie, per ansamblu era palid ca moartea. Ca şi cum prin vene nu îi curgea nici o picătură de sânge.

– Încă nu e nimeni acolo, în spate? îl întrebă Sam pe Doc, fără să îşi ia ochii de pe mafiotul rus.

– Nu.

– În regulă. Sam scoase cheile camionetei sale. Tu îi vei scoate pe Ilia şi pe Becky prin spate, veţi urca în camioneta mea şi veţi conduce până acasă la mine. May şi George sunt acolo.

Îi aruncă cheile lui Doc, care le prinse cu o mână.

– Hei, aşteaptă o clipă. Tu ce vei face în timp ce noi fugim?

– Mă asigur că veţi ieşi de aici în viaţă, spuse Sam.

Sam se întoarse de la fereastră, privindu-i lung mai întâi pe Ilia, apoi pe Becky. Ilia era încă făcut covrig pe scaun. Becky părea hotărâtă, în ciuda chipului palid.

Aveau să moară cu toţii dacă Sam nu îi scotea pe ei şi pe Doc de aici.

- Becky, pune-ţi haina.

Sam merse la biroul lui Doc şi deschise cel de-al doilea sertar de jos, din partea dreaptă.

- Ai o brichetă?

- Sam, ce...?

- Am nevoie de o brichetă, spuse Sam, scoţând artificiile confiscate de Tick.

Becky făcu ochii mari preţ de o secundă, apoi trase un sertar al propriului ei birou şi îi dădu bricheta pe care o ţinea acolo pentru lumânările parfumate pe care le aducea uneori.

Sam o luă de la ea.

- În regulă. Doc, ieşiţi prin spate. Mai întâi tu, apoi Ilia şi la final Becky. Nu vă opriţi pentru nimic în lume până nu ajungeţi la camionetă. Aţi înţeles?

Becky încuviinţă din cap cu tristeţe.

- Da, am priceput, Sam, mărâi Doc. Ce, mai exact, vei face între timp?

- Voi ieşi prin faţă.

- Sam, fir-ar a naibii de treabă...

- Nu avem timp, Doc.

Ilia începu să geamă.

- Haide!

Becky băgă o mână sub braţul lui Ilia ca să îl ajute să se ridice.

Artificiile confiscate de Tick erau în trei role mari. Sam le aşeză iute, două sub ferestrele care dădeau spre centrul oraşului şi una sub ferestrele din spate. Aprinse toate cele trei fitiluri, ridică arma şi fugi la scări.

Auzi prima explozie când se afla pe la jumătatea drumului.

Doc era imediat în urma lui. Sam nu avu timp să verifice, dar ştia că bătrânul avea să îi urmeze ordinele. Artificiile explodau acum toate deodată, cu o serie de pocnete constante. Amestecate cu pocniturile

se auziră focuri de armă şi zgomotul sticlei sparte care se prăbuşea.

Sam alergă de-a lungul holului de la intrare şi armă puşca. Întredeschise uşa de la intrare, cu arma la umăr, şi trase fără să se deranjeze să ţintească. În urma lui, putu auzi uşa din spate deschizându-se cu zgomot.

Beridze nu se zărea nicăieri. Probabil se adăpostise deja. Sam armă puşca şi îl nimeri pe unul dintre bărbaţii aflaţi în spatele SUV-ului din dreapta lui. Armă şi ţinti către cel de-al doilea bărbat.

În spatele lui, se auzi zgomot de foc de armă, iar Becky strigă.

Nu.

Sam trase şi se repezi către partea din spate, armând în timp ce alerga. Urmă explozia unei puşti de vânătoare.

Calculase greşit. „Din nou. Fir-ar să fie, nu."

În parcarea din spate, puşca de vânătoare a lui Becky fumega. Femeia stătea pe pământ, aplecată peste Doc, în timp ce Ilia se ghemuise într-o parte. Un bărbat înarmat alerga către ei. Sam îl împuşcă în piept.

– Treceţi în maşina mea.

Becky se întoarse către el, cu o privire înnebunită.

– Doc a fost împuşcat!

– Am eu grijă de el.

Sam se aplecă şi aruncă braţul lui Doc peste umerii lui. Şeful poliţiei gemu. Sângele se scurgea pe cracul drept al pantalonilor lui Doc, dar acesta părea viu, chiar dacă în stare de şoc. „Slavă Domnului!"

– Ia-l pe Ilia.

Becky clipi şi îl înşfăcă pe Ilia. Doc ţinea încă strâns în pumn cheile maşinii. Sam îi descleştă pumnul ca să le ia. Deschise cu o smucitură uşa din spate şi îl aruncă pe Doc înăuntru. Trântind uşa, se răsuci, deschise uşa din faţă, sări pe locul şoferului şi vârî cheia în contact.

Focuri de armă zornăiră în partea din spate a camionetei şi chiar atunci Becky îl împinse pe Ilia pe bancheta maşinii.

– Dă-i drumul!

Sam tură motorul şi coborî plugul.

Unul din SUV-uri îşi făcu apariţia de după colţ, derapă şi se lovi de colţul clădirii, luând cu el câteva cărămizi.

Sam intră cu maşina în bara din spate a SUV-ului. Apăsă cu putere pe acceleraţie, şi lama plugului zgârie cu un zgomot înfiorător SUV-ul, împingându-l într-o parte. Silverado-ul sări când se eliberă de SUV şi ţâşni. Trecu peste o barieră de ciment, ascunsă sub zăpadă, şi, pentru un moment care îţi tăia răsuflarea, roţile din spate se învârtiră în gol.

Apoi, se lăsară pe pământ şi Silverado-ul vui pe alee şi ieşi din oraş.

Trebuia să îl ducă pe Doc într-un loc sigur şi să verifice cât de gravă era rana. Trebuia să se întoarcă la May şi să o ţină departe de pericol.

Dar, mai întâi, trebuia să se asigure că nu erau urmăriţi.

capitolul 23

– Unde este?

Maisa ridică unul dintre obloanele ferestrei din faţă ca să se uite în curtea din faţă a lui Sam. Trecuseră trei ore de când plecase şi deja se întuneca – în mijlocul iernii lumina începea să scadă în miezul zilei. Chiar nu erau prea multe de văzut afară. Totuşi, nu se putea împiedica să nu se uite. Lângă ea, Otter scânci. Maisa îşi coborî absentă privirea spre el. Poate că trebuia hrănit – deşi mâncase destul de mult din rămăşiţele de la micul dejun.

– Se va întoarce, îi spuse unchiul ei.

Ea îl privi. Acesta stătea într-unul dintre fotoliile îndreptate cu faţa către fereastra cu vedere la lac. Avea o altă ţigară între buze, deşi până în momentul acela se abţinuse să o aprindă. Din glasul lui, Maisa nu îşi putu da seama dacă el credea cu adevărat că Sam avea

să se întoarcă teafăr ori dacă încerca doar să o liniştească. Părea calm şi relaxat, în timp ce ea nu fusese în stare să stea jos în ultima oră.

Maisa scoase un oftat înăbuşit şi merse la dulapul din bucătărie.

- Cum de îl cunoşti pe Ilia Kasianov?

Unchiul ei flutură dintr-o mână.

- Când eram omul lui Gigo Meskhi, cu mulţi ani în urmă, în Moscova, Ilia era un băieţaş care abia învăţa să aranjeze registrele.

Maisa se încruntă o clipă auzind asta, înainte să se înseninеze.

- Să măsluiască registrele.

- *Da.* Asta. Văzu spatele capului unchiului aplecându-se în semn de aprobare. Era un om mândru, dar foarte inteligent - deşi, poate, nu chiar aşa inteligent cum se credea.

Maisa pufni şi târî afară sacul mare cu mâncare pentru câini. Era destul acolo cât să îl hrănească pe Otter pentru cel puţin un an. Terierul se ţinuse după ea ca să vadă ce făcea şi lătră când văzu ce avea. Ea îi zâmbi căţeluşului.

- Aşteaptă o clipă.

Otter nici măcar nu se uită la ea. Ochii lui erau aţintiţi asupra labradorului galben fericit de pe sacul de mâncare pentru câini. Scânci şi atinse sacul cu laba. În colţul bucătăriei, se aflau un bol pentru mâncare şi un vas pentru apă pentru câine, iar ea târî sacul cu pâină la ele.

- Deci l-a urmat pe Meskhi în Statele Unite?

Unchiul ei ridică din umeri.

- Da, dar până atunci devenise unul dintre principalii contabili ai lui Meskhi.

- Atunci, de ce nu a fost închis când Meskhi a intrat la închisoare?

- Pentru că a fost şiret, replică sec bătrânul. Începuse deja să lucreze pentru Beridze înainte ca Meskhi să fie adus în faţa justiţiei. O mişcare inteligentă, dar poate

şi periculoasă. Meskhi este un ucigaş, dar nu este nebun, ca nepotul său.

Maisa se cutremură auzind vorbele unchiului său. „Nebun." Cuvântul era prea des folosit ca să arate că cineva era furios ori scăpat de sub control, dar, din câte văzuse şi auzise, Beridze nu era doar atât. Era cu adevărat nebun: un psihopat.

Otter practic dansa în faţa vasului lui. Ea oftă şi se concentră asupra hrănirii câinelui. În sac se afla o lopăţică, iar ea o folosi ca să umple castronul pentru mâncare al lui Otter. Deşi... Privi îndoielnic la câinele care înfuleca zgomotos mâncarea. Părea foarte mult pentru un câine atât de mic.

Otter ridică dintr-odată capul, cu trupul micuţ încordat. Apoi explodă, lătrând nebuneşte, labele zgâriind podeaua în timp ce alergă către uşa de la intrare. Maisa căută ceva, orice, şi sfârşi prin a apuca un urcior de cositor de pe tejghea. Uşa de la intrare se deschise, şi Otter se aruncă asupra ei. Sam intră, sprijinindu-l pe Doc Meijers. Era sânge pe piciorul lui Doc, sânge pe Sam. Sânge pe podea.

Maisa scăpă urciorul. Acesta căzu cu zgomot pe podeaua bucătăriei.

Chipul lui Sam era ca stana de piatră: dur, nemişcat şi rece.

– Ce s-a întâmplat? întrebă aspru bătrânul.

Sam îl împinse pe Otter într-o parte. Se uita direct la ea, ignorând orice altceva din încăpere. Ea nu ştia cum traversase încăperea, dar se trezi brusc în faţa lui, cercetându-i chipul, aproape temându-se să îl atingă pe el ori pe Doc. Ochii lui Sam, de un albastru electric, erau singurul semn de însufleţire de pe chipul lui.

– Doc a fost împuşcat, spuse Becky din spatele lui Sam, ţinând două puşti în mâini. Pierde sânge. Trebuie să oprim sângerarea.

– Desigur.

Maisa alergă înapoi în bucătărie după trusa de prim ajutor. Dar aceasta conţinea în mare parte doar plasturi,

care nu aveau să oprească din sângerare o rană provocată de un glonț.

– May, mergi sus și ia niște tricouri de la mine, spuse Sam, cu glas calm și liniștit, întrerupând gândurile frenetice ale Maisei. În dulapul meu, al doilea sertar de jos.

Ea dădu aprobator din cap, întorcându-se ca să fugă sus, pe scări. Nu își dădu seama că plângea decât atunci când începu să scotocească printre tricourile lui, întrebându-se dacă avea importanță dacă erau sau nu colorate – *bineînțeles că nu conta!*

– Încetează, își șopti singură, cu înverșunare, ștergându-și fața cu mâneca.

Ultimul lucru de care Sam avea nevoie era ca ea să izbucnească în isterice. Respiră și porni în jos pe scări.

Sam și Becky îl puseseră pe Doc pe canapeaua din camera de oaspeți. Îi scoseseră cizmele, iar Sam îi tăia cracul drept al blugilor. Sam nu ridică privirea când intră ea.

– Pune aici tricourile. Făcu semn cu bărbia către masa de lângă canapea. Becky, am o sticlă de spirt medicinal în dulapul din baia de jos.

Becky plecă fără să scoată o vorbă. Maisa rămase acolo, în picioare, privind cu ochii mari la piciorul pătat de sânge al lui Doc, simțindu-se complet inutilă.

– Cel puțin nu a secționat artera, mormăi Sam. Săltă cu grijă piciorul, ignorând geamătul lui Doc. Se pare că glonțul a ieșit.

– Asta e bine, nu? spuse Maisa.

Sam nu îi răspunse. Becky se întoarse cu sticla de spirt medicinal.

– În regulă, Doc, spuse Sam, sigur și calm. Vom dezinfecta rana cât putem de bine și o să îl bandajăm până reușim să te ducem la un spital. Deșurubă capacul sticlei și turnă alcoolul medicinal direct în rana provocată de glonț.

– Fir-ar! icni Doc. Fir-ar. Fir-ar. *Fir-ar.*

– Întoarce-te un pic, ca să pot ajunge la rana de ieşire, spuse Sam, nebăgându-l în seamă.

Doc se supuse. Sam repetă procesul. Doc scrâşni din dinţi şi apoi expiră din greu.

– Fiule, mă mai gândesc la promovarea aceea pe care ţi-o propusesem.

– Sunt convins, spuse Sam, cu glasul ferm, dar mâini blânde. Ce a fost mai rău a trecut.

Luă două tricouri, le făcu fâşii şi le legă strâns de piciorul lui Doc, înainte de a aşeza câteva perne sub picior ca să îl ridice. Până când termină, Doc era aproape adormit, iar Maisa putu vedea osteneala din ochii lui Sam. Apoi se uită la Becky.

– Poţi să stai cu Doc?

– Desigur, zise Becky, cu bărbia în vânt.

Maisa îi zâmbi recunoscătoare.

– Haide, spuse ea, luând braţul lui Sam. Trebuie să îţi speli mâinile.

Îl conduse înapoi în încăperea în care Ilia se prăbuşise pe unul dintre scaunele aflate lângă fereastra bucătăriei. Unchiul ei se afla pe celălalt, vorbind şoptit cu rusul.

Sam merse la chiuveta din bucătărie. Dădu drumul robinetului şi îşi bagă mâinile sub jetul de apă.

Apa din chiuveta se făcu roz. Maisa îl privi o clipă, luă bucata de săpun aflată lângă chiuvetă şi i-o puse în mâini.

– Ce s-a întâmplat, Sam?

– Beridze şi-a făcut apariţia la secţia de poliţie. Freca săpunul între mâini. L-a cerut pe Ilia. Eram depăşiţi numeric, aşa că am hotărât că trebuia să fugim, dar...

Mâinile îi erau curate, aşa că Maisa opri apa. Luă prosopul care atârna lângă chiuvetă şi îi şterse mâinile cu grijă. Sam ridică brusc privirea.

– A fost vina mea.

Inima i se strânse în piept, dar îşi păstră vocea calmă.

– De ce crezi asta?

– Nu am văzut pe nimeni în spate, dar probabil se aşteptau ca noi să fugim. L-au împuşcat pe Doc.

Maisa aruncă deoparte prosopul şi îşi înfăşură în tăcere braţele în jurul taliei lui Sam, alinându-l. Ştia cât de important era Doc pentru ei.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă aţi fi rămas? îl întrebă ea.

El clătină din cap. Ea se retrase ca să îl privească.

– Ai spus deja că eraţi depăşiţi numeric. Mie mi se pare că nu prea aveaţi de ales.

El clătină din cap şi o trase din nou în braţele lui. Îl simţi pe Sam îngropându-şi faţa în părul ei şi inspirând.

– I-am pierdut destul de repede în afara oraşului, apoi Silverado-ul s-a împotmolit pe un drum lăturalnic. Mi-a luat vreo două ore să îl scot de acolo cu lopata. Îşi înălţă capul şi o privi, iar ea văzu seriozitate în ochii lui. Trebuie să ies din nou şi să îl găsesc pe Beridze.

Lacrimile îi înţepară din nou ochii. „Nu! Ah, nu!"

– Sună ca o modalitate foarte bună de a fi ucis.

El strânse din buze.

– Nu se ştie ce vor face în oraş Beridze şi oamenii lui. Eu...

Maisa îşi puse palma pe obrazul lui Sam, simţind frigul aerului de afară şi începutul lui de barbă.

– Ai mâncat ceva de la micul dejun încoace?

El se încruntă.

– Nu, dar...

– Am găsit nişte carne tocată în congelatorul tău şi câteva conserve de fasole neagră în dulap. Îţi place chili?

Folosi manşeta cămăşii ei ca să îşi şteargă ochii.

– May...

– Cu toţii trebuie să mâncăm, spuse ea ferm. Nu ne poţi lăsa, Sam.

– Nu pot să îi las, pur şi simplu, în oraşul meu.

– Ştiu. Îl lovi uşor pe piept, clipind ca să îşi alunge din nou lacrimile. Ştiu, dar este întuneric, şi eşti doar tu. Nu putem aştepta până dimineaţă? Până când vor apărea şi ceilalţi poliţişti?

El își trecu mâna prin păr.

– Nu știm unde se află Tick și Dylan – radiourile nu funcționează, și nici telefoanele mobile.

– Un motiv în plus să aștepți până dimineață, spuse Maisa, cu voce calmă și liniștită, în timp ce îl conduse în bucătărie. Dacă pleca acum, obosit și flămând și afară aproape beznă, el risca să nu se mai întoarcă. Sam, dacă te pierdem, vom fi cu toții de capul nostru. Ei au nevoie de tine. *Eu* am nevoie de tine.

– Da. Bine. Se încruntă, zărindu-l pe Otter încercând să înfulece întregul sac de mâncare pentru câini odată. Se aplecă și ridică terierul în brațe, ciufulindu-i absent urechile. Dar dimineață trebuie neapărat să ies, May. Ridică privirea, iar ei îi veni să plângă la vederea liniștii din ochii lui. Este orașul meu, și trebuie să îl protejez.

capitolul 24

Sam ședea la insula din bucătăria sa și se întreba cum de putea mânca un al doilea castron de chili când Doc fusese împușcat. Desigur, aceasta nu era întâia oară când mâncase, ori dormise, ori urinase, ori, cu alte cuvinte, continuase să trăiască, când cineva cunoscut – cineva pe care îl plăcuse și pe care îl respectase și la care ținuse – fusese rănit.

Chiar murise, în unele cazuri.

Cu voia Domnului totuși, avea să fie ultima dată.

– Crezi că lui Otter the Dog i s-a făcut rău?

May privea îngrijorată terierul. Otter ședea amețit în culcușul său din fața dulapului de mături din bucătărie. Burta îi era umflată.

– Nu. Își drese glasul. Are un stomac de fier.

May pregătise cina și o servise, apoi găsise un sac de dormit, convingând-o pe Becky să se întindă lângă canapeaua din camera de oaspeți. Avea grijă de toți, își dădu el seama. Îi plăcea să se arate dură, dar, dincolo de toate, era atât de moale, de grijulie.

Dumnezeule, trebuia să o țină în siguranță pe May a lui.

Privi cum George luă o altă bere din frigider. Bătrânul nu spusese prea multe în cele câteva ore de când se întorseseră. Nu dăduse nici o explicație. Nu oferise nici o scuză. Ceva nu i se părea în regulă lui Sam.

– Știai? întrebă Sam.

George se uită prevăzător la el.

– Ce să știu?

Aflată lângă chiuvetă, May se încordă. Sam își lăsă lingura jos. Își puse cu atenție palmele pe masă, de o parte și de alta a castronului cu chili.

– Știai că mafia rusească avea să vină aici, în Coot Lake?

George miji ochii.

– La început, nu am știut.

– Unchiul meu nu a avut nici cea mai mică idee...

– Sstt, May, spuse cu blândețe Sam, fără să o privească. Totuși, știai că face parte din mafie, nu? Făcu semn cu bărbia către Ilia, care ședea în colț, îmbrăcat cu geaca lui roșie și cu un castron de chili mâncat pe jumătate strâns tare la piept. Când ai aflat că venea în oraș?

– Eu și Ilia suntem vechi... cunoștințe. George răsuci dinadins dopul sticlei de bere, folosindu-se doar de cele trei degete de la mâna dreaptă. M-a sunat ieri-dimineață, foarte devreme, și a cerut să mă vadă. Așa că, da, bănuiesc că ar fi trebuit să îmi dau seama că mafia ar fi putut veni în atât de liniștitul Coot Lake.

– Și nu ai spus nimănui, îi reproșă cu asprime Sam.

– Sam!

May merse să stea în spatele unchiului ei. Nu și-ar fi putut arăta mai bine loialitatea nici dacă ar fi strigat în gura mare.

Ceva întunecat se adună înlăuntrul lui Sam. Loialitatea ei neclintită era parte din motivul pentru care el o dorea, dar, de data asta, ar fi trebuit să fie de partea lui, nu a unchiului ei.

– Nu, şopti George, cu un accent puternic. Nu, nu am spus nimănui că vechiul meu prieten, Ilia, venea – şi că mafia ar fi putut fi nu prea departe în urma lui. Asta este ceea ce doreşti să auzi, da? Că suferinţa nobilului şef al poliţiei, Doc Meijers, este din vina mea? *În întregime* din vina mea – vocea lui George coborî până aproape de şoaptă –, nu din a lui ori a ta.

Sam se ridică atât de rapid, încât scaunul i se răstornă. Otter înălţă capul şi lătră o singură dată, speriat. May trecu în faţa lui Sam, încruntându-se, cu mâinile în şolduri.

– Nu este vina unchiului, ştii asta. Are motive la fel de serioase ca tine să se teamă de mafia rusească – de fapt, mai serioase. Mărturia lui l-a trimis la închisoare pe unchiul lui Beridze.

Privind peste capul ei la bătrân, Sam simţi cum i se încleştează pumnii.

– Deci va veni şi după tine.

George îl privi, cu chipul lipsit de expresie. Ăsta era un răspuns destul de bun, considera Sam.

– Ai stat şi ai aşteptat şi ai *ales* să rămâi tăcut când ştiai că ucigaşi cu arme automate aveau să vină în oraşul meu.

– Ştii că fac parte din mafie. George ridică din umeri. Poate te aşteptai la altceva?

May îl privi exasperată.

– Unchiule!

Buzele lui Sam se curbară.

– Ai pus în pericol oraşul acesta – ai pus-o în pericol pe *May* –, şi nu ţi-a păsat nici cât negru sub unghie, aşa-i?

– Sam! May se înfoie ca o găină. Nu îi poţi vorbi astfel.

– Mergi sus, May.

– Nu.

– Am *spus*...

– Iar eu am spus *nu*.

Ridică mâna şi îl apucă de bărbie. El se uită în jos la ea, nevenindu-i să creadă.

– Nu voi fi dată la o parte ca o fetiţă cuminte, spuse ea cu glas adânc şi aprig, în timp ce voi, bărbaţi mari, vă rezolvaţi cearta de măgari. Suntem în secolul douăzeci şi unu, nu în Evul Mediu.

Nările lui Sam se dilatară.

– Îţi trec multe cu vederea, iubito, dar asta nu înseamnă că nu am o limită.

Ea clipi, dar nu dădu înapoi. În schimb, se apropie de el, invadându-i spaţiul personal.

– Ştiai exact cum sunt când ai decis să continui să te ţii după mine, Sam West. Nu sunt o tinerică dulce care să îţi spună că penisul tău este cel mai mare pe care l-a văzut vreodată. Sunt o căţea ţâfnoasă cu carieră, educaţie şi opinii. Acceptă sau nu, dar nu începe să te porţi ca şi cum nu ai avea nici o idee cine sunt. Ce sunt. Arătă cu degetul în spatele ei, întinzând mâna spre unchiul ei, fără să îşi ia ochii de la Sam. Unchiul este totul pentru mine. Dacă mă obligi să fac o alegere, îl voi alege pe el. De. Fiecare. Dată. Respiră, şi dintr-odată vocea i se stinse, ca şi cum ar fi ieşit toată puterea din ea. Aşa că nu mă obliga, Sam.

El o privi lung, şi dintr-odată îşi dădu seama că şi el alesese, la rândul său – chiar dacă ei îi plăcea sau nu. Bătrânul George şi Ilia se aflau încă în bucătărie, privind, dar el îi ignoră, pentru că asta era între el şi May – şi era important.

– Mergi la culcare, May. Vin şi eu într-un minut.

– Unchiul...

– Nu îi voi face rău unchiului tău.

„În seara asta."

Ea îl privi cu suspiciune, ca şi cum ar fi auzit comentariul lui nerostit, dar, în cele din urmă, încuviinţă din cap şi se întoarse către scări fără să protesteze. În ciuda a ceea ce tocmai îi strigase. Nu că el era atât de prost încât să sublinieze asta.

Nici George nu era prost. Aşteptă până când May fu destul de departe ca să îl poată auzi, ridică dintr-o sprânceană către Sam.

– Aşa, cred că am rezolvat cu asta.

Sam se uită la el, calm.

– Nu paria pe asta, bătrâne. Făcu semn cu bărbia către fotoliile de lângă ferestre. Tu şi Ilia puteţi să vă culcaţi pe fotolii – se întind aproape de tot. Sunt pături suplimentare în dulapul de lângă uşa din spate. Îmi pare rău că nu am ceva mai bun, adăugă el, fără să simtă asta cu adevărat.

George încuviinţă precaut din cap.

– Eu îţi mulţumesc. Iar tu, tu te vei... ăăă... *culca* cu nepoata mea sus?

Sam îl privi în ochi pe bătrân.

– Ai o problemă cu asta?

În ciuda tuturor aşteptărilor, George chicoti.

– A, nu eu sunt cel pentru care ar trebui să îţi faci griji.

Sam mormăi şi se întoarse către scări, pentru că se gândi că Bătrânul George avea dreptate: poate că o avea pe May în dormitorul lui, dar asta nu însemna că o avea şi în pat.

Deocamdată.

capitolul 25

Maisa se opri în capul scărilor. Dumnezeule, ce făcea? Privi în gol la patul matrimonial simplu. Alături de acesta, se afla un scăunel vechi care servea drept noptieră şi care avea o lampă micuţă pe el. O comodă antică imensă era lipită de unul dintre pereţi, lângă un scaun cu spătar drept, şi asta era toată mobila.

Pe pat nu se afla nici o cuvertură, doar o pătură peste cearşafurile de flanel roşu. Puse mâna pe pătură, mângâind dungile roşii, verzi şi galbene. Părea caldă şi ademenitoare. Maisa se cutremură şi se îndepărtă.

Ar trebui să coboare din nou, să vadă dacă nu cumva era loc pentru ea pe canapea, lângă Becky. Orice putea face aici sus ar fi fost foarte, foarte prostesc. Şi totuşi...

Şi totuşi, în seara asta, pe chipul lui era ceva care o făcuse incapabilă să plece de lângă el. Doc fusese *împuşcat*. Asta era pur şi simplu...

Paşii lui se auziră pe scările de lemn ce duceau la mansardă, fără pic de ezitare. Gândul o făcu să râdă în sinea ei. Ezitase Sam vreodată în viaţa lui?

Trase adânc aer în piept şi se întoarse. El stătea în capul scărilor şi o privea. Singura lumină era o strălucire moale ce venea de la parter. Ea uitase să aprindă lumina aici, sus, şi faţa lui era parţial umbrită.

– Nu a vrut să spună asta, lăsă ea să îi scape. Nu era sigură dacă cei de jos îi puteau auzi, dar îşi păstră glasul scăzut. Îl place pe Doc.

El nu spuse nimic, ci doar o privi, iar May se simţi imediat furioasă pe ea însăşi. Acesta era motivul pentru care jurase să nu îl apere niciodată pe unchiul ei: alţi oameni nu înţelegeau motivele lui, nu credeau că era ceva mai mult decât tatuajele de pe mâinile lui.

– Las-o baltă! Oftă nerăbdătoare şi încercă să treacă pe lângă el. Ar trebui să merg să dorm jos.

– May.

O prinse de braţ. Strânsoarea lui nu fu puternică – ar fi putut să se retragă dacă ar fi încercat –, dar ea se opri fără suflare. Ridică privirea către el în lumina slabă din cameră. Ar fi trebuit să arate trist, singur şi suferind din cauza a ceea ce i se întâmplase lui Doc. Ei ar fi trebuit să îi pară rău pentru vulnerabilitatea lui. Ar fi trebuit să îi pară rău pentru *el*.

Numai că el arăta oricum, numai vulnerabil nu.

Ei i se tăie răsuflarea. Dacă cineva era vulnerabil, ea era aceea.

– Dă-mi drumul.

– Niciodată, şopti şi o trase lângă el.

Gura lui era fierbinte şi avea gust de hamei. Îşi afundă degetele în părul ei, strângând-o şi făcând-o să se aplece,

așa că ea simți că își pierde echilibrul. Se încrezu în el să o țină. Sam își împinse limba în gura ei, iar ea se auzi pe sine gemând. Mâinile ei prinseră în pumni pielea moale de căprioară a cămășii lui, în timp ce el își înclină capul și îi desfăcu buzele. El era ca o furtună de iarnă, copleșitoare și neîntreruptă, iar ea era doar o femeie. Doar o muritoare. Era imposibil să se aștepte cineva ca ea să poată face față cuiva ca el. Nu putea decât să reziste și să spere că avea să își păstreze mintea întreagă în fața unui astfel de atac. Scânci la gândul acesta și apoi lovi patul cu spatele genunchilor și își dădu seama că el o împinsese către pat în tot timpul acesta. Își pierdu echilibrul și căzu, iar el căzu, aterizând pe ea, cu mâinile sprijinite de o parte și de alta a umerilor ei, și își coborî imediat gura peste a ei, din nou.

Asta nu ar fi trebuit să o excite. Doar o femeie cu gusturi foarte ciudate în pat ar fi fost excitată în felul ăsta. Dar fu străbătută de un șoc electric, ce lovi zona aceea dintre picioarele ei, așa că poate era genul acela de femeie.

Își arcui spinarea și îi sfâșie cămașa moale ca și cum și-ar fi pierdut abilitatea de a deschide nasturi. El râse satisfăcut, din adâncul gâtlejului, iar asta ar fi enervat-o la culme în mod normal, dar în clipa aceasta o făcu doar să își dorească să scoată toate hainele de pe el. Trecuse atât de *mult* timp de când îi simțise pielea lipită de a ei.

Renunță la cămașă și trecu, în schimb, direct la partea din față a blugilor lui, strecurându-și degetele printre trupurile lor, împingând, răsucind, până când mâna ei îl apucă. Până când găsi prin haine penisul lui lung și tare și îl strânse.

El încetă să mai râdă.

„Ah." Ah, era foarte plăcut. Cât trecuse de când ea îi ținuse, literalmente, în palmă, toată puterea și dorința lui? Fusese o idioată să refuze asta. Să stea departe de Sam.

Își trecu degetele peste blugii tociți, explorând delicat, orbește și gâfâind lipită de dinții lui, până când ajunse la cap și strânse.

El gemu în gura ei.

Ea dorea *mai mult*. Dorea... dorea... *totul*.

A doua zi, adică peste o jumătate de oră, poate că avea să își vină în simțiri. Poate că avea să se convingă să nu mai facă asta, dar dorea – *avea nevoie* – să îl simtă în întregime înainte de asta. Avea nevoie să păstreze ceva al lui pentru când avea să se reîntoarcă la existența ei singuratică, *solitară*.

Ea îi împinse umerii, și, la început, el nu se mișcă. Asta nu făcu decât să o înnebunească, și se ridică, lipindu-se de el, împingându-se în umflătura lui *masculină*, grozav de mare și de grea, până când el probabil că avea să își dea seama că ea nu avea de gând să se oprească.

El cedă și se rostogoli de deasupra ei și se întinse pe pat, pe spate.

– May, iubito, nu...

Dar orice remarcă stupidă de protest avea de gând să facă îi muri în gâtlej când ea se cățără deasupra lui. Ședea pe picioarele lui, aplecându-se peste el, și se îndreptă către șlițul lui. Și, minunea minunilor, degetele ei, care fuseseră incapabile să le dea de cap nasturilor cămășii lui, se dovediră foarte abile cu un fermoar. Îl trase în jos, desfăcu nasturele și făcu o pauză ca să inspire adânc, anticipând cu lăcomie.

Cu atenție – și *tandrețe* – desfăcu larg șlițul. El purta boxeri din tricot gri. Penisul îi era clar conturat dedesubt, îndreptat în sus și într-o parte. Maisa își atinse cu limba buza de sus și trase în jos de betelia elastică. Lent, pentru că dorea să savureze asta, bătaia puternică a pulsului de la gâtul ei și din urechile ei, coapsele care i se încleștau, dar și pentru că se numise singură ticăloasă și, cel puțin în legătură cu asta, nu mințise: îi *plăcea* să tachineze.

Îl auzi mormăind ceva care suna a nerăbdare.

Capul penisului se iți de sub betelia chilotului și chiar fu o priveliște minunată. Gros, înroșit de sângele care îl făcea tare, cu crăpătura doar ușor umezită. Ea susură la vederea minunăției aceleia, trecându-și vârful degetului peste capul lui și mângâindu-l ca și cum ar fi fost jucăria ei preferată.

Ah, el era fierbinte - atât de fierbinte! Și îi putea simți mirosul masculin, fiind atât de aproape de tot ce era mai arzător la el. Nu se putu abține să nu se aplece și să își treacă limba peste vârful cald și amărui.

- Dumnezeule, May, spuse el răgușit, iar ea ridică privirea pentru o clipă și îl văzu că avea o mână în propriul lui păr, ca pentru a se abține să nu o apuce pe ea.

Însă, când ea îl privi, el își coborî cealaltă mână și îi mângâie ușor părul. Ea îl privi în ochi și îi luă în gură capul penisului.

- Dumnezeule, oftă el, ridicându-și ușor șoldurile.

Ca și cum nu s-ar fi putut abține. Ca și cum se clătina la limita autocontrolului.

Ei îi plăcu gândul acela. Își închise ochii și îi gustă pielea, trecând cu limba înainte și înapoi peste vârful penisului lui, fără să încerce să îi facă propriu-zis o felație. Asta chiar nu era pentru el.

Era pentru ea.

Supse delicat, iscoditor, simțind gustul sării și zâmbind în secret atunci când șoldurile lui zvâcniră din nou. Își duse mâna sub bărbie și o băgă în boxerii lui. Era spațiu îngust acolo, dar îi putu pipăi testiculele, ridicate de dorință și fierbinți, și le mângâie tandru, niște lucruri atât de delicate la un bărbat. Centrul lui absolut ținut în palma ei.

Îi trase mai jos boxerii, până când îl dezgoli în întregime. Ah, era minunat: penisul îi era gros și venos, cuibărit pe albastrul cămășii lui. Era ceva obscen la nuditatea lui vulgară de acolo - doar acolo - în timp ce încă purta cămașă, blugi și șosete. Îl pervertise pe cowboy-ul ei îngrijit și distins. Zâmbi în sinea ei, în secret, în timp ce trecu cu gura pe toată lungimea lui, lingând vena mare

care şerpuia pe partea de dedesubt a penisului lui, care săltă sub gura ei, viu şi fierbinte, iar ea îl răcâi cu dinţii – cu foarte multă blândeţe – înainte să îşi îngroape nasul în locul în care se îmbinau testiculele cu penisul şi să inspire.

Acum, el avea ambele mâini în părul ei, mişcându-se fără încetare, uşor, ca şi cum se abţinea cu greu să nu preia conducerea. Ei îi plăcu sentimentul acesta – că el se abţinea, ţinându-se de cel mai subţire fir, că în orice moment puterea voinţei sale avea să cedeze.

Că ea ar fi putut-o *face* să cedeze.

Îşi înălţă capul, trăgând de blugii lui. Îl dorea gol.

– Jos cu ei.

– Da, doamnă! spuse el tărăgănat, cu glasul aspru ca nisipul.

Îşi săltă şoldurile, ajutând-o să îi scoată blugii, şi se ridică în capul oaselor ca să îşi scoată cămaşa peste cap. Aparent, nici el nu mai avea răbdare pentru nasturi.

Ea se chinui să se ridice la piciorul patului, dându-şi rapid jos propriii blugi, cămaşa, sutienul şi chiloţeii. În tot timpul acesta, nu îşi luă ochii de la el şi, când el se lungi din nou, gol şi în aşteptare, ea rămase în picioare o clipă, doar privindu-l. Sam West era înalt şi zvelt, cu umeri care o făceau să îşi dorească să îi atingă: laţi şi musculoşi. Nu arăta ca un şoarece care trăgea exagerat de mult la sala de forţă. Arăta ca un bărbat care îşi folosea muşchii la muncă. Un bărbat adevărat. Avea păr pe piept, rar şi cârlionţat, înconjurându-i sfârcurile şi buricul, coborând pe abdomen şi sfârşind într-o încâlceală care punea în evidenţă penisul acela superb, rumen.

El o observă privindu-l şi un colţ al gurii sale se ridică.

– Deci nu sunt cel mai mare pe care l-ai văzut.

– Nu am spus asta, şopti ea, urcând în pat ca să îngenuncheze lângă el. Am zis doar că nu ţi-aş *spune* că eşti.

– Nu are rost să îmi gâdili orgoliul. Dădu din cap ca şi cum asta ar fi avut sens şi îi mângâie şoldul cu degetele.

Bănuiesc că nu îmi fac griji prea mari legate de orgoliul tău. Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Buzele ei se întredeschiseră la auzul vorbelor lui directe.

– Nu-mi spui asta. Ştiu că sunt o tipă obişnuită.

El îşi lăsă capul pe pătură.

– Nu, nu eşti. Nu pentru mine. Tu eşti singura pentru mine, May. Nu ai aflat asta până acum?

Dacă ar fi fost oricare alt bărbat, l-ar fi eviscerat pentru minciună. Pentru că o credea atât de naivă încât să pună botul la nişte laude mincinoase. Doar că acesta era *Sam*, iar laudele lui... nu erau laude. El spunea adevărul, aşa cum îl vedea el.

– Nu ar trebui să spui asta, şopti ea.

– De ce nu? Trecu cu degetele peste coastele ei goale. De ce nu ar trebui să îţi spun cât de mult însemni pentru mine? Crezi că, dacă aş încerca să o ascund, ar fi mai puţin adevărat?

– Nu. Clătină din cap, aproape înspăimântată de sinceritatea lui. Dar nu înţeleg de ce. De ce eu?

– Pentru că... Ceva apropiat de mânie îi trecu pe chip. De fiecare dată când intri în încăpere, nu îmi pot lua ochii de la tine. De fiecare dată când ieşi, trebuie să mă opresc fizic să nu te urmez. Îmi place afurisenia ta. Îmi place faptul că îmi ţii piept. Şi, iubito, ador felul în care îl susţii pe unchiul tău cel criminal. Eşti tot ce mi-am dorit vreodată, May.

– Nu ştiu ce să fac cu asta, şopti ea, cuvintele izvorând direct din sufletul ei. Nu ştiu ce să fac cu *tine*.

– Nu? întrebă el şi îi mângâie un sfârc cu degetul mare. Poate ar trebui să încetezi să te mai gândeşti la asta. Fă doar ce simţi că este corect.

– Tocmai asta este problema. Nu cred că ştiu să deosebesc binele de rău. Ştiu doar la cine ţin.

– Bine. Mâna lui îi cuprinse sânul. Atunci, de ce nu ţii la mine, May?

– Nu pot. Trebuie să... Rămase fără suflare şi se arcui sub mâna lui. Trebuie să...

– Nu *trebuie* să faci nimic, iubito, spuse el cu atâta tandreţe, încât îi tăie răsuflarea. Poţi să ţii la oricine ai chef.

– E prea simplu.

Îşi muşcă buza ca să îşi înghită un scâncet.

– Aşa să fie? zise el şi ridică din umeri. Bănuiesc că eu nu cred asta. Eliberează-te, pur şi simplu.

Ea se cutremură. Din cauza mâinii lui, a cuvintelor lui, nu mai ştia.

El o privi în timp ce îi cântărea sânul în palmă, trecând cu degetul mare înainte şi înapoi peste sfârcul ei, până când se întări.

Ea se uită la el încruntată.

– Ai prezervativ?

Dacă nu avea, probabil urma să îl ucidă.

Fără să îşi ia ochii de la ea, el bagă mâna sub saltea şi scoase nişte prezervative.

– Ce drăguţ, spuse ea batjocoritor.

El îşi ridică bărbia către ea, mustrând-o.

– Pune-mi unul, May.

Sunetul pachetului sfâşiat de degetele ei răsună cu putere în mansardă, şi, pentru o clipă, ea se întrebă dacă cineva de dedesubt auzise. Apoi, decise că, pur şi simplu, nu îi păsa.

Se ridică pe genunchi şi desfăşură prezervativul pe penisul lui. Degetele îi tremurară, dar el nu făcu nici un comentariu la adresa slăbiciunii ei. Ea îl ţinu în sus şi îşi trecu piciorul peste el, ca să îi poată călări şoldurile. În cele din urmă, el se mişcă, apoi, punându-şi mâinile mari pe şoldurile ei, spuse:

– May, eu...

Dar ea nu îi dădu ocazia de a face vreo mărturisire. Nu despre asta era vorba în seara aceasta. Ea se coborî, surprinsă de cât de lunecoasă era deja, şi îl frecă prin faldurile ei. Sus până la clitoris, jos până la intrarea în ea şi din nou înapoi, sunetul cărnii lor alunecând împreună fiind ud şi obscen în întuneric.

El închise ochii. Degetele lui îi apucară şoldurile, iar ea se întrebă dacă el era deja aşa aproape să termine. Zâmbi la gândul acesta. Apoi, îl potrivi la intrarea în ea şi se lăsă în jos.

Nu mai fusese nimeni altcineva din august - deşi mai degrabă ar fi murit de o mie de ori înainte de a-i spune lui asta -, şi felul în care îl simţi întinzând-o o făcu să tragă aer în piept. Se foi, ridicându-se un pic, înainte să se coboare din nou, introducându-l lent.

Nu era cu totul pregătită când îşi puse palmele pe pieptul lui şi se aplecă în faţă, cu sânii legănându-se în faţa ochilor lui. El întoarse capul şi luă unul în gură, iar ea fu nevoită să îşi dea capul pe spate şi să îşi muşte buza. „Atât de bine!" Atât de bine să îl aibă în interiorul ei, să îi simtă mâinile pe ea, gura lui dezmierdându-i sânii. Valul de senzaţii simţite cu el era ceva în care se putea pierde, uitând toate lucrurile cărora li se împotrivise mai înainte.

Dacă îşi permitea ei înseşi.

Ea inspiră şi se ridică din nou, atentă să nu îl lase să iasă de tot. El părea mulţumit să o lase pe ea să conducă - ori, cel puţin, fu destul de amabil încât să se abţină. Ea îşi răsuci un pic şoldurile când se apăsă pe el. De data aceasta, îl primi înăuntru până la capăt, până când osul ei pubian îl întâlni pe al lui. Până când clitorisul ei se frecă dulce de el.

Ah, asta era tare plăcut.

Se lipi de el, alunecând înainte şi înapoi, strângând un pic din dinţi.

El dădu drumul sânului ei şi trecu la celălalt, sugându-i cu putere sfârcul.

Ea gemu, cu răsuflarea tăiată.

Dar el era viclean. Îşi alunecă palma spre centrul ei şi îşi strecură degetul mare între trupurile lor. Ea se ridică un pic, apoi el apăsă exact acolo, pe clitorisul ei, şi scânteia de plăcere, valul neaşteptat de senzaţii pure, splendide fură atât de puternice, încât se îndoi şi îi cuprinse capul între mâini.

Îl sărută ca şi cum ar fi fost oxigen. Ca şi cum ar fi supt viaţă de pe buzele lui. Şi se mişcă. Nu bine, nu graţios, pentru că acum era pe jumătate întinsă pe el, dar îşi dorea şi senzaţia, şi buzele lui. Dorea tot ce era el.

Apoi, ceva se frânse, poate ceea ce îl făcuse să se abţină. Năvăli în sus, împingându-se în ea, cu şoldurile mişcându-i-se rapid, penetrând-o.

Ea suspină în gura lui, renunţând la controlul asupra actului dragostei, deşi rămase deasupra. Se ţinu de el şi îl sărută şi se propti în aşa fel încât el să se poată mişca între coapsele ei.

„Sam. Sam. Sam." El era întregimea şi totalitatea fiinţei ei chiar aici, chiar acum, şi nu dorea ca asta să ia sfârşit vreodată.

Dar trebuia; nu se puteau lupta astfel împreună, atât de dulce, pentru totdeauna. Acum, el era alunecos sub ea, sudoarea acoperindu-i pieptul în timp ce depunea efort sub ea. Degetul lui mare o mângâia ud, iar ea îşi dădu capul pe spate, gâfâind şi frecându-şi frenetic coapsele de el. Exact acolo... fix *acolo*.

Când ajunse la orgasm, văzu luminiţe albastre, galbene şi albe în spatele pleoapelor. Trupul îi tremură de plăcere flămândă, şi apoi se cutremură din nou, purtată de un nou val. Plăcere nesfârşită, nesfârşită.

În cele din urmă, deschise ochii, cu mare chin, şi îl văzu, cu dinţii dezgoliţi şi ochii măriţi, albastrul aproape strălucind în timp ce scoase un oftat lung, silenţios.

Îl privi pe Sam West ejaculând înlăuntrul ei şi se temu.

Se temu de cât de uşor ar fi să îl iubească.

capitolul 26

A treia zi

Când Sam se trezise în acea dimineaţă fierbinte de august din urmă cu şase luni, May se strecurase deja din

camera de motel. Sam nu o fi fost el cel mai inteligent tip de pe pământ – cu siguranţă nu fusese la facultate –, dar îi plăcea să creadă că ştia cum să înveţe din greşelile trecute.

Aşa că, atunci când se trezi în zorii acelei zile de iarnă cu May întinsă la marginea patului său, nu se deranjă să discute problema. Pur şi simplu, o înşfăcă şi se rostogoli cu ea.

Ea chiţăi într-un fel adorabil, ca un şoarece speriat de un uliu în zbor. Doar că şoarecii nu aveau, de obicei, o privire furioasă mortală.

– Dă-te jos de pe mine, şuieră ea, cuminte şi furioasă – ori cel puţin încercând să pară furioasă.

El observă că ea vorbea încet.

– Nu.

Mintea îi era încă un pic înceţoşată din cauza somnului, dar penisul ţinea pasul cu programul, fiind tare şi apăsând moliciunea caldă a coapsei ei. Poate că ochii ei scânteiau către el, dar trupul ei era relaxat şi lipsit de apărare sub al lui. Cuvertura era încă peste ei, creând o peşteră umedă şi caldă, care îi proteja de răcoarea încăperii.

Îi împunse obrazul cu nasul. Putea simţi mirosul lui pe ea, şi lucrul acesta îl făcu să simtă o mare satisfacţie.

– May, spuse el, drept bineţe ori ca o simplă confirmare: May, aici, cu el.

Îşi deschise gura pe lobul urechii ei, gustând o urmă de sare. Ea îşi trecu mâna prin părul lui scurt.

– Uite ce e...

– Mmm.

Îi linse gâtul pe o parte, făcând-o să se înfioare. Îşi vârî şoldul în şoldul ei.

– Nu putem...

– Sttt, şopti el, ridicându-se în mâini deasupra ei.

Dorea să îi vadă sânii. Seara trecută, fusese întuneric şi nu apucase să se uite.

Acum, însă... avea tot timpul din lume.

Iată-i, rotunzi şi obraznici, cu sfârcurile şocant de întunecate pe pielea ei deschisă. Sânii ei părură destul de bucuroşi să îl vadă. Spre deosebire de restul corpului ei.

– Sam, se plânse ea, zvârcolindu-se sub el.

Se crispă când un genunchi ascuţit aproape îi distruse bucuria dimineţii.

– Te vor auzi, să ştii, îngăimă el, coborându-şi gura pe unul din sfârcurile maronii. Data trecută, renunţase mult prea curând. Doreşti asta? Ca ei să audă?

La vorbele lui, ea se potoli – ori poate pentru că el îi lingea sfârcul.

– Eu... nu cred...

Vocea ei răguşită se stinse când el îi cuprinse gura, ascunzându-şi un zâmbet.

Bun. Gândirea ei nu dusese niciodată la nimic pozitiv în ceea ce îi privea pe ei doi. Era mai bine să nu îi permită să gândească deloc.

Îşi croi drum cu limba pe pielea de pe pieptul ei, cu oase delicate dedesubt, către celălalt sân. Înconjură complet cu limba sfârcul acela, înainte de a-şi deschide gura peste el.

Ea scânci moale – dulce, dulce muzică pentru urechile lui.

– Noi... ah... noi nu ar trebui. Sam...

Îşi exprima ea îndoielile, dar picioarele i se desfăcură, primindu-l înăuntru. El îşi lăsă greutatea să i se aşeze pe ea, penisul său lunecând pe pielea ei umedă. Putu simţi cârlionţii mici şi aspri de pe sexul ei, fierbinţeala şi alunecuşul de dedesubt. Simţi pe neaşteptate o nevoie înnebunitoare.

Îşi înălţă capul, privind în ochii ei mari şi întunecaţi în timp ce se împinse în faldurile ei.

– May.

Era udă. Pleoapele ei coborâseră. Obrajii îi erau roz şi o cută a cearşafului era încă imprimată pe unul din ei, iar părul îi era turtit pe o parte a capului.

Era cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse în viața lui.

O sărută pentru că nu avea nici o altă modalitate de a-i spune cât de mare era inima lui în clipa aceea – umflată și gata-gată să se spargă de nevoia de ea. Ea era atât de mică, atât de feroce, atât de vulnerabilă. Toate acestea adunate într-un trup de femeie, plus o minte iute ca fulgerul. Cum ar putea vreodată să țină pasul? Cum ar putea el vreodată să îi dea din nou drumul?

Își împinse limba în gura ei prea curând, nelăsându-i timp pentru a se obișnui cu gândul a ceea ce aveau să facă.

Își înclină capul, luându-i gura, revendicând-o.

Deschise ochii și aruncă o privire la marginea patului. Mai avea prezervative sub saltea, numai să ajungă până la ele... Pipăi cu mâna stângă, bâjbâind pe sub pătura care atârna peste marginea patului. Crăpătura era chiar acolo...

Ea murmură ceva, iar el mârâi drept răspuns, mușcându-i ușor buza de jos. Penisul îi pulsă, umflat de sânge, de fierbințeală și de nevoie, și el își dori să se afunde în ea. Unde era afurisitul de prezervativ?

Degetele lui găsiră pachetul pătrat chiar în momentul în care ea se arcui sub el, frecându-și sexul de el.

Dumnezeule. Se smulse de pe buzele ei, gâfâind.

– Așteaptă.

– Grăbește-te.

Acea singură vorbă gemută din partea ei făcu ca șoldurile lui să zvâcnească spre ea. Trebuia să-și pună odată prezervativul ăla.

Se ridică pe genunchi, sfâșiind cu dinții ambalajul, cu mâinile tremurând în timp ce se concentra cu tot ce avea pe rularea latexului subțire pe penisul său.

Când ridică privirea, nu putu decât să ia o gură mare de aer. Ea stătea pe patul lui, întinsă și deschisă ca visul umed al unui băiat de treisprezece ani.

Ca tot ce dorise el vreodată în viața aceasta.

Ochii ei lucirã în lumina zorilor, în timp ce el îşi luã penisul în mânã şi coborî.

- May, şopti el, fãrã sã ştie dacã ea îşi putuse da seama cã sufletul lui sângera când îi gãsi deschizãtura. Când capul penisului sãu pãtrunse înlãuntrul ei.

„Fierbinte." Moale, strâmtã şi fierbinte.

La naiba. Atât de al naibii de bine!

Îşi închise ochii pentru un moment, rugându-se şi scrâşnind din dinţi, pe punctul de a exploda.

Ea îşi încolãci picioarele zvelte în jurul şoldurilor lui şi îl trase, iar el gemu în timp ce lunecã cu totul înlãuntrul ei.

Mâinile ei alergau peste umerii lui, iar ea gâfâia, cu gura deschisã.

- Mişcã-te, îi spuse ea.

El se retrase încet, cu atenţie.

Ea se arcui sub el, cu capul dat pe spate. Gâtul ei graţios era umed.

- Mişcã-te, mişcã-te, *mişcã-te*.

Iar el asta fãcu. Se vârî adânc în ea, cãlãrind-o brutal, fãcând patul sã se izbeascã de perete. Extaziat cã o regula pe May.

Ea gemu, tare şi fãrã inhibiţii, şi sunetul îi trimise un şoc de dorinţã de-a lungul şirei spinãrii, electrizându-i fiecare nerv. Se sprijini pe coate şi o pãtrunse puternic, privindu-i chipul, respirând odatã cu ea. Sânii ei se clãtinau pe pieptul lui cu fiecare împingere şi, chiar în starea aceasta animalicã, cu nimic altceva în gând în afarã de felul în care o simţea în jurul lui şi cât de *bine* era, el tot era conştient de firicelele subţiri de regret, dorinţã şi amãrãciune care atârnau ca pânzele de pãianjen în colţurile minţii sale. Îşi dorea asta pentru totdeauna. Acum, şi mâine, şi în toate zilele care aveau sã urmeze, el şi May, împreunã.

Doar dacã ea avea sã îngãduie sã fie astfel.

O cãlãri până când începu sã gâfâie şi inima sã îi batã nebuneşte, iar respiraţia i se împotmoli în gâtlej, şi ar fi putut face atac de cord în orice moment. Până când

plăcerea îi alergă prin şira spinării în sus şi în jos, căutând o cale de scăpare. Până când ea îi şopti numele, cu răsuflarea tăiată şi buzele moi tremurând. Până când el nu mai rezistă şi se aplecă să lingă transpiraţia de pe frumosul ei gât. Până când o simţi ajunsă la orgasm, puternic şi copleşitor, strângându-se în jurul lui, îmbrăţişându-l ca şi cum nu avea să îi mai dea niciodată drumul.

Până când privirea i se împăienjeni în clipa în care veni propria lui eliberare.

Se prăbuşi peste ea, convulsionând neajutorat din cauza şocului de după, cu mintea zbârnâindu-i. Ştia că era greu şi că probabil o strivea, dar, pur şi simplu, nu se putu mişca. Trebuia să aştepte până când creierul său avea să înceapă să funcţioneze din nou.

– Sam. Vocea lui Becky se auzi de jos, părând ascuţită şi panicată. Sam!

El sări, aruncând cuvertura peste May în vreme ce începu să-şi caute pistolul Beretta sub pat.

– Ce? strigă el drept răspuns, chinuindu-se să scoată prezervativul şi scoţând odată cu el şi câteva fire dureroase de păr. Becky?

Unde naibii îi erau blugii?

George îi răspunse:

– Sunt oameni în afara casei ăsteia. Cu câini.

capitolul 27

– Sunt alergic la câini, spuse pentru a cincea oară Walkingtall – ori poate pentru a suta oară – când Cookie conduse echipa pe aleea lui Sam. Sania trecu peste un dâmb de zăpadă bătătorită, iar Karl nici măcar nu încercă să îşi ascundă zâmbetul larg când Walkingtall apucă înnebunit barele aflate de o parte şi de alta lui. El şedea în coş în faţa lui Karl. Sania acestuia era destul de mică pentru un pasager, ceea ce însemna că Walkingtall stătea ghemuit, ca un bâtlan albastru mare

confuz. Bărbatul trase aer pe nas înainte de a strănuta şi-a împroşca în jur, lucru destul de scârbos.

Karl îşi dădu ochii peste cap, pentru că, într-adevăr, alergiile individului deveniseră plictisitoare. În urma lor, Stu chiuia în aerul rece al dimineţii. Desigur, probabil se simţea vesel pentru că pasagerul *lui* era Molly, ceea ce era pur şi simplu nedrept. Nu era vina lui Karl că Walkingtall îi insultase pe Stu şi echipajul acestuia încă de la început, menţionând faptul că Axel, câinele principal al lui Stu, arăta cam ca un lup turbat - lucru adevărat, de fapt, dar cei mai mulţi erau destul de inteligenţi încât să *nu* spună asta *în faţa* lui Stu. Aparent, nu şi Walkingtall. Karl sugerase doar să îl lase pe individ la motelul Coot Lake, cu Norm - pentru că, la urma urmei, de ce aveau nevoie de el? -, dar Molly îi aruncase privirea *aceea*, şi el se trezise cu un pasager nepoftit.

Karl începu să strige „Ho" când echipajul se apropie de aleea cabanei lui Sam - uneori, câinii deveneau un pic cam entuziaşti şi nu doreau să se oprească preţ de, să zicem, un kilometru jumătate, poate chiar mai mult. Dar astăzi, Cookie se purta cât se putea de bine. Acesta era un malamut argintiu cu negru, cu ochi albaştri - cel mai frumos lucru pe care l-ai văzut vreodată, atâta timp cât nu te apropiai prea mult. Echipajul reuşi chiar să intre pe alee fără să răstoarne sania - fapt care, per ansamblu, nu era un lucru pentru care Karl să îşi fi făcut, oricum, griji.

Puse frână, şi Cookie se întoarse imediat şi se repezi la Bug, aflat imediat în spatele ei. Bug, care îşi vedea de treaba lui, ridicând piciorul la cauciucul din faţa maşinii lui Sam, păru surprins.

Karl oftă şi se chinui să îl tragă deoparte pe Bug, înainte ca acesta să facă ceva prostesc şi să se repeadă la Cookie. Câinii nu mai avuseseră o cursă decentă de zile bune, iar Cookie cam suferea permanent de ceva gen sindrom premenstrual. Bug şi-ar fi putut pierde un testicul - ori, şi mai important, o ureche.

– Nu eşti în siguranţă cu aceşti câini, mormăi Walkingtall cu glas înfundat, întinzându-şi picioarele lungi.

– Bineînţeles că nu, îl luă în râs Karl. Niciodată nu eşti atunci când e vorba despre câini de sanie.

Auzind asta, Walkingtall păru confuz, şi Karl avu un mic moment de bucurie, dar apoi Stu opri într-un mod cam ostentativ, iar Molly păru îngrijorată şi mohorâtă.

Uşa de la intrarea cabanei lui Sam se deschise, şi Sam ieşi, purtând doar blugi şi cizme şi ţinându-şi arma îndreptată în jos, pe lângă el. Karl fu destul de impresionat: să ieşi cu pieptul gol în vânt era foarte tare. Sam probabil îngheţase, dar expresia îi era severă şi nu tremura. Totuşi, sfârcurile îi erau ca nişte punctuleţe ţuguiate de *au!*, lucru pe care, desigur, Karl îl observă într-un mod *ştiinţific*. Karl aruncă pe furiş o privire alături, ca să vadă dacă Molly se uita la sfârcurile lui Sam.

Dar privirea ei era îndreptată cu mult deasupra claviculelor acestuia, când coborî din sania lui Stu.

– Sam, s-a tras asupra motelului şi asupra secţiei de poliţie, şi Doc a dispărut.

Şi, uite-aşa, lucrurile deveniră serioase.

Karl îl privi pe Sam, pentru că ştia că asta avea să vină ca o lovitură pentru prietenul lui – Sam şi Doc se certau mult, dar oricine îşi putea da seama că erau apropiaţi.

Totuşi, expresia lui Sam nu se schimbă deloc. Doar o încleştare uşoară a fălcilor când miji ochii din cauza luminii dimineţii. Cam cum face Clint Eastwood când are de înfruntat o droaie de bandiţi cu adevărat ticăloşi.

– Este aici, Molly, spuse Sam. A fost împuşcat, dar este în regulă.

Glasul îi era profund şi grav, lucru pe care Clint nu îl reuşise niciodată, în ciuda faptului că era, probabil, cel mai mare actor care a existat vreodată.

Alături de Bruce Willis, desigur.

Se observă o mişcare în spatele lui Sam, şi Maisa Burnsey se ivi de după umărul lui şi – *oho*! Maisa nu purta mai nimic în afară de cămaşa lui *Sam*.

Karl nu se putu abţine să nu zâmbească larg. Aruncă o privire către Molly, ca pentru a împărtăşi cu ea descoperirea năzdrăvăniilor sexy din Coot Lake. Molly se încruntă la el.

A, da, nu era momentul potrivit.

Karl tuşi şi îşi drese expresia în timp ce Maisa spuse:

– De ce nu veniţi cu toţii înăuntru?

Otter îşi făcu drum printre genunchii ei şi ieşi lătrând, foarte curajos, apoi însă îşi văzu curtea plină de câini de sanie mai mari şi mai puternici. Terierul vină imediat şi se grăbi să îşi vâre din nou fundul blănos înăuntru.

Chiar atunci opri şi ultimul din grupul lor. Doug reuşi până la urmă să ajungă la întâlnirea crescătorilor de câini, în ciuda vremii care, pentru un motiv oarecare, îi ţinuse aproape pe toţi ceilalţi la distanţă. Mergea uşor înclinat spre dreapta, recuperându-se încă după problema cu picioarele rupte. Spre deosebire de vărul său, Stu, Doug era un tip bondoc, aproape la fel de lat pe cât era de înalt, dar nu neapărat din cauză că era gras, ci doar cumva *gros*. Era, totuşi, un bun crescător de câini, unul dintre cei mai buni. Câinii lui erau aproape nefiresc de bine-crescuţi. Din experienţa lui Karl, câinii de sanie aveau tendinţa de a fi mai puţin înclinaţi către sărutări pufoase şi dulcege şi mai mult către turbarea gen te-ar-putea-ucide-şi-mânca-în-timp-ce-dormi.

Aruncă o privire afectuoasă către Cookie, care sărea înainte în lesa ei, încercând să ajungă la câinii lui Doug.

Haley Anne Lingstrom şedea în sania lui Doug, îmbrăcată într-o haină de blană falsă care îi venea doar până la talie şi probabil îi lăsase fundul să îngheţe în frig. Totuşi, arăta bine pe ea. Se străduia deja să se ridice când sania încetini. Sări jos de îndată ce Doug puse frână, alergând către Sam cu cizme îmblănite până la genunchi.

– Sam, nebunii ăia l-au luat pe Dylan!

Haley Anne nu era neapărat îngrijorată, ci mai degrabă furioasă, ca un cuib de viespi lovit de o bâtă de baseball – lucru pe care Karl învățase din experiență să nu îl facă.

Se întoarseră cu toții și îl priviră lung pe Sam. El încuviință din cap.

– Mai bine ați intra să îmi spuneți ce s-a întâmplat.

Și asta făcură, mărșăluind înăuntru ca niște refugiați care sperau să găsească pe cineva care să îi ducă acasă.

George Johnson stătea de partea cealaltă a insulei din bucătăria lui Sam, cu fața lipsită de expresie și cu mâinile ascunse. Aruncând priviri furișe de după ușa ce părea să fie a băii, se afla rusul bondoc de ieri – tipul acela, Kasianov. Karl păru cam surprins la vederea lui și mîji ochii, pentru cazul în care rusul avea să scoată pe neașteptate o armă automată și să înceapă să tragă. Kasianov nu prea părea genul, dar, la urma urmei, părea cineva?

Apoi, Becky ieși din camera de oaspeți a lui Sam. Părea foarte obosită, cu riduri pe față care nu fuseseră acolo mai înainte.

– Doc încă doarme, dar arată bine.

– Vai, Becky! Haley Anne se ghemui în brațele femeii mai în vârstă. Îmi pare rău de Doc.

– Știu, dragă. Becky o privi pătrunzător. Ce se petrece?

– L-au prins pe Dylan.

Becky o bătu ușor pe spate, scoțând sunete mângâietoare feminine. Molly se apropie și, fără să spună o vorbă, își înfășură brațele micuțe și scurte cât putu de mult în jurul ambelor femei. Maisa oscilă un pic, fără să atingă pe cineva, dar părând cu adevărat îngrijorată.

Karl îi făcu cu ochiul lui Sam. Ar fi trebuit să meargă la el și să îl îmbrățișeze într-un fel bărbătesc, de genul suntem-cu-toții-frați? Oare Stu ar fi interpretat greșit un gest sincer, din inimă, ca acela și l-ar fi înjosit pe Karl neîntrerupt, până în mormânt?

Din fericire, fu salvat de la dilema aceea socială de întreruperea lui Sam:

– Ce s-a întâmplat, Haley Anne?

Fata se trase înapoi, ştergându-şi ochii.

– Ieri după-amiază, Dylan a venit să mă ia de la muncă pentru că zăpada era aşa mare, ştii?

Toţi încuviinţară din cap, pentru că bineînţeles că *ştiau*.

– Şi drumurile erau foarte rele, aşa că nu mergeam prea repede, şi apoi am văzut pe marginea drumului un SUV care părea împotmolit, şi bineînţeles că Dylan a oprit. Este munca lui, la urma urmei. Apoi, Haley Anne se uită urât, înfigându-şi pumnii în şoldurile ei slăbănoage. Ar fi trebuit să îmi dau seama că se petrecea ceva după ce spusese Jim Gustafson la cafenea şi tu l-ai interogat, Sam, dar jur pe Dumnezeu că nu aveam nici cea mai mică bănuială. Eram prea îngrijorată întrebându-mă dacă aveam să reuşim să ajungem prin zăpadă la casa mamei mele şi dacă trebuia să rămânem acolo, în caz că ajungeam.

– Nu aveai de unde să ştii, o alină Becky.

Haley Anne încuviinţă din cap tremurând.

– În fine, au îndreptat armele asupra lui Dylan de îndată ce el a coborât din maşina de patrulă. Arme mari, dintr-acelea pe care le au soldaţii, şi l-au obligat să îngenuncheze în zăpadă. Am crezut – Haley Anne rămase fără suflare, cu lacrimi în ochi –, am crezut că aveau să îl împuşte şi să îl omoare chiar acolo, sub ochii mei.

– Ah, scumpo, murmură Becky, bătând-o pe umăr.

Haley Anne apucă mâna celeilalte femei şi clătină din cap.

– Dar nu au făcut-o. M-au obligat să ies din maşina mea şi ne-au pus să urcăm într-a lor. Era neagră, exact cum a spus Jim, Sam. Îl privi pe Sam. Mare, pătrăţoasă şi scumpă, ca un BMW sau aşa ceva.

– Este foarte bine că ţi-ai amintit un astfel de detaliu, Haley Anne, spuse Sam, liniştitor. Apoi, ce s-a întâmplat?

– Ne-au dus înapoi în oraş, la secţia de poliţie. Era ciuruită toată şi era sânge pe jos, în parcare. Acolo l-au...?

Becky încuviinţă posomorâtă din cap.

Preţ de o clipă, nu vorbi nimeni.

Karl aruncă o privire cu coada ochiului în direcţia lui Sam, dar expresia acestuia nu dezvălui nimic. Chipul îi era impenetrabil. Te făcea să te întrebi dacă ai ajuns vreodată să cunoşti pe cineva, aşa, până în adâncul sufletului.

Haley Anne respiră zgomotos, rupând tăcerea.

– Ne-au dus sus, şi acolo erau şi alţi tipi. Ne-au băgat în celula aia şi, trebuie să îţi spun, Sam, *nu* există intimitate la toaletă, absolut deloc. A trebuit să îl pun pe Dylan să stea în faţa mea, cu spatele, ca să fac pipi.

Karl fu de acord cu această ultimă nemulţumire. Nu că fusese aşa des un client al celulei respective, dar, când o făcuse, simţise o anumită lipsă de respect faţă de funcţiile mai intime ale organismului unui prizonier.

Totuşi, Sam nu păru prea îngrijorat de drepturile prizonierilor în acest moment.

– Am luat la cunoştinţă, spuse el cu glas egal. Cum ai ajuns aici, Haley Anne?

– În regulă. Îşi şterse mâinile pe coapse. Păi, era tipul ăsta care comanda. Nu era înalt ori, ştii, mare sau aşa ceva, dar foarte înfricoşător. Sprâncenele i se uniră, ca şi cum ar fi fost încurcată. Nici măcar nu pot să îţi spun de ce. Este alb ca varul şi are ochi micuţi şi pur şi simplu *arată* ca un om rău. Tot timpul a fumat ţigările astea negre micuţe, privindu-ne doar, şi asta m-a scos din minţi. Şi pe Dylan. Dylan m-a ţinut toată noaptea aproape de el. Dar, de dimineaţă, foarte devreme, şeful l-a pus pe unul dintre ceilalţi indivizi să îndrepte o armă asupra lui Dylan. Au spus că aveau să îl împuşte dacă nu ieşeam din celulă. Dylan nu voia să mă lase, dar ce puteam face? L-ar fi împuşcat. Şi era limpede că vorbeau serios.

Se uită rugătoare la Becky. Becky clătină din cap.

– Ai făcut bine.

Haley Anne încuviinţă din cap, încă încercând să se convingă pe ea însăşi.

– Aşa că am ieşit, şi nesuferitul aflat la comandă a spus că trebuie să te găsesc, Sam, şi să îţi transmit un mesaj. M-au dat afară în piaţa principală. Ştiam că micuţa mea Honda nu ar fi făcut faţă zăpezii ăsteia, aşa că am început să merg pe jos. Când am ajuns pe lângă motel, m-a văzut Stu. I-am spus ce se întâmplă, şi am decis cu toţii să venim aici.

– Ce a zis Beridze să îmi spui? întrebă liniştit Sam.

– A spus că o să îl omoare pe Dylan – Haley Anne înghiţi în sec – dacă nu îi aduci ce doreşte.

– Rahat! spuse Karl. Ce voia?

Nu ajunseseră atât de departe înainte să se hotărască să îl caute pe Sam.

Haley Anne ridică din umeri.

– A spus că tu ştii, Sam.

Aşa că toată lumea se uită la Sam. Bine, toată lumea în afara lui Kasianov, care încerca să se strecoare din baie către uşa de la intrare. Karl îl apucă uşor de spatele jachetei roşii – care începuse să arate cam jerpelită –, iar Otter ajută, mârâind la rus.

– Hei! spuse Kasianov. Ies doar să fumez, da?

– Nu, spuse Sam, fără să sune mânios ori curios, nici măcar îngrijorat. Nu păru în nici un fel. Karl îl cunoştea de trei ani pe Sam West, şi poliţistul era relaxat şi calm şi avea, într-un fel, un umor sec. Un tip obişnuit. Un tip bun alături de care să ieşi la pescuit devreme într-o dimineaţă de duminică ori la o bericică la localul lui Ed într-o seară târzie de vineri. Karl nu ar fi ghicit niciodată, nici măcar într-o mie de ani, că prietenul său putea să fie atât de complet şi de incredibil de *lipsit de expresie*.

– Nu, nu mergi nicăieri, continuă Sam cu aceeaşi monotonie, făcându-l pe Karl să simtă fiori pe şira spinării, ca şi cum ar fi avut o mie de căpuşe pe spate. Vei lua loc şi îmi vei spune ce treabă are Beridze cu tine. Ce l-a determinat să te vâneze până în oraşul meu.

Kasianov făcu ochii mari. Chipul îi devenise verzui, şi deschise gura. Apoi o închise.

– Diamante, tună George din bucătărie, făcându-l pe Karl să tresară pentru că aproape uitase că George se afla acolo. Beridze a venit să ia înapoi diamantele pe care Ilia le-a furat de la el.

La auzul cuvântului *diamante*, strânsoarea lui Karl asupra gulerului lui Kasianov slăbi, de surpriză. Rusul se zbătu ca un peşte abia prins, aproape scăpând. Otter sări şi lătră.

Karl îl trase din nou absent, iar Kasianov se încovoie, învins de mâna acestuia.

– Stai, *ce* diamante? Sunt diamante? În *Coot Lake*?

Aruncă o privire prin încăpere, ca să vadă dacă mai ştiuse şi altcineva despre diamante, dar toată lumea părea destul de surprinsă. Sau aproape toată lumea.

Ei bine, în afară de Bătrânul George, care îl privea stăruitor şi insinuant pe Kasianov.

– Da. Diamante roz, tăiate în formă de inimă. Perfect tăiate, frumoase şi rare şi valorând... George ridică mâinile ca pentru a încerca să cuprindă cuvintele care să descrie o astfel de bogăţie. Clătină neputincios din cap. Valorează mai mult decât va vedea vreodată vreunul dintre noi în viaţa asta.

Pentru o clipă, încăpere se cufundă în tăcere, ca şi cum ar fi căzut cu toţii în veneraţie.

Karl îl scutură pe micul rus, doar ca să vadă dacă avea să-i cadă vreun diamant.

– Ai diamante, omule?

– Tu! Kasianov se repezi la el. Tu... hoţule!

– Hei.

Karl era cu adevărat jignit. Sigur că el şi Kasianov nu avuseseră timp să formeze încă o relaţie frăţească, dar ăsta nu era un motiv să facă oamenii *hoţi*.

– Ieri. În holul motelului aceluia de rahat...

– Ascultă un pi..., începu Karl.

Dar acum Kasianov era roşu la faţă şi foarte pornit.

– Mi-ai furat valiza şi ai pus-o pe a ta în loc!

– Poftim? Karl se dădu înapoi. Poftim? Nu... Despre ce vorbeşti?

– Îmi duc valiza în cameră, şi, când o deschid, pam!

Kasianov scoase un zgomot ce părea străin, care avu ca rezultat un scuipat ce zbură prin încăpere. Karl se feri.

– Pam! Kasianov scuipă din nou. Diamantele mele, nu mai sunt acolo. În schimb, sunt nişte căcaturi de...

George oftă zgomotos şi întrerupse declamaţia derutantă:

– Ilia, tâmpitule, Karl nu are diamantele tale.

– Mulţumesc! exclamă Karl, bucuros că cineva avea o urmă de raţiune.

– Când ai ajuns la motel, pierduseşi deja diamantele, zise George.

Se întoarse către bufetul din spatele lui. Otter, care mârâise încet printre dinţi la Kasianov în tot timpul acesta, îşi pierdu interesul faţă de rus şi tropăi să se uite în dulap. George se aplecă şi scoase din dulap trei valize negre identice. Toate arătau ca valiza lui *Karl*.

Acesta avu o presimţire de rău augur. George îl privi pe Kasianov.

– Nepoata mea, Maisa, avea diamantele ieri, când a venit la mine acasă.

Kasianov făcu semn cu capul în direcţia Maisei Burnsey.

– Aceasta este nepoata ta?

George încuviinţă din cap şi ridică una dintre valize pe insula din bucătăria lui Sam.

– Dar... Kasianov arăta ca şi cum tot aerul fusese scos din el. Dar nu ştiam că ai o nepoată.

– Asta pentru că aşa am dorit eu, spuse George şi deschise valiza.

Un sutien roşu aproape căzu din ea. Toată lumea căscă ochii.

Sutienul era transparent şi avea strasuri micuţe pe toată marginea superioară. Karl era foarte sigur că văzuse

unul identic în ultimul catalog de la Victoria's Secret – pe care îl luase pentru articole, desigur.

– Unchiule! Maisa căpătă o interesantă nuanţă de roz. Înaintă în grabă şi închise valiza. Aia este geanta *mea.*

Karl ridică din sprâncene, pentru că nu o văzuse niciodată pe Maisa în altceva decât negru. Îi privi pieptul, încercând să îşi dea seama dacă purta un sutien sexy roşu chiar în momentul acela.

Molly îl plesni peste ceafă.

– Au! Karl se uită la ea cu ochii lui de căţeluş. De ce m-ai...?

– Ştii de ce.

Reveni la valize.

Walkingtall se îndreptă într-acolo, plin de el, ca să se implice. Se aplecă asupra uneia din cele două valize rămase pe podea şi apoi sări înapoi ca şi cum aceasta se transformase într-un şarpe cu clopoţei.

– Scrie că are o bombă înăuntru!

Kasianov ţipă, iar Karl se dădu un pas înapoi.

– Este în regulă, spuse tare Maisa. Serios. Unchiul meu a pus semnul acela acolo ca să împiedice pe oricine ar fi dorit să deschidă valiza. Nu este nici o bombă. *Aşa-i,* unchiule?

– Desigur, desigur, zise bătrânul, ca şi cum o *bombă* nu era un lucru pentru care să îţi faci griji. Doar o glumă.

Karl surprinse privirea aspră pe care Sam o aruncă către bătrân – şi către nepoata acestuia. „Hopa." Probleme în paradis.

Dar Sam nu spuse nimic când George ridică ultima valiză pe tejghea. Cu toţii se aplecară în timp ce acesta din urmă deschise fermoarul şi sălta capacul.

Din ea sări şi se împrăştie polistiren. Otter lătră şi se repezi la bucăţelele plutitoare. Inima lui Karl se prăbuşi.

– Ah...

– Ce este asta? mormăi George, ridicând o pungă transparentă cu un vârf minunat de săgeată Clovis, făcut dintr-o cremene colorată în caramel-închis.

Unul dintre cele mai bune pe care le făcuse Karl, dacă putea spune el însuşi asta. Walkingtall înţepeni ca un ogar cu un fazan în faţa nasului.

– Artefacte ale nativilor americani! Furate din Rezervaţia Indiană a Pământului Roşu Ojibwa.

– Poftim? protestă Karl alarmat. Nu, stai, acela nu este...

Toată lumea îşi întoarse privirea către el. Frumoşii ochi castanii ai lui Molly se lărgiră, iar ea clătină din cap, tristă.

– Vai, Karl!

– Uite ce este, pot explica, spuse Karl ca orice alt nemernic vinovat pe care îl văzuse în filme.

– Nu este important, spuse Sam. Ceea ce contează sunt diamantele. Unde sunt ele dacă nu în valizele astea?

– Îţi spun eu, le-a furat el! zise Kasianov şi arătă cu degetul către Karl, întinzând mâna ca unul dintre extratereştrii aceia din filmul care îl băgase în sperieţi pe Karl când avea nouă ani. Ieri la motel...

– Nu, nu se poate, tună George. Pentru că eu aveam diamantele de dimineaţă, când am mers să te întâlnesc la cafenea. Păru gânditor. Karl era şi el acolo, cu valiza *lui*, identică cu acestea.

– Trebuie să fi încurcat valizele la cafenea. Sam aruncă o privire rapidă către Karl. Deci *ai* diamantele. Unde este valiza ta, Karl?

Şi inima lui Karl, care îi ajunsese deja în vârful pantofilor, făcu o încercare curajoasă de a săpa o gaură în podea. Îşi aminti că ridicase valiza după ce Kasianov o dărâmase, îşi aminti că o pusese sub picioarele lui. Apoi începuse să se ciondănească cu Walkingtall şi apăruse treaba cu mersul până la motel, ceea ce însemna că...

Înghiţi în sec.

– Am lăsat-o în cafenea.

capitolul 28

Jabba Beridze suflă un nor lung de fum de ţigară de foi şi privi pe fereastra secţiei de poliţie provinciale de rahat către cafeneaua de peste drum. Era frig. Aveau căldură, dar multe dintre ferestre fuseseră sparte de oamenii lui când dăduseră buzna în secţia de poliţie. Îndesaseră cârpe în găuri, însă vântul intra încă şuierând, aducând cu el frigul. Îşi petrecuse noaptea într-un scaun de birou, dormind foarte puţin. Mâncarea nu era deloc bună. Doar ce putuseră găsi oamenii lui în bucătăria restaurantului de peste drum. Conserve de piersici, pâine veche, carne feliată şi brânză. Jabba mai îndurase frig, somn puţin şi mâncare proastă. Nu prea îl deranja.

Ceea ce nu îi plăcea era plictiseala.

În spatele lui, unul dintre oameni se plimba prin cameră. Un altul desfăcea o armă, aşezând fiecare bucată cu zgomot înăbuşit pe o bucată de pânză întinsă pe un birou. Probabil era Saşa. Lui îi plăceau armele.

Jabba se ridică şi merse până la micuţa celulă unde tânărul poliţist şedea pe patul pliant. Capul acestuia era plecat gânditor, dar ridică privirea când Jabba se apropie.

Poliţaiul avea părul de culoarea urinei – atât de galben, încât părea vopsit, cum ar fi făcut o femeie. Chipul îi era lipsit de riduri, mâinile late, dar băieţeşti, ca şi cum trupul lui nu se hotărâse încă dacă să mai crească. Probabil nu petrecuse nici o zi fără să mănânce.

Băiatul acesta se ridică şi se uită la Jabba. Încercă să o facă fără teamă, dar asta, din nefericire, era ceva ce foarte puţini puteau face.

– Sunt poliţist, să ştii, spuse băiatul, cu vocea frântă. Nu poţi să mă omori şi să scapi nepedepsit. Toate forţele de ordine din America vor fi pe urmele tale.

Jabba îşi ridică mândru capul. Era plictisit.

– Şi ce crezi că ar trebui să fac în schimb?

În spatele lui, Saşa încetase să se mai joace cu arma, iar Nicky îşi întrerupsese plimbarea. Băiatul îşi înclină

bărbia, pătrată şi puternică, înfruntându-l ca John Wayne. Însă John Wayne nu luptase niciodată într-un război real.

- Ar trebui să îmi dai drumul înainte ca lucrurile să se înrăutăţească, spuse nesăbuitul John Wayne.

- A, însă oamenii mei l-au împuşcat deja pe şeful vostru de poliţie, răspunse Jabba. Aruncă ţigareta pe podea şi o strivi cu tocul. Aşa că oricum orice poliţai american va fi pe urmele mele, cum spui tu. Nu crezi?

- Ba da, dar...

Băiatul deschise gura şi apoi o închise. Păru derutat. Poate că răufăcătorii din filmele lui nu făceau declaraţii atât de deschise.

Jabba scoase o cutiuţă de argint dintr-un buzunar interior al hainei şi alese o nouă ţigară. O aprinse, aşteptând ca băiatul să încerce o nouă tactică de a-şi salva viaţa. Când suflă fumul, dar poliţistul încă nu scosese nici o vorbă, Jabba spuse:

- Cred că voi face aşa cum spui.

Băiatul clipi, nedumerit.

- Da, Jabba inhală fum fierbinte în timp ce cugeta. Da, cred că îţi voi da drumul, dar în felul meu, înţelegi.

Glasul băiatului fu răguşit când întrebă:

- În ce fel, mai precis?

Jabba zâmbi dulceag.

- Bucată cu bucată.

capitolul 29

- Mai ia o bucată, spuse morocănoasă Becky, cu spatula plutind peste imensa farfurie cu ouă, pâine, şuncă şi brânză.

Maisa zâmbi stânjenită şi clătină din cap. Mama ei era la fel: când Irina era tristă ori supărată, gătea şi hrănea. Becky îşi petrecuse ultima oră pregătind mâncarea pentru micul dejun, alături de clătite, cafea, plus suc

din frigiderul lui Sam şi fructe pe care le găsise în conservele din dulapurile din bucătărie. Rămăsese tăcută în cea mai mare parte în timp ce făcuse toate astea, permiţând tuturor celorlalţi să vorbească, să îşi facă griji şi să se certe în jurul ei.

Maisa se oferise să o ajute o singură dată şi fusese îndrumată să pună masa şi să mănânce. Dându-şi seama că era mai bine să o lase pe Becky să îşi domolească grijile în faţa aragazului, Maisa o lăsă în pace. Dar acum, după ce terminase de mâncat, se simţea cam inutilă. Nu dorea să ia nimic din liniştea pe care i-o dădea lui Becky faptul că îi servea pe ceilalţi, dar nu prea ştia ce să facă la rândul ei. Toţi ceilalţi păreau să îşi ştie rolurile, să îşi cunoască locul în această adunare.

Ea era singura fără căpătâi.

Îşi cuprinse în palme cana de cafea şi îl privi pe Sam, care studia harta oraşului făcută de Camera Comerţului din Coot Lake, întinsă peste rămăşiţele micului dejun de pe insula din bucătărie. Părul lui scurt, blond-închis, era ciufulit. Făcuse un duş iute, dar uitase să îl pieptene, iar ea avu impulsul de a se ridica şi a i-l aranja, mângâindu-l, să simtă sub degete firele umede şi căldura scalpului de dedesubt.

În schimb, luă o gură din cafeaua care se răcea.

Sam purta o cămaşă de blugi decolorată, cu o nuanţă puţin mai deschisă decât ochii lui, cu mânecile suflecate, peste o bluză de corp roşie. Ambele braţe îi erau sprijinite pe insulă în timp ce privea în jos. Părea mohorât, cu linii adânci în jurul gurii. Toţi ceilalţi erau îngrămădiţi în jurul lui, şi ar fi putut să contrazică unele aspecte din planul lui, dar nu veneau cu nici un plan al lor.

În mod clar, el era liderul.

– În regulă, Haley Anne are cheile de la Laughing Loon Café şi aici este intrarea prin spate. Sam făcu un semn mic pe hartă, în interiorul unui pătrat maro. Şi mai este o scară de incendiu în spatele magazinului de antichităţi al lui Tracy, dar este foarte ruginită. Molly va avea nevoie de ajutor. Crezi că ai putea să o ajuţi, Karl?

Karl se aplecă, uitându-se pe hartă.

– Da. Îţi aminteşti anul trecut când ai vrut să te urci în stejarul acela ca să verifici cuibul de ratoni, Molly?

Se întoarse zâmbind larg către Molly, dar se pleoşti când văzu privirea ei împietrită. Maisa nu ştia care era problema cu vârfurile de săgeţi care se aflau în valiza lui Karl, dar asta o făcuse pe Molly să nu mai vorbească cu Karl. Maisa nu o cunoştea chiar atât de bine pe Molly, dar aceasta continua să arunce priviri iritate în direcţia lui Karl şi, când acesta nu se uita, priviri ciudat de rănite. Avocatul indian înalt şi chipeş care venise cu Molly şi cu Karl era în mod evident de partea ei. Acesta îi şoptea ceva din când în când, dar cuvintele lui nu reuşeau să o înveselească pe Molly.

Altfel, avocatul părea cam pierdut, lucru deloc surprinzător. Trebuia să fie ciudat să fii un străin în toată treaba asta.

Pe de altă parte, şi ea era străină, la rândul ei.

Maisa îşi privi stăruitor cana de cafea, dându-şi dintr-odată seama. Molly, Haley Anne, Stu şi Doug, Karl, avocatul şi unchiul ei erau cu toţii îngrămădiţi în jurul lui Sam. Becky îşi ţinea capul ridicat, ascultând discuţia, iar Ilia spunea câte ceva, din când în când. Singura care nu participa era ea, Maisa.

Păi, asta avea sens. Ea nu era din Coot Lake. Ea avea un apartament micuţ în Minneapolis. Când toate acestea aveau să ia sfârşit, ea avea să se urce în Broscuţa ei şi avea să conducă înapoi în Twin Cities şi să continue să coasă rochii retro şi să mănânce produse congelate de la Lean Cuisine. Nu îşi avea locul aici. Nici măcar nu era sigură dacă îi *plăceau* oraşele mici. Toţi cei care o cunoşteau – pe ea şi afacerea ei – nu ar fi făcut altceva decât să o enerveze. Şi, dincolo de asta, dincolo de faptul că locuia în altă parte şi nu era din Coot Lake, dincolo de toate astea, mai era o diferenţă fundamentală: Ea făcea parte din mafie. Ei nu.

Unchiul ei ridică privirea, expresia de pe chipul său trist, de câine de vânătoare, arătând întrebătoare, ca şi cum îi auzise gândurile, şi înclină din cap către ea.

- A spus că o să îl omoare pe Dylan, izbucni Haley Anne. Dacă îl împuşcă înainte ca noi să ajungem acolo? Ce facem atunci?

- Nu o va face, spuse Sam, calm şi sigur. Îl voi scoate de acolo viu, Haley Anne. Ai încredere în mine.

- Sunt doar...

Haley Anne se înecă şi se aruncă pe neaşteptate spre Sam, înconjurându-şi braţele în jurul gâtului acestuia.

- Hei, hei, murmură Sam. Va fi bine.

- Da, spuse Haley Anne cu glas tremurător. Da, bine, Sam.

Şi Maisa se minună. Cu toţii apelaseră la Sam, îl lăsaseră să ia deciziile, avuseseră încredere în el să facă ceea ce trebuia şi să îl recupereze pe Dylan. Practic, să apere oraşul de criminali mafioţi înarmaţi. Fie nu ştiau, fie ignorau faptul că sorţii le erau împotrivă.

Dar Sam trebuia să ştie. Era poliţist într-un orăşel, dar fusese în armată în Afghanistan şi oricum era deştept. Ce s-ar fi întâmplat cu el dacă dădeau greş? Cum avea să se simtă dacă Dylan murea, după ce el o asigurase pe Haley Anne că îl putea salva?

Maisa îşi feri privirea, dintr-odată mânioasă. Oamenii aceştia nu aveau nici un drept să pună presiunea unei astfel de responsabilităţi pe umerii lui Sam. Nu era decât un bărbat.

- Toată lumea ştie ce are de făcut? întrebă Sam, privind în ochi fiecare persoană, pe rând. La Maisa se uită la sfârşit, cu ochii de un albastru electric hotărâţi. Îi susţinu privirea în timp ce răsucea harta. În regulă, strângeţi-vă lucrurile. Plecăm într-un sfert de oră.

Aşteptă până când toată lumea se ridică şi se împrăştie, înainte de a merge să se aşeze lângă Maisa.

- Ai un minut? o întrebă.

- Sigur.

Vocea ei se auzi ca un chiţăit, iar ea se încruntă ca să o acopere. Aşadar, petrecuseră o noapte împreună. Şi făcuseră dragoste – *de două ori*. Şi o făcuse să aibă orgasm atât de puternic, încât crezuse că aveau să îi sară ochii din orbite. Nu era mare lucru, nu?

Dar se trezi urmându-l ascultătoare sus pe scări, către dormitorul lui din mansardă, alergând după el ca Otter. Poate că hormonii îi înceţoşaseră creierul.

În capătul scărilor, el se opri şi se întoarse pe neaşteptate, trăgând-o fără un cuvânt în braţele lui. Gura lui o acoperi pe a ei, gustul cafelei fiind puternic pe limbile amândurora. Îşi înfipse coapsa între picioarele ei, iar ea uită de toate, mai puţin de puterea pieptului lui, de bătaia regulată a inimii de dedesubt şi de apăsarea piciorului lui.

El se retrase, iar ea îl urmă cu gura, înainte să se dezmeticească.

– Cum eşti? întrebă el.

– Bine. În regulă.

Încercă să sune calmă, ca un adult, dar era un pic cam greu când avea coapsa lui între picioare.

– Ştiai? întrebă el, iar ea îşi dădu seama că trebuia să se adune.

Se dădu înapoi – ori încercă. El o ţinu ferm de braţ.

– May, răspunde-mi.

Ea clătină din cap.

– Ce să ştiu?

– Despre diamante.

Inspiră adânc, făcându-şi curaj.

– Da. În noaptea în care am ajuns acasă la unchiul meu, am deschis ceea ce credeam că era valiza mea. Atunci, am văzut diamantele.

– Şi nu mi-ai spus.

– Eu... nu.

Nu îi putea povesti despre unchiul ei, şi despre mafie, şi despre valiza pe care acesta i-o lăsase, cu avertizarea BOMBĂ pe ea, dar, în cele din urmă, nici măcar nu conta.

Nu îi spusese.

El o privi stăruitor, cu o expresie aspră și rece, iar ea își dădu seama că nu îi plăcea privirea aceea îndreptată asupra ei. De fapt, o ura.

Dar nu putea face prea multe. Ea era cine era, iar el era cine era. El știuse. *Știuse* că nu putea avea încredere în ea, înainte de a merge la culcare noaptea trecută.

Totuși... Ceva se ofili înlăuntrul ei.

- În regulă.

Îi dădu drumul, iar ea se clătină pentru un moment, pierzându-și echilibrul fără susținerea lui, și brațele i se răciră dintr-odată. El o privi contemplativ preț de o clipă, apoi încuviință din cap ca și cum ajunsese la o hotărâre.

- Am o treabă de care vreau să te ocupi. Mă ajuți?

- Ce? Chiar avea destulă încredere în ea că avea să-l ajute? Eu...

- May, spuse el, nu am prea mult timp. O vei face?

El dorea ca ea să accepte fără să aibă nici cea mai mică idee ce anume? Trebuia să fie nebun. În nici un caz nu avea să facă asta, și apoi, tocmai se dovedise nedemnă de încredere.

- Da. Clipi, surprinsă, dar apoi deschise gura și o spuse din nou. Da.

- Bun. O sărută, apăsat și iute. Am niște izmene în plus. Se întoarse să cotrobăie în sertarul șifonierului. Poți tăia cracii ca să se potrivească. Nu va fi perfect, dar e mai bine decât nimic. Știi să schiezi, corect?

- Păi... nu am mai fost pe pârtie de ani de zile.

Îl privi în timp ce el scoase o pereche de șosete de lână. El îi aruncă o privire.

- Schi fond.

- Ah. Își simți urechile înroșindu-se. Da, desigur.

- Bun, spuse absent Sam. Sunt destul de sigur că am o pereche de bocanci de schi pe undeva prin dulapul de jos.

Maisa luă șosetele de lână și perechea de izmene și se dezbrăcă pentru a și le pune, întrebându-se mai degrabă

cu răutate ai cui erau bocancii aceia de schi din dulapul lui Sam.

El își puse izmene, două perechi de șosete și un pulover peste cămașa de blugi.

- Ești gata?

Se întoarse și o privi, și asta fu tot. Aveau să iasă și să înfrunte criminali mafioți, iar ea nu știa ce să spună. Cum să se poarte. El nu era iubitul ei, poate nu era nici măcar amant - cel puțin, nu pe termen lung -, dar reprezenta *ceva* pentru ea. Ceva important, indiferent cât de mult se împotrivea ea.

Îl privi lung.

- Nu sforăi.

Un colț al gurii lui zvâcni în sus.

- Acum ai aflat?

Vocea lui fu insuportabil de blândă.

- Da.

Traversă până la ea și îi luă chipul în mâini, dându-i la o parte bretonul scurt de pe frunte.

- May.

Asta fu tot ce spuse, dar, cumva, fu de ajuns.

Se aplecă și o sărută din nou, de data aceasta moale, aproape cast, cu buzele tandre peste ale ei. O făcu să îi vină să plângă.

- Veniți cu toții? se auzi de jos strigătul lui Stu.

- Da.

Sam luă mâna Maisei și o conduse pe scări în jos.

La parter, toată lumea era adunată în fața ușii. Molly și Karl erau deja îmbrăcați cu geci, iar Molly avea sub braț o pușcă. Stu țopăia nerăbdător pe picioarele lui mari. Probabil că Doug era deja afară.

Sam merse la dulap și începu să scoată schiuri și ghete.

- Poftim. Sam îndesă o căciulă imensă cu blană și urechi pe capul ei. Mai călduroasă decât bereta ta.

Ea îl privi de sub căciula imensă, caraghioasă.

- Mulțumesc.

– Pentru puțin. Se întoarse cu un revolver mic în mâini. Aproape uitasem.

Reacția instinctivă a Maisei fu să se dea înapoi când el întinse revolverul către ea. Nu mai atinsese niciodată în viața ei o armă. Dar se străduí să rămână nemișcată. Sam întoarse micul pistol. Acesta avea un mâner negru și țeava din metal strălucitor.

– Este de calibru douăzeci și doi. Sper să nu fie prea greu pentru tine. Ține-l în buzunar și, dacă e nevoie, țintește și trage.

– Și nu te opri, tună unchiul ei.

Maisa se uită spre bătrân, apoi din nou la Sam.

Sam părea iritat, dar dădu aprobator din cap.

– Are dreptate. Odată ce începi să tragi într-un bărbat, golește încărcătorul. Trage să ucizi.

– În regulă.

Luă pistolul și îl vârî în buzunarul hainei ei, trăgând fermoarul. Haina se lăsă pe partea aceea.

– Încuie ușile și stai departe de ferestre odată ce plecăm, îi spuse Sam bărbatului.

– Ne veți abandona aici, pur și simplu?

Gerard Walkingtall nu spusese prea multe de când intrase în cabană, dar acum părea tulburat. Sam îl privi cu asprime în ochi.

– Dacă suntem prea mulți, ne încurcăm unii de alții.

Gerard făcu semn cu bărbia către Maisa.

– Dar pe ea o iei.

– Da, o iau, spuse Sam, încet și apăsat. Este una dintre noi. Am încredere în ea. Ai vreo problemă cu asta?

– Eu... nu.

Gerard se încruntă și se întoarse cu spatele. Sam încuviință din cap.

– Altcineva?

– Vom fi în regulă, Sam.

Becky vorbi în numele tuturor celor care rămâneau în urmă. Sam se uită la ea.

– Cum mai este Doc?

– Deocamdată, este bine. Becky inspiră adânc. Aveţi grijă – voi toţi.

Stu se îmbujoră şi ieşi împleticindu-se.

– Mulţumesc, Becky. Sam făcu cu capul către Karl şi luă braţul Maisei. Să îi dăm drumul!

Şi apoi, fură afară în frig.

capitolul 30

Frigul îl lovi pe Sam ca o palmă peste faţă. Se ghemui în coşul saniei lui Stu în timp ce câinii galopară de-a lungul autostrăzii. Nu se zărea nici un vehicul. Nimic nu se mişca în peisajul liniştit de iarnă, cu excepţia câinilor.

Afghanistanul nu fusese deloc aşa. Fusese fierbinte şi uscat – foarte arid, un deşert cu pietre de culoarea nisipului, munţi şi mănunchiuri de iarbă. Nu reuşise niciodată să îşi dea seama cum de caprele pe care le mânau localnicii găseau destul de mâncare. Nu fusese un loc în care oamenii ar fi trebuit să aleagă să trăiască, şi, în ciuda diferenţei dintre acel pământ sterp şi frigul din Minnesota, nu se putu împiedica să nu se gândească la Afghanistan.

Fusese locul unde pariase pe vieţile altora – pariase şi pierduse.

Nu avea de gând să mai piardă alţi oameni dacă avea un cuvânt de spus.

Câinii trecură pe lângă motelul Coot Lake când Road 23 dădu în Main Street, încetinind în timp ce se apropiau de centrul oraşului. Trecură pe lângă librăria veche – acum desfiinţată, căci cărţile fuseseră mutate într-o clădire mai mică şi mai nouă –, iar Sam se aplecă din sanie şi îşi aruncă schiurile şi beţele lângă clădire. Acestea se afundară parţial în zăpadă şi apoi fură complet acoperite. Stu puse frână, iar Sam se pregăti să sară.

Aruncă o privire înapoi, către Stu.

– Noroc. Ai grijă.

Stu încuviinţă din cap.

– Şi tu, omule.

Şi apoi, Sam sări şi o luă la goană, în timp ce Stu prinse din nou viteză şi trecu ca vântul pe lângă secţia de poliţie.

Sam se lipi de uşa anticariatului lui Tracy şi îşi scoase pistolul Beretta. Era vizavi şi un pic mai jos de secţia de poliţie şi, când privi într-acolo, văzu pete de sânge în zăpadă acolo unde îi împuşcase pe cei doi criminali mafioţi ruşi.

Zăpada însângerată era exact în faţa secţiei de poliţie, fix sub ferestre. Nu avea să fie uşor. Bineînţeles, mai erau ferestre şi în spatele secţiei. Nu prea conta pe unde intra, căci tot avea să fie greu.

Un chiuit se auzi din susul străzii, apoi Doug apăru cu viteză mare, singur pe sanie. O lăsase deja pe May. Sam era recunoscător că ea, cel puţin, nu se afla în bătaia puştii.

Se lăsă pe vine, pregătindu-se.

Exact în clipa în care Karl ieşi pe după bancă din direcţia opusă.

Ţeava unei puşti se iţi pe fereastra secţiei de poliţie, şi zăpada explodă într-o linie neregulată exact în spatele câinelui principal al lui Doug. Focul de armă răsună cu întârziere de pe clădirile de pe Main Street. Însă echipajul lui Doug era bun. Câinii nu se abătură, nici nu ezitară, ci continuară, iar Doug ajunse în capătul străzii şi întoarse ca să revină.

Se auzi un *poc!* şi fereastra unde se aflase ţeava puştii explodă.

Sam rânji feroce. Molly Jasper era cea mai bună trăgătoare din ţinut şi, cât timp stătea pe acoperiş, nimeni nu o putea atinge.

Din spatele secţiei de poliţie, se auziră un strigăt şi zgomot de foc de armă, ceea ce însemna că Stu îşi făcea treaba şi crea o diversiune în parcare.

Sam alergă către secţia de poliţie în timp ce Molly trăgea într-o altă fereastră. Îşi asumau un risc, nu numai ca el şi cresc ătorii de câini să fie expuşi, dar şi ca Dylan să fie lovit în schimbul de focuri. Spera că poliţistul era destul de deştept încât să se fi aruncat la podea în clipa în care auzise împuşcăturile.

Sam ajunse în faţa clădirii municipale şi se lipi de faţadă, făcându-se o ţintă cât se putea de mică în timp ce se străduia să ajungă la uşa de la intrare. Evident că oamenii lui Beridze o spărseseră când dăduseră buzna în clădire. Sam se aşteptase ca ei să o fi baricadat, dar aparent mafia era prea încrezătoare pentru astfel de măsuri.

Zâmbi. Greşeala lor.

Împinse uşa şi intră, cu arma ridicată şi pregătită, dar nu era nimeni în biroul de jos. În ciuda frigului, transpiraţia i se aduna la baza şirei spinării. Păcat că orăşelul Coot Lake nu avea fonduri pentru veste antiglonţ – ar fi prins bine acum. Afară, îl putu auzi pe Karl chiuind în timp ce Molly mai trase într-o fereastră.

Acum ori niciodată.

Se întoarse iute către scară, întâlnind un criminal care cobora. Ochii bărbatului se făcură mari, şi el strigă ceva în rusă.

Sam îl împuşcă o dată în piept şi încă o dată în cap, în timp ce trecu pe lângă el pe scări. Se lăsă în jos când năvăli în secţia de poliţie de sus, rămânând aplecat. Şi bine făcu – prima rafală de focuri de armă trecu pe deasupra capului său. Sam se rostogoli pe o parte, în spatele biroului lui Tick, şi împuşcă un mafiot care îşi încărca arma. Doar doi oameni mai rămăseseră – unde naibii erau toţi ceilalţi? Unul îşi ridică arma. „Rahat!"

Aerul se umplu de zăngănitul furtunos al focurilor automate în timp ce biroul exploda în mii de aşchii.

Sam rămase culcat, respirând adânc şi aşteptându-şi momentul, în timp ce fragmente de lemn îi asaltau braţele şi ceafa. Automatele erau înfricoşătoare, dar mâncau gloanţele.

O pauză.

Sam ieşi brusc şi îl elimină pe unul din trăgători. Celălalt se chinuia disperat cu arma. Ridică privirea, cu ochii căscaţi, şi aruncă arma către Sam, întorcându-se să se repeadă spre arma bărbatului mort.

Sam îl împuşcă şi pe el.

În tăcerea bruscă, Dylan înjură.

Sam se ridică şi verifică bărbaţii pe care îi împuşcase – morţi sau pe-aproape. Apoi, luă cheile celulei. Dylan se adăpostise sub patul din celulă, dar acum se ridicase.

– Ultimul tip – i s-a blocat arma.

– Da, spuse Sam. Cum eşti?

– Eu... Eu sunt bine, răspunse Dylan. Faţa îi era albă, dar ridică una din armele semiautomate căzute. Haley Anne a ajuns la tine?

– Da, e bine.

– Ah, slavă Domnului!

– În regulă, zise Sam reîncărcându-şi pistolul. Ieşim prin faţă şi ne mişcăm cât putem de repede. Ai înţeles?

– Înţeles, spuse Dylan.

– Cobor primul, zise Sam, întorcându-se pe o parte şi coborând treptele. Liber!

Recepţia de jos era întunecată şi rece. Îi subestimase pe oamenii lui Beridze – sau poate îl aşteptau pe undeva?

Dylan ajunse la baza scărilor chiar când uşa din spate începu să se deschidă.

– Ieşi prin faţă! strigă Sam trăgând prin uşa din spate.

Urmă un bubuit, şi tejgheaua de la recepţie explodă. Sam ripostă şi aruncă o privire peste umăr. Dylan era fix în urma lui. La naiba! Intrau într-o capcană?

Merse cu spatele către ieşirea din faţă, trăgând în continuare, când Dylan deschise uşa.

Nimic.

– Ieşi!

Se rostogoliră în strada acoperită de zăpadă albă. Apoi, Stu fu acolo, lângă ei, câinii lătrând cu toţii.

– Urcați!

Dylan se aruncă în coș și ridică privirea către el. Sprâncenele tânărului se unire. Fiind atât de aproape, Sam putu vedea că acesta avea o rană urâtă pe frunte și o pată uscată de sânge pe buza superioară.

– Și tu? întrebă Dylan.

– Am o cale de ieșire. Transpirația se scurse de pe fruntea lui Sam. Plecați!

Nu aşteptă să îl vadă pe Stu pornind, ci începu să fugă în direcția opusă, mișcându-se cu greutate prin zăpada înaltă cu ghetele lui rigide de schi. O împușcătură. Zăpada sări lângă ghetele lui, și simți ceva înțepându-i coapsa și apoi ajunse la biblioteca veche. Se aruncă pe după colț, gâfâind, și își găsi schiurile pe care le aruncase mai devreme. Sam se opri să își pună schiurile. Se urcă pe ele, ridică bețele și începu să schieze.

Zăpada era neatinsă, întărită de vânt în unele locuri și prea moale în altele, dar schia de când era copil. Corpul i se lansă în ritmul lung și săltat, fără să împingă prea tare, pentru că nu dorea să transpire mai mult decât o făcuse deja. Transpirația putea fi periculoasă pe un asemenea frig.

Apoi, auzi în urma lui singurul sunet la care nu se aşteptase: un motor.

capitolul 31

Un motor se ambală undeva și, din Laughing Loon Café, Maisa nu se putu gândi decât că Beridze probabil era cu adevărat nebun. Oricine știa că nu se poate conduce pe o zăpadă ca asta. Era la mintea cocoșului.

Dar era ceva la un bărbat care desconsidera legile naturii – ale rațiunii – care îi trimise fiori de groază pe șira spinării. Acel SUV – dacă asta era – nu ar fi trebuit să se poată mișca în zăpadă până la genunchi, și totuși, părea să se apropie.

Sfinte Dumnezeule, Sam nu putea întrece o mașină, oricât de mult o încetinea zăpada.

Pentru o clipă, ezită. Îl privise ducându-l pe Dylan la sanie, îl văzuse apoi pe Sam fugind, și scoase un oftat de ușurare. Sam ieșise din bătaia focului. Dar, dacă mafiotul putea face ca mașina aceea să meargă, asta nu mai era neapărat adevărat, nu-i așa? Sam putea fi ucis cât timp ea stătea acolo, ezitând.

„Nu."

Întinse mâna să se țină de una dintre mese. Nu. Nu se putea gândi la asta în clipa de față. Sam avea încredere în ea - mai presus decât Karl, Stu, Doug și chiar Molly, avea încredere în ea să aducă diamantele. Și ea nu avea de gând să îl dezamăgească, la naiba! Tot ce avea de făcut era să le pună în buzunar și să plece.

El era cel care încerca să întreacă o mașină.

Trase aer în piept și suflă cu putere, apoi continuă să caute metodic sub mese. După încă un minut, găsi valiza, vârâtă în spate sub una dintre mese. O trase și îi deschise fermoarul. Acolo, sclipind printre chiloți bărbătești groaznici, se afla punga cu pietrele prețioase roz.

Maisa puse punga în buzunar și se ridică, ascultând.

O umbră trecu prin fața ferestrei mari. Un bărbat, a cărui siluetă se zărea afară, în lumina soarelui, cu o armă în mâini. Maisa îngheță. Era în spate, în mijlocul cafenelei, și, da, luminile erau stinse, dar tot ce avea de făcut trăgătorul era să întoarcă puțin capul și, poate, să mijească ochii.

Ea stătea la vedere.

Cu grijă, mișcându-se ușor, centimetru cu centimetru, își strecură mâna dreaptă în buzunarul gecii, încleștându-și degetele în jurul mânerului rece al pistolului mic pe care i-l dăduse Sam. Putea să facă asta. Dacă el se întorcea, dacă ridica arma, ea trebuia să fie iute și să acționeze fără să ezite. Avea un pistol.

El avea o armă automată.

Apoi, el trecu, pur și simplu, mai departe. Ea înghiți în sec, aproape înecându-se din cauza uscăciunii

gâtlejului. Ah, Doamne, fusese cât pe ce! Maisa se întoarse şi merse repede către partea din spate a cafenelei. Ghetele ei de schi loviră podeaua acoperită cu linoleum alb cu negru – nu erau făcute pentru a te furişa –, şi ea tresări la auzul zgomotului. Dacă intra cineva în bucătărie, ar fi ştiut imediat că ea era înăuntru. Aproape că nu îndrăzni să deschidă uşa bucătăriei. Văzuse prea multe filme de groază în care monstrul pândea după uşa închisă. Dar era o prostie. Era o femeie matură, şi trebuia să iasă de aici. Aşa că intră repede, cercetând încăperea, cu mâna încă pe revolverul din buzunar.

Nu era nimeni.

Izbucnirea unor focuri de armă afară, undeva aproape, mai că o făcu să ţipe.

Înghiţi iar în sec şi se grăbi să traverseze bucătăria. Afară, era atât de frig, încât aerul cald din propriile nări aproape că o sufocă. Schiurile ei erau afară, chiar lângă uşa din spate. Pe cer începuseră să se adune nori negri, şi îi privi neliniştită în timp ce îşi aşeză schiurile pe pământ. Ultimul lucru care le trebuia era şi mai multă zăpadă.

Era gata să păşească pe schiuri, când îl auzi: zgomotul scârţâitului zăpezii sub ghete. Se întorsese Sam după ea? Ori poate Molly coborâse pe pământ?

Desigur, putea fi cu totul altcineva.

Maisa simţi că gâfâie când îşi ridică schiurile şi privi în jur. Era un tomberon lângă uşa din spate, dar, oriunde ar fi mers, ar fi fost dată de gol de urmele din zăpada proaspătă.

Scârţâitul zăpezii se apropia.

Maisa aruncă schiurile în spatele tomberonului şi se strecură înapoi în cafenea.

capitolul 32

Karl împingea cu un picior pe talpa saniei, ducându-şi câinii prin spatele anticariatului lui Tracy – o manevră deloc uşoară, pentru că, din cauza strigătelor,

a focurilor de armă şi a ambalării motorului maşinii aceleia, câinii doreau foarte mult să alerge. Prima fază a planului fusese deja pusă în aplicare: Sam îl salvase pe Dylan, şi Maisa se presupunea că luase diamantele - schiurile Maisei dispăruseră din spatele cafenelei. Era acum vremea pentru a doua fază: Acţiunea Super Tare A Săniuşului Plus Molly Cea Rea Trăgând Cu Arma.

Nu se ştie din ce motiv, Sam respinsese sugestiile lui Karl cu privire la numele planului.

- Ho! Ho! şuieră el la Cookie, care trăgea de ham şi se prefăcea că surzise dintr-odată. Coborî piedica - un fel de frână auxiliară -, dar aceasta nu o încetini pe Cookie în starea ai actuală.

- Molly?

Dacă o pierdea, avea să strice faza a doua: ASTAS-PMCRTCA şi ea avea să rămână blocată pe acoperişul anticariatului lui Tracy, şi după aceea cine ştia ce i se putea întâmpla?

- *Molly.*

- De ce şopteşti? întrebă ea cu voce normală din spatele lui, speriindu-l teribil.

Karl călcă apăsat pe piedică, oprind sania.

- Din cauza *tipilor răi*?

Ea îşi dădu ochii peste cap şi urcă în coş, ţinându-şi puşca pe genunchi.

- De parcă nu ar fi auzit echipajul venind de la kilometri depărtare.

Karl porni şi o lăsă pe Cookie să îşi facă de cap pe măsură ce lunecau.

- Păi, bine, sigur, dar asta nu înseamnă că trebuie să...

Se întrerupse cu un ţipăt care nu fu deloc nebărbătesc în clipa când dădură colţul ca să traverseze strada şi se treziră faţă-în-bot-de-câine cu un mafiot înarmat.

Criminalul arăta aproape la fel de speriat cum se simţea Karl.

- Ho! urlă Karl, încercând să determine câinii să întoarcă spre stânga, ca să o poată şterge naibii de acolo. Fi-ar să fie, *ho!*

Dar Cookie aruncă o singură privire către criminalul mătălos, își dădu urechile pe spate și se repezi.

Urmară un zgomot de foc de armă automată, mârâituri și un țipăt din partea criminalului – *cu adevărat* feminin –, plus o bufnitură când câinii trecură oarecum peste el. Sania ricoșă din omul întins la pământ și apoi trecu mai departe. Karl chiui și ridică pumnul în aer când trecură în viteză de-a lungul străzii. Molly nu scosese un sunet, dar se ținea cu putere de marginile saniei. Cookie era gata să alerge prin toată țara și poate să nu se oprească până nu ajungea în Canada, dar Karl reuși cumva să o controleze – ei bine, *parțial* –, și întoarseră pe lângă mesageria lui Mack, trecând peste zăpada de lângă benzinărie, și apoi întoarseră din nou către Fourth Street, care trecea prin spatele clădirilor din partea de sud a străzii principale.

Vântul sufla în fața lui Karl, câinii gâfâiau și galopau și, undeva în față, încă se trăgeau focuri. Electricitatea vâjâi în venele lui Karl. Acesta era de departe cel mai grozav lucru pe care îl făcuse vreodată, incluzând chiar data aceea când făcuse aripi de liliac din staniol și umerașe și încercase să zboare de pe acoperișul Școlii Elementare Pământul Roșu, o clădire de un etaj, lucru care, se dovedise, fusese un mare noroc. Unul dintre liliecii plantați în jurul fundației școlii părea încă la fel de mirat chiar și după toți anii aceștia, iar Molly îi arunca o privire suspicioasă de fiecare dată când îl vedea.

Karl zâmbi afectuos în ceafa lui Molly.

– Crezi că Doug a dus deja rezervorul de combustibil în parcarea municipală?

Molly ridică din umeri, nederanjându-se să privească înapoi.

– L-am văzut mergând acolo. Bănuiesc că vom afla destul de curând.

Spatele clădirii municipale apăru în zare – odată cu magazia din capătul parcării, care adăpostea generatorul de rezervă. Ușa magaziei era deschisă. Slavă Domnului, Doug părea să își fi făcut treaba. Era vremea să pună

în aplicare cea de-a doua parte a Fazei A Doua: Molly Cea Rea Trăgând.

– Ho! strigă Karl, călcând cu putere piedica. Ho, fir-ar să fie, Cookie!

Pentru prima dată, câinele ascultă, lucru destul de ciudat, iar Karl fu bucuros că nu era nevoit să mai facă un alt tur în jurul oraşului ca să se întoarcă. Molly se sprijini în palme şi se ridică, apoi păşi în afara saniei.

– Ce faci? întrebă neliniştit Karl.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca sania să pornească fără Molly.

– Nu pot ţine puşca nemişcată în sanie, spuse ea liniştită.

O văzu pregătindu-se, stând în picioare cât era de înaltă – ei bine, nu ea deloc înaltă, avea 157 de centimetri – şi se aplecă, ţintind rezervorul de combustibil din parcarea municipală. În teorie, Doug trecuse deja pe acolo şi scosese capacul rezervorului. Cu puţin noroc, se adunaseră vapori în micuţa clădire.

Mă rog. Dacă toate mergeau conform planului.

Molly inspiră liniştit, extrem de calmă, deşi încă se auzeau un motor turat undeva şi focuri de armă din când în când. Pieptul lui se umflă de mândrie. Molly era cel mai bun trăgător din ţinut.

Poc!

Tresări fără să vrea, cu ambele mâini sărind să îşi acopere faţa.

Nu se întâmplă nimic.

Molly inspiră şi expiră lung.

Poc!

Nimic.

Motorul maşinii se auzea mai aproape, şi, pentru o secundă, Karl simţi admiraţie faţă de *oricine* putea conduce pe zăpada aceasta. Apoi, o senzaţie de nervozitate începu să îi salte prin vene.

Aruncă o privire în spatele lor. Masca unui camion îşi făcu apariţia de după colţul mesageriei lui Mack. „La naiba!"

– Molly...

Poc!

Se întoarse din nou către ea, pe deplin panicat şi în starea de hai-să-o-ştergem-dracului-de-aici.

– *Molly!*

BAM!

Magazia explodă într-un vulcan imens de foc portocaliu cu negru, exact ca în orice film pe care îl făcuse în viaţa lui Arnold Schwarzenegger, şi era atât de incredibil de minunat, încât lui Karl mai că îi veni să plângă.

Dacă nu ar fi fost faptul că erau pe cale să moară.

– Urcă, urcă! bolborosi el la Molly, nepierzându-şi cumpătul, şi Molly se rostogoli în sanie, iar el dădu drumul frânei, sări de pe piedică şi strigă: TRAGE!

Cookie porni ca un glonţ, şi sania se mişcă brusc şi se balansă nebuneşte, ieşind pe stradă. Karl se agăţă de bară şi riscă şi aruncă o privire înapoi.

SUV-ul vuia pe urmele lor. În timp ce el privea, un bărbat înarmat se aplecă pe fereastră şi îi luă în vizor.

Karl se întoarse din nou cu faţa, strigând la câini. Nici măcar nu mai forma cuvinte, ci mai mult strigăte nearticulate.

Arma automată zornăi în urma lor, şi, preţ de un moment îngrozitor, Karl avu convingerea că fusese lovit. Apoi însă, îşi dădu seama că nu era sânge deloc şi că probabil avea un infarct provocat de spaimă.

Ajunseră la capătul străzii şi îndemnă câinii să o ia înapoi, către Main Street, lucru care fu un mic miracol în sine. SUV-ul mârâi în urma lor.

– Rahat!

De ce dracului nu se împotmolise maşina până acum? Nu ar fi trebuit nici măcar să se mişte pe zăpada aia. Slavă Domnului că zăpada o încetinea – câinii erau rapizi, dar nu într-atât încât să întreacă o maşină în viteză.

– Îndreaptă-te către rezervaţie! strigă Molly, dovedind că era la fel de deşteaptă pe cât era de frumoasă.

– Da, gâfâi Karl.

Acolo, aveau să scape de nemernicii ăştia sau, preferabil, *pe drumul* până acolo.

Ajunseră pe autostradă mergând cu un catralion de kilometri pe oră, zburând pur şi simplu peste zăpadă, şi, pentru o clipă, Karl avu impresia că scăpaseră de SUV. Apoi însă, chestia aia începu să ragă în spatele lor, mult mai mare şi mai înspăimântătoare decât orice *Christine*[1].

– Lanaibalanaiba*lanaiba*, psalmodie Karl în vânt, şi apoi miracolul se petrecu.

În urma lor, se auzi un *bum!* înfundat urmat de sunetul minunat, extraordinar, excitant, al unui motor care gemea în timp ce cauciucurile SUV-ului se învârteau fără folos.

– Ho! strigă Karl, şi Cookie încetini imediat.

El se întoarse să se uite. Văzu SUV-ul răsucit şi pe jumătate îngropat într-un morman de zăpadă, cu roţile zbârnâind în timp ce prefăceau gheaţa în zăpadă.

– Ha! strigă Karl, făcând un gest extrem de nepoliticos, pe care îl învăţase în armată. Ha, nenorociţilor, *ha!*

– Ah, Karl, spuse Molly.

– A, scuze, spuse imediat Karl, pentru că era greşit din partea lui să înjure şi să facă gesturi nepoliticoase în faţa lui Molly, chiar dacă ea nici măcar nu îi zâmbise astăzi şi nici măcar nu îi permisese să îi explice cum stăteau lucrurile cu vârfurile de săgeţi.

– Hei, Molly, spuse Karl, în legătură cu vârfurile acelea de săgeţi...

– *Karl!*

Şi bărbia lui Karl se îndreptă brusc în direcţia privirii îngrozite a lui Molly, la timp cât să vadă cum SUV-ul dădea înapoi şi ieşea din mormanul de zăpadă şi *continua* să meargă cu spatele către ei, prinzând viteză şi apropiindu-se ameninţător. Lucru pe care, de fapt, ar fi trebuit să îl prevadă.

În filme, monstrul nu murea niciodată.

– Trage, Cookie! Trage cât poţi de tare!

[1] Personaj din filmul de groază cu acelaşi nume, din 1983 (n.tr.)

Cookie se smuci în față. Sania se clătină și se legănă înainte să se stabilizeze, și apoi goneau de-a lungul autostrăzii, cu SUV-ul pe urmele lor.

Rahat! Aveau să moară, iar Molly avea să îl considere, pentru eternitate, pe Karl un hoț.

- Nu le-am furat! strigă el în vânt.

- Ieși de pe drum, strigă Molly la rândul ei.

- Poftim?

- Ieși naibii de pe drum, Karl!

El se conformă, strigând comenzile către câini, intrând în viteză pe rampa de ieșire către drumul care trecea pe lângă râul Moosewood.

Molly se ținea cu ambele mâini de marginile saniei, dar se răsuci ca să se uite la el.

- Gheața.

Iar el avu unul dintre momentele acelea care par ieșite direct din cărțile de dragoste pe care obișnuia să le ia pe furiș din camera mamei sale pe când avea doisprezece ani și orice mențiune a unui sfârc îi provoca erecție: o înțelegere perfectă și deplină cum nu putea avea loc decât între suflete îngemănate, legate ca unul.

Ceea ce era bestial.

- Cookie, hai!

Iar câinele lui principal, binecuvântată fie-i inima nebună, întoarse spre dreapta, sări de pe drum și porni peste un câmp de zăpadă și peste lacul Moosehead.

Vântul suflase o mare parte din zăpada de aici, făcând ca sania să alunece repede și lin, dar era mai ușor și pentru SUV. Karl putea auzi mașina apropiindu-se, mergând în continuare cu spatele. I se păru că spatele său era o țintă mare și frumoasă.

- Poți să tragi în ei? strigă el către Molly.

Ea îl luă în râs.

- Pot trage spre ei, dar nu voi lovi nimic. Oricum, nu în timp ce ne aflăm în mișcare.

- Rahat!

Karl căută malul opus. Acolo, se aflau stejarul acela mare și urât care se răsucea pe o parte, mai era

şi clădirea aceea de prost gust cu trei etaje pe care, bine, era cam gelos, dar „nu era timpul potrivit", şi *acolo* era micul povârniş de la malul lacului, greu de observat dacă nu ştiai zona ca pe propriile testicule păroase.

Iar el o ştia.

Karl se îndreptă către povârnişul acela de pe mal - locul în care râul Gopher se vărsa în lac.

În spatele lor, pocni ceva, şi zăpada de sub câinii lui fu spulberată.

- La naiba! Nemernicii ăia trag în câinii mei!

De obicei, Molly spunea iute ce îi trecea prin cap, dar, de data asta, nu răspunse, ceea ce îl făcu şi mai furios decât faptul că ticăloşii trăgeau asupra câinilor. Ea era speriată - putea să îşi dea seama după felul în care îi erau cocârjaţi umerii -, iar asta pur şi simplu nu era bine.

Nimeni nu trebuia să tragă în Molly a lui.

Erau aproape de mal acum, aproape de povârnişul acela, iar SUV-ul păru să o ştie. Maşina mare vui în urma lor, prinzând pe neaşteptate viteză, fiind cât pe ce să intre-n fundul lui Karl.

Aproape ajunsese. Aproape. Dumnezeule, aveau să ajungă vreodată?

Şi apoi, fură *acolo*.

Câinii şi sania întoarseră, alergând paralel cu malul, la o distanţă de vreo sută de metri. Gheaţa părea la fel ca oriunde altundeva pe lac, dar, de fapt, nu era. Apa râului Gopher curgea dedesubt, făcând ca gheaţa de aici să fie mai subţire.

Periculos de subţire, mai ales dacă erai într-o maşină de trei tone în loc de, să spunem, o sanie trasă de o jumătate de duzină de câini.

Maşina era chiar în urma lor, şi, pentru un moment care te făcea să-ţi dai drumul pe tine, Karl crezu că o dăduse în bară. Că aveau să îi calce pe Molly şi pe câini şi că totul avea să fie din vina lui.

Apoi, auzi cel mai dulce sunet din lume: un imens POC!

– Ho!

Privi peste umăr în timp ce câinii începeau. Maşina părea să facă plecăciuni, partea din faţă fiind înclinată la un unghi de 45 de grade.

Cineva strigă.

Şi apoi, gheaţa se rupse, pur şi simplu.

Maşina mare dispăru în gheizerul de apă întunecată, bucăţi de gheaţă împroşcând apă peste lacul îngheţat.

– Vai, Dumnezeule, şopti Molly.

– Asta a fost... Karl se uită la ea cu ochii mari. ... Cel mai grozav lucru pe care l-am văzut *vreodată*.

Colţurile ochilor ei se încreţiră atât de frumos, iar gura ei moale şi roz se lărgi într-un zâmbet, şi, pentru un moment, totul fu perfect în lumea lui Karl.

Apoi, Cookie scânci.

Cookie nu scâncea *niciodată*.

Karl ridică privirea. Cookie se întorsese, încercând să îşi lingă fundul, şi se aşeză dintr-odată, ca şi cum îşi pierduse echilibrul. Sub picioarele ei, zăpada era roz.

– Karl, spuse Molly cu glas trist. Karl, a fost împuşcată.

capitolul 33

– A fost împuşcat.

Cuvintele lui Stu fură prozaice, dar Sam putea vedea în ochii lui îngrijorarea pentru vărul său. Erau adunaţi lângă locul de întâlnire pe care îl stabilise Sam: un hambar vechi, abandonat, aflat imediat în afara oraşului. Era destul de depărtat ca să piardă orice urmăritor şi destul de aproape încât să nu fie prea greu să se ajungă acolo cu schiurile.

Ori cel puţin aşa crezuse Sam de dimineaţă.

Doug şedea pe sania lui, alb la faţă, cu buzele schimonosite. Braţul stâng îi era roşu de la umăr în jos, udat de sânge. Nu era o rană gravă – glonţul ieşise, iar osul nu fusese rupt –, dar, la cât era de frig şi fiindcă sângera abundent, Doug putea intra în stare de şoc.

Sam se întoarse să se uite din nou peste câmpurile înzăpezite. Vântul se înteţise, suflându-i micuţe cristale de zăpadă îngheţată în faţă.

May nu se zărea nicăieri.

- Va ajunge, spuse Stu.

- Ar fi trebuit să o aştept, mormăi Sam. Să mă fi asigurat că a ieşit din oraş

- Nu aşa a fost planul. Stu se întoarse să îşi privească vărul. Talpa saniei lui Doug s-a rupt, şi, oricum, nu poate conduce în starea în care este. Pot da drumul câinilor şi să îl pun în coşul meu, alături de Dylan. Vor fi înghesuiţi, dar ar trebui să putem ajunge.

Sam încuviinţă din cap.

- Mai bine ai lua-o înainte şi i-ai duce pe Doug şi pe Dylan la cabana mea.

Stu se încruntă, întorcându-şi iar privirea către el.

- Tu şi Maisa trebuia să mergeţi cu sania până acasă.

- Tu şi Dylan trebuie să îl luaţi pe Doug din frigul ăsta cât se poate de repede. Sam clătină din cap. Nu aveţi vreme să zăboviţi.

- În regulă.

Stu păru uşurat. Arunca neîncetat priviri furişe pline de îngrijorare către vărul său.

- Eşti sigur că puteţi schia amândoi tot drumul înapoi către cabana ta? Se pare că o să fie tot mai multă zăpadă.

Sam ridică din umeri.

- Ne vom opri dacă vom fi nevoiţi.

Era mai îngrijorat de faptul că May nu ajunsese încă la locul de întâlnire.

Sam şi Dylan dezlegară echipajul lui Doug şi îl ajutară pe acesta să urce în coşul saniei lui Stu. Când terminară, Doug gemea încet printre dinţi.

- Dă-i drumul, îi spuse lui Stu.

Stu încuviinţă din cap şi strigă către câinii săi, care începură să fugă.

Sam îşi puse din nou schiurile şi porni înapoi, către oraş. Nori întunecaţi se îngrămădeau la orizont, ameninţând cu şi mai multă zăpadă. Trebuia să o găsească

pe May înainte ca furtuna să lovească. Zece minute mai târziu, încetini, căci văzu în față vechea bibliotecă.

Pocnetul unui foc de armă se auzi de undeva de aproape, făcând ca adrenalina să îi alerge prin vene. Ar fi trebuit ca toată lumea să fi ieșit din oraș până acum. Nu era nici un motiv să se tragă.

Se aplecă și își desfăcu schiurile, așezându-le lângă bibliotecă, apoi începu să meargă prin oraș.

Din spatele secției de poliție, ieșea încă un fum negru. Sam auzise explozia când ieșea schiind din oraș, și acum un colț al gurii îi zvâcni feroce. Lui Beridze și oamenilor lui avea să li se facă foarte frig în curând, cu generatorul de rezervă nefuncțional.

Mai sus, pe lângă mesageria lui Mack, se auzi un nou *pocnet*. Nu o armă automată. Oare era May? Îi îngheță sângele la gândul că May trebuia să se apere singură. Sam își scoase arma și începu să salte prin zăpadă, încercând să ajungă mai aproape cât putea de repede.

Cineva apăru de după colțul benzinăriei.

Sam își ridică arma, dar era May, așa că o coborî în grabă.

Ea se uită la el cu ochii mari și în tăcere arătă cu degetul în spatele ei.

El încuviință din cap și îi făcu semn cu mâna să se îndepărteze.

Ea se retrase la celălalt capăt al mesageriei lui Mack. Nu erau prea multe locuri în care să se poată adăposti acolo – doar un coș de gunoi din ciment –, dar era mai bine decât nimic.

Sam începu să înainteze de-a lungul benzinăriei. Putea auzi un gâfâit în apropiere. Un cuvânt mormăit, poate în rusă. Sam își ridică arma, o pregăti și se opri. Vântul fluiera, suflându-i zăpada în față. Nu auzi nimic.

Dacă mafiotul criminal mergea în sensul celălalt pe după benzinărie, avea să dea nas în nas cu May. Sam respiră și coti. Individul se afla chiar în fața lui, dar, din fericire, cu fața în direcția opusă. Acesta începu să se întoarcă în clipa când Sam apăsa pe trăgaci. Primul

foc trecu pe lângă, în spațiul în care umărul mafiotului fusese cu doar o secundă înainte, dar un al doilea foc îl lovi direct în piept. Și apoi, atacul mafiotului îl atinse pe Sam, făcând ca arma să i se legene. Al treilea și al patrulea foc zburară în timp ce Sam fu aruncat pe spate în zăpadă. Respirația bărbatului era neplăcută - din cauza fricii, a adrenalinei, a efortului. Era un miros familiar, un miros care îl trimise pe Sam înapoi în Afghanistan și spre alți bărbați cu respirație neplăcută, care nu vorbeau engleză.

Suflul morții era internațional.

Mafiotul își înfipse antebrațul în gâtlejul lui Sam, și acesta simți cum se sufocă. Se chinui să își ridice din nou arma. Individul îi lovi din nou mâinile o dată, de două ori, străduindu-se să îi ia arma, încercând să îl facă pe Sam să o scape. Dar se lupta cu o singură mână. Dacă ar fi ridicat brațul care îl ținea jos pe Sam, acesta s-ar fi eliberat.

Nu putea să respire. Se sufoca încet, încet. Instinctul animalic îi dicta să se lupte cu brațul care îl sugruma, dar Sam își ridică arma încă o dată, puternic și rapid, apăsând pe trăgaci în timp ce lovea.

Împușcătura îl asurzi.

Fața mafiotului dispăru într-o ceață de sânge.

Sam împinse cadavrul de pe el și se ridică. Urechile îi țiuiau și simțea gust de sânge în gură. Sângele celuilalt bărbat. Ștergându-și sângele cu dosul mânecii, aruncă o privire în jur. Nu îl mai ataca nimeni.

Se întoarse.

May stătea acolo, în poziție de tragere, cu fața albă ca laptele. Buzele ei se mișcară, iar el putu vedea că spusese *Sam*, dar fie vântul îi luă vorbele, fie urechile lui încă nu funcționau.

Se îndreptă cu pași mari spre ea și îi luă brațul, coborând cu blândețe arma pe care ea o ținea.

- Hai să plecăm de aici.

capitolul 34

Fața lui Sam era stropită de sânge.

Sângele bărbatului ucis.

May avea doar gândul ăsta, rulând în mintea ei iar și iar: era stropit de sânge. Și ajunsese în halul acela pentru a o salva pe ea.

Știa că fusese soldat, știa că era polițist, dar, privindu-l luptându-se cu acel criminal, ajunsese să îl vadă parcă pentru întâia oară. Auzise împușcăturile, își dăduse seama că Sam se afla în pericol și mersese să îl ajute, fără să se gândească.

Doar că el nu avusese nevoie de ajutorul ei.

Chiar și când era ținut la pământ de un criminal care arăta de două ori mai mare decât Sam, acesta se mișcase iute, cu precizie mortală. Nu intrase în panică. Pur și simplu, îl împușcase pe celălalt bărbat.

În față.

– Unde îți sunt schiurile? întrebă el, cercetând strada în sus și în jos.

Zăpada începuse să cadă, aproape orizontal din cauza vântului.

May se cutremură. Nu mai văzuse niciodată o astfel de ninsoare, furtună după furtună. Aproape că nu era normal, ca și cum vremea era o forță malefică hotărâtă să îi distrugă.

– Înapoi, lângă cafenea, strigă ea în vânt. A venit după mine înainte să apuc să mi le pun.

– Ai luat diamantele?

Ea își bătu ușurel buzunarul.

– Da.

– Bun. Privi înapoi, către cafenea. Am putea merge să îți luăm schiurile, dar ne-ar putea aștepta careva acolo. Nu vreau să risc.

Ea icni când vântul îi suflă direct în față.

– Atunci, ce facem? Nu putem merge pe jos până la cabana ta pe vremea asta.

– Știu un alt loc.

Fu nevoit să dea drumul mâinii ei ca să poată trece amândoi prin zăpadă. În unele locuri, pentru el era adâncă până la genunchi şi aproape până la şold pentru ea, ceea ce însemna că mergeau încet şi greu şi că transpirau.

Nu îşi luă ochii de pe el în timp ce înaintau. Chipul lui era neclintit şi aspru. Nu arăta ca şi cum ar fi fost afectat în vreun fel de uciderea celuilalt bărbat.

Poate că nu era prima oară când omorâse pe cineva.

Se cutremură la gândul acesta. Nu cu multe zile în urmă, îl crezuse un băiat simplu şi bun, dar nu era. Nu era rău, nu era bun, era Sam - un bărbat care fusese obligat să ia decizii şi să acţioneze în moduri care nu puteau fi categorisite ca negre ori albe. Îl crezuse naiv. Râse în sinea ei de ea însăşi.

Se dovedise că ea era cea naivă.

Trebuia să ştie că nimeni nu era în întregime bun ori rău. Că oamenii erau fiinţe complexe, capabile să facă tot felul de lucruri pentru a supravieţui. Chiar şi poliţiştii dintr-un mic oraş.

Poate că asta era o parte din ceea ce Sam încercase să îi spună mereu. Tremură din nou, pentru că, dacă Sam nu era în întregime alb, atunci poate că unchiul ei - şi ea - nu erau în întregime negri.

Nu ştia ce să creadă în privinţa asta.

Se aflau acum la marginea oraşului. Înainte, se întindea preria, dispărând în albul cenuşiu al norilor şi al pământului acoperit de zăpadă, fiind aproape imposibil de spus unde se întâlneau.

Maisa îşi coborî capul, încercând că îşi adăpostească chipul în gluga gecii. Ar fi trebuit să poarte un fular. Obrajii, buzele şi nasul îi amorţiseră, iar genele îi îngheţaseră. Clipi cu greutate pentru o clipă şi, când privi din nou, o cabană micuţă, cu un etaj, era chiar în faţa lor.

Sam se duse până la uşă, se aplecă şi începu să dea la o parte cu mâinile zăpada de pe trepte.

- După ce te uiţi? strigă ea în vânt.

Drept răspuns, el se aplecă şi se uită cercetător la o broască de piatră de mărimea unei pisici. Când aceasta nu se mişcă, el mormăi şi se ridică pentru a o lovi cu piciorul. Broasca se răsturnă. Dedesubtul ei era un compartiment ascuns, şi el îşi scoase o mănuşă cu dinţii ca poată umbla mai bine. Luă cheia şi descuie uşa.

Vântul îi împinse înăuntru, iar Sam trânti uşa.

Maisa gâfâi pentru o clipă în încăperea întunecată. Vântul vâjâia la uşă.

– Stai aici.

Sam deschise din nou uşa şi dispăru.

Maisa clipi, privind stăruitor uşa închisă. Unde naiba se ducea? O lăsase acolo, pur şi simplu?

Se răsuci pe călcâie, ghetele zgâriind linoleumul tocit. Stătea într-un holişor de la intrare, demarcat de o semilună de linoleum. La stânga, era o sufragerie cu covoare subţiri. La dreapta, era o bucătărie deschisă, cu un frigider antic, o sobă îngustă de culoare verde şi o chiuvetă ciobită. Dulapurile erau din lemn întunecat la culoare.

Pe un covoraş de lângă uşă, se aflau două perechi de cizme, aliniate cu grijă. Era obişnuit ca în casele din Minnesota, iarna, să îţi scoţi cizmele ori pantofii înzăpeziţi, dar acum, când nu mai stătea în vânt, îşi dădu seama de cât de frig era în cabană. Maisa se mulţumi să îşi şteargă foarte bine ghetele.

Tocmai păşise pe covorul din sufragerie, când uşa de deschise cu zgomot în urma ei. Sări, speriată, când Sam intră tropăind, cu braţele încărcate de lemne de foc, şi împinse uşa în urma lui, închizând-o. El ridică privirea şi o văzu privindu-l lung.

– Vezi dacă nu cumva poţi găsi nişte chibrituri şi ziare. Reviste, dacă nu găseşti altceva.

Desigur. Merse în bucătărie şi începu să deschidă dulapurile. În spatele ei, îl auzi pe Sam aruncând lemnele jos, lângă vatră.

Găsi în cele din urmă o cutie de chibrituri într-un dulap de deasupra aragazului. O duse acolo

unde Sam îngenunchease, aşezând cu grijă buştenii pentru foc.

– Încă nu am găsit nici un ziar.

– Este în regulă. Sunt unele aici.

Făcu semn către o grămadă de ziare îngălbenite aflate într-o ladă de lângă vatră.

Ea se simţea ciudat să stea în picioare când el era în genunchi, aşa că se aşeză şi ea pe podeaua rece, cu genunchii strânşi la bărbie. Privi cum el mototoli ziare şi le vârî sub buşteni.

– Vor lua foc dacă sunt atât de ude? întrebă ea.

– S-a pus zăpadă doar cât le-am cărat până aici. Hopkins îşi ţine lemnele sub o prelată.

Vorbea, dar aşeza în continuare lemnele.

Ea se cutremură.

– Îl cunoşti pe proprietar?

El încuviinţă din cap.

– Tony Hopkins, camionagiu pensionat. Face o călătorie de două săptămâni în Las Vegas, în fiecare ianuarie. Îmi cere să am grijă de casă cât timp este el plecat.

Sam îşi scutură mâinile şi luă cutia cu chibrituri. Scoase un băţ, îl scăpără şi ţinu flacăra sub ziar. Maisa privi, aproape hipnotizată, cum flăcările începură să se încolăcească în jurul hârtiei. Sam aţâţă micul foc, şi acesta izbucni dintr-odată într-o vâlvătaie.

Ea îşi întinse mâinile către foc.

– Nu va vedea cineva fumul din coş?

El ridică din umeri.

– Pe vremea asta? Mă îndoiesc.

Se ridică, adunând lemnele pe care nu le folosise la foc şi aşezând buştenii cu grijă într-o parte.

– Chiar dacă îl văd, nu vor veni după noi pe furtuna asta, răspunse el.

În continuare, nu se uita la ea.

Maisa îşi uni sprâncenele, gânditoare, apoi se ridică şi intră în mica bucătărie. Merse la chiuvetă şi deschise robinetul, dar nu se întâmplă nimic.

– Apa este oprită, spuse Sam din spatele ei.

Desigur. Maisa scoase o oală din dulap, înainte de a se îndrepta către uşă.

- Ce fa...?

Restul întrebării lui Sam fu întrerupt de pala de vânt ce intră când Maisa deschise uşa. Ea se aplecă şi puse zăpadă în oală, bătătorind-o înainte de a închide din nou uşa.

Când se întoarse cu faţa, el se afla fix în spatele ei, uitându-se încruntat la oală.

- Apă.

Făcu semn cu oala şi merse să o pună în vatră, lângă foc.

- De ce ai nevoie...?

Ea explora deja un coridor mic din imediata apropiere a sufrageriei. Aşa cum bănuise, erau două dormitoare şi o baie. Aşezate cu grijă pe un raft de lângă cadă, se aflau câteva prosoape. Alese două şi reveni în sufragerie.

Sam cotrobăia prin dulapurile din bucătărie.

- Îţi este foame? Hopkins are nişte tocană la conserve şi câteva borcane cu suc de struguri. Şi nişte suc de legume.

Ea tresări gândindu-se la sucul de legume - ori la cel de struguri, de fapt, deşi, din moment ce apa era oprită, putea ajunge să îl bea şi pe acela mai târziu.

- Sunt sătulă după micul dejun pregătit de Becky.

- Da. El se întoarse cu un pahar. Vrei să torni apă aici?

Ea clătină din cap.

- Nu este pentru băut. Vino şi ia loc.

Sam se uită direct la ea pentru întâia oară de când îl împuşcase pe mafiot. Ea se aşteptase la o oarecare rezistenţă din partea lui, dar el nu făcu decât să dea din cap şi să se aşeze.

Încercă zăpada topită cu vârful unui deget şi constată că era călâie. Maisa luă o cârpă, o udă şi se aplecă spre el. Sam tresări, şi ceva din lăuntrul ei se sfărâmă. Ea nu dorea să îl vadă pe Sam tresărind şi ferindu-se - cu atât mai puţin din calea ei. Dar mai ştia şi că reacţia

lui din momentul acela nu avea nici o legătură cu ea. Trase adânc aer în piept. Era vremea să lase deoparte propriile anxietăţi şi să se concentreze asupra lui Sam.

Îi atinse obrazul cu cârpa, ştergând cu blândeţe sângele uscat. El rămase complet nemişcat, privind stăruitor chipul ei. Ea îşi drese glasul.

- Ceilalţi sunt bine?

- Stu este bine. L-am scos pe Dylan. Doug a fost împuşcat...

- Vai, Dumnezeule!

Îngheţă, privindu-l şocată.

El clătină din cap.

- Doar în braţ. Ar trebui să fie bine.

Ea respiră uşurată şi clăti cârpa înainte de a se reîntoarce la ceea ce făceau. Erau stropi de sânge aproape de linia părului şi lângă colţul exterior al ochiului stâng.

- Dar Karl şi Molly?

- Nu ştiu. Vocea i se frânse, şi îşi drese glasul. Karl trebuia să o ducă pe Molly înapoi la cabana mea, nu să ne întâlnim. Ar trebui ca amândoi să fi scăpat teferi. Eu, cel puţin, nu i-am văzut.

Ridică din sprâncene către ea. Ea clătină din cap.

- Nici eu.

Aplecându-se, se uită cu atenţie la punctele de pe puntea nasului lui. Ochii lui erau de un albastru intens, frumoşi şi vigilenţi. Aproape dureros de privit.

Îşi drese glasul

- De ce m-ai luat?

- Ca să iei diamantele.

- Ştiu asta. Strâmbă din nas către el, ştergându-i fruntea cu blândeţe. Voiam să spun, de ce *eu*? De ce nu Becky, ori Haley Anne, ori chiar Walkingtall?

- Pentru că doream să fii aici, spuse el. Pentru că aceasta este şi oraşul tău, acum.

Preţ de o clipă, ea se uită cu ochii mari la el, cu mâinile nemişcate. Oraşul ei? Chiar credea el asta?

Dar ea?

Își îndreptă spinarea și se concentră asupra mâinilor sale, în timp ce clăti din nou cârpa. Apa devenise roz.

- Ce vei face când trece furtuna?

- Voi merge după Beridze.

- Singur? Ridică privirea, îngrijorată. Poate că, dacă îi dăm, pur și simplu, idioatele alea de diamante...

Un mușchi al fălcii lui se încordă.

- Nu. Beridze nu va primi ce dorește și nici nu va pleca din orașul meu.

- Îl vei ucide?

- Doar dacă nu voi avea de ales, spuse el calm. Îl voi aresta. Mă voi asigura că își petrece restul vieții în închisoare.

Ea încuviință din cap.

- Bine.

- Doar atât? întrebă el. Fără discuții?

- Da. Am încredere că vei face ce este cel mai bine, Sam.

- Mulțumesc. Ai terminat?

- Doar... Îi șterse o pată de pe bărbie, apoi încuviință din cap. Da.

- Bine.

Sam luă cârpa din mâna ei și o lăsă să cadă în oală. Apoi, se aplecă și îi cuprinse fața în palme și o sărută.

capitolul 35

Sângele de pe fața lui ar fi trebuit să o dezguste pe May - pe Sam îl dezgustase, cu siguranță. Dar, în loc să se ferească de el, ea încălzise apă și îl spălase cu o delicatețe care îl înduioșă.

May, May a lui, era tăioasă și țepoasă la exterior și atât de dulce la interior.

- Te doresc, șopti el pe buzele ei.

Nu știa cum să îi spună ce însemna ea pentru el - ce-și dorea el să însemne. Ce puteau fi împreună. Astfel că repetă doar cuvintele pe care le avea:

– Te doresc.

Ea nu îi răspunse, dar își deschise gura sub a lui, și, pentru moment, lucrul acesta fu un răspuns suficient. El luă ceea ce ea îi oferea: interiorul neted și moale al gurii ei, dinții ascuțiți și limba care luneca pe a lui.

Își înfipse degetele în părul ei, trăgând-o mai aproape, și simți firele scurte, când moi, când țepoase, în palmele sale. Așa, ca ea.

Ca ea.

Penisul îi pulsa în spatele fermoarului, iar el o dorea. O întinse pe covorul vechi al lui Hopkins, dezbrăcându-se de geacă pentru a i-o așeza sub cap.

Ea își ridică ochii întunecați și misterioși și îl privi stăruitor, în timp ce el îi scoase ghetele și haina. Își ridică șoldurile ca el să îi poată trage în jos blugii și izmenele pe care i le împrumutase de dimineață. El zâmbi când văzu că ea purta niște chiloței sexy roșii.

Ea făcu o grimasă, însă apoi privirea i se îmbună.

– Vino, spuse ea încet, șoptit, ca o fetiță care spunea un secret.

Își desfăcu nasturii cămășii de batist pe care o purta, cu ochii plecați și cu un zâmbet seducător pe buze.

El nu putu rezista acelei guri. Se aplecă și îi sărută un colț, în timp ce ea îngăimă protestând:

– Așteaptă un minut.

Dar el nu putea aștepta. Îi sărută gâtul în timp ce ea se chinuia cu nasturii, zvârcolindu-se sub el. Aproape izbucni în râs până când cămașa ei se desfăcu și el își dădu seama că ea purta sutienul acela roșu care căzuse din valiza ei de dimineață.

Se dădu înapoi ca să poată privi: May întinsă pe geaca lui, așteptându-l și purtând sutienul acela sexy, cu o față încruntată. Roșul aprins al sutienului făcea ca pielea ei să arate ca zăpada proaspăt căzută – atât de frumoasă, încât îl dureau ochii.

Își trecu degetul peste marginea superioară a sutienului, acolo unde străluceau strasuri micuțe.

– Măi, măi, domnișoară Burnsey, ce porți pe dedesubt!

Ea se încruntă şi mai tare.

- Îmi plac lucrurile frumoase. Nu e nimic rău în a...

I se tăie răsuflarea când el se aplecă pentru a-şi trece limba de-a lungul sânilor ei, deasupra marginii sutienului, iar el zâmbi pe pielea ei mătăsoasă la gândul că o făcuse să îşi piardă cuvintele. Urmă cupa sutienului până între sâni. Acolo era un şnur micuţ care ţinea cele două cupe laolaltă şi avea o fundiţă argintie. O prinse între dinţi şi trase încet, dar nu avea gust nici pe departe atât de bun ca pielea ei, aşa că sărută din nou urcând până la celălalt sân, rămânând exact la marginea sutienului.

Sânii îi tremurară sub buzele lui, calde şi vii. Sutienul acela era drăguţ, adevărat, nu putea nega, dar, când cuprinse în palmă un sân, nu simţi decât burete şi nailon. Urmări cu degetul breteaua roşie, subţire şi delicată, până acolo unde clavicula se îndrepta către umăr.

- Sam, protestă ea.

- Ssttt, îi răspunse.

Nu avea rost să se grăbească, şi apoi, îi cam plăcea să o provoace.

Doar un pic.

Lunecă un deget sub bretea, trăgându-i-o de pe umăr până când aceasta atârnă, nefolositoare, pe braţul ei. Fu amuzat să vadă că acea cupă a sutienului nu se mişcă deloc pe partea aceea.

- Pun pariu că lucrurile astea au schiţele create de oameni de ştiinţă de la NASA.

Ea clipi adorabil - deşi fu destul de deştept încât să nu îi spună şi ei asta.

- Poftim?

- Nu contează, şopti el, trecându-şi experimental limba pe sub cupă.

Acolo, era cald, şi putu să simtă gustul sării pe pielea ei. Coborî şi cealaltă bretea a sutienului, apoi îi împinse sutienul sub sâni, pe care îi cuprinse în mâini.

Sfârcurile îi erau deja întărite.

Se aplecă să sugă unul din ele şi îşi simţi penisul umplându-i blugii. Îşi coborî mâna şi îşi desfăcu singur fermoarul şi nasturii, împingându-şi un pic în jos blugii, ca să îşi lase penisul liber.

May gemu şi îşi încleştă coapsele în jurul piciorului lui stâng, iar el îşi dădu seama că nu avea prezervativ.

- Fir-ar.

- Poftim?

Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii buimaci.

- Nimic.

Se mută la celălalt sfârc. Trebuia să se descurce cum putea, pentru că, neîndoielnic, nu avea să se oprească.

Îşi legănă uşor şoldurile în timp ce îşi freca penisul de coapsa ei. Se retrase ca să se uite la sânii ei. Sfârcurile îi erau de un maro-rozaliu, lucind umede în lumina focului. Îi luă mâinile şi i le conduse către sânii ei.

- Ciupeşte-le pentru mine.

Ea îşi muşcă buza, pentru prima dată părând timidă în timp ce făcea ce îi ceruse.

El privi pentru o clipă, simţind cum sângele îi bubuie şi respiraţia îi devine mai profundă, apoi se coborî în partea de jos a trupului ei. Abdomenul ei era atât de neted şi de moale când o sărută în jurul buricului. Îi încadră şoldurile, simţindu-şi nevoia crescând. Îi putea mirosi esenţa, şi ştiu că, dacă i-ar fi spus asta, ea ar fi fost îngrozită, dar adevărul era că mirosul ei îl excita al dracului de tare.

Prinse cu vârful degetelor părţile laterale ale chiloţeilor ei şi îi trase în jos, pe şolduri, apoi i-i scoase. Era deja udă.

- Haide, şopti el, fă-mi loc, draga mea.

Ea îşi desfăcu larg picioarele, iar el putu acum să îi vadă sexul, roşu-închis şi lucios, cu clitorisul umflat, şi zâmbi, feroce şi animalic.

Sam îi trecu picioarele peste umerii lui şi îi cuprinse fundul în mâini. Îşi ridică privirea o singură dată şi o văzu privindu-l, cu mâinile nemişcate, şi clătină din cap, incapabil să zâmbească.

– Continuă să te ciupeşti.

Ea înghiţi în sec, cu gâtul pulsând, apoi el închise ochii, lingând-o pe May în centrul ei.

Ea gemu, iar el simţi sunetul vibrându-i pe limbă. O sărută în jurul clitorisului, agitat, cu sărutări cu gura deschisă care întindeau umezeala ei pe toată faţa lui. Se tot mişca pe geaca de pe covor în timp ce o lingea, aproape înnebunit de mirosul ei, de sunetele pe care le scotea ea, de propria lui dorinţă crescândă. Picioarele ei se mişcau fără încetare pe umerii lui, şi el le apucă strâns când intră în centrul ei, regulând-o cu limba. Ea înţepeni complet, tremurând în jurul lui, şi apoi strigă.

„La naiba!"

Îi aşeză cu grijă picioarele jos şi îngenunche deasupra, trecându-şi în grabă mâna dreaptă prin umezeala ei înainte de a-şi prinde penisul în pumn. Ea gemea continuu, încă ciupindu-şi sfârcurile, în timp ce stătea lungită în faţa lui, cu picioarele depărtate şi sexul ud, iar el nu mai văzuse în viaţa lui ceva atât de fierbinte. Dar, în momentul când o văzu mijind ochii şi îşi dădu seama că ea îl urmărea cum îşi ţinea penisul în mână, explodă.

Se aplecă, orgasmul lovindu-l ca un pumn în stomac, şi mârâi, gâfâind în timp ce ejaculă în jeturi pe abdomenul şi coapsele ei.

– Dumnezeule, icni el, aproape prăbuşindu-se peste ea.

Se grăbi să cureţe mizeria pe care o făcuse. Probabil ea îl considera un nemernic, dar mâinile lor se atinseră, şi el ridică privirea. Ochii ei erau pe jumătate închişi şi avea un surâs viclean în colţul gurii, în timp ce îşi lingea degetele. Îi luă un minut – nu era ca şi cum creierul lui funcţiona prea bine în clipele acelea –, apoi însă îşi dădu seama că ea lingea sperma de pe abdomenul ei.

Dumnezeule, dacă nu ar fi ejaculat cu doar câteva momente mai înainte, ar fi explodat. Se aplecă să o sărute şi simţi gustul propriei sperme pe buzele ei, lucru destul de scârbos, dar şi foarte excitant.

– O să mă omori.

May râse, cu ochii încreţindu-i-se şi faţa îmbujorându-i-se, iar el ştiu dintr-odată că o iubea. Că întotdeauna o iubise şi că avea să o iubească până în ziua în care el avea să moară.

Îi sărută gura, dorindu-şi să păstreze momentul acesta pentru totdeauna. Când îşi înălţă capul, o văzu uitându-se la el cu o privire nedumerită.

– Sam.

Ea îşi ridică mâna şi îi atinse faţa. El se întrebă dacă ea ştia cât de mult dezvăluise doar prin gestul acela – dacă, dându-şi seama, s-ar fi retras.

Mâna ei căzu, şi momentul dispăru. May se cutremură.

El se ridică şi se aranjă din nou, apoi se aplecă şi luă oala cu apă. Merse la uşă şi o goli, apoi o umplu din nou cu zăpadă. Când se întoarse, ea se chinuia cu sutienul. Sam puse oala lângă foc şi îngenunche în faţa ei.

– Lasă-mă să te ajut.

– Pot s-o fac, se răsti ea.

– Ştiu.

Îi lovi cu blândeţe mâinile, dându-i-le la o parte, şi se aplecă să îi sărute fiecare sfârc. Apoi, îi trase cupele sutienului sus, peste sâni. Când ridică privirea, ea se uita la el. Îşi feri iute privirea şi întinse mâna să îşi ia chiloţii.

– Aşteaptă.

Luă o cârpă din teancul adus de ea mai devreme şi o udă în zăpada care se topea.

– Întinde-te din nou.

Ea ridică dintr-o sprânceană, dar făcu aşa cum îi spusese. Era ceva care îi plăcea când May îi urma instrucţiunile. Era atât de rar de acord cu orice, încât victoria era cu atât mai dulce.

Îi şterse cu grijă coapsele, ignorându-i exclamaţiile înăbuşite. Apa era rece, dar el ştia că, oricum, avea să fie recunoscătoare. Îi spălă cu blândeţe partea cea mai delicată a ei. Îl făcu să se simtă bine. Protector. Când termină, o ajută să îşi pună din nou cămaşa, ciorapii

şi izmenele, dar, când dădu să ia blugii, ea clătină din cap.

- Lasă-i.

El o privi.

- Doar...

Întinse braţele către el.

Se întinse alături de ea pe podeaua tare şi o strânse în braţe. Nu se simţise niciodată mai împăcat.

Apoi, ea întoarse capul către el şi zise:

- Îmi spui despre Afghanistan?

capitolul 36

Maisa îl privi pe Sam. Ştia că întrebându-l despre Afghanistan avea să lege şi mai tare emoţional de acest bărbat.

Dar poate că asta era în regulă.

Poate că, o dată în viaţă, trebuia să înceteze să gândească atât de mult şi să lase lucrurile să se întâmple, pur şi simplu. Asta, de fapt, era destul de dificil pentru ea. Era genul căruia îi plăcea să aibă controlul, să deţină toate informaţiile. Doar că, dacă nu putea controla, pur şi simplu, tot ce se întâmpla între ei?

Era un gând înspăimântător.

Şi totuşi, dorea să ştie ce i se întâmplase lui Sam în Afghanistan - chiar dacă asta însemna să ducă relaţia lor cu un pas mai departe. Ce îl făcuse să arate atât de bântuit când găsise acea fotografie? Cum deştiuse ea, în adâncul fiinţei, că el avusese nevoie să fie alinat în după-amiaza aceasta, după ce îl omorâse pe mafiotul acela? Poate se înşela. Poate că cele două lucruri nu aveau nimic în comun şi nu aveau nimic de a face cu implicarea lui în armată.

Ah, fir-ar să fie. La naibii cu toate motivele şi raţionamentele! Nu dorea decât să ştie.

Dorea să îl cunoască pe Sam.

Mâna ei, care se odihnea pe pieptul lui Sam, se încleştă la gândul acesta, iar Sam, care nu spusese nimic în tot acest timp, îşi dădu ea seama acum, i-o acoperi cu a lui.

– Ce ai dori să ştii? întrebă el, iar vocea îi era complet lipsită de implicare.

Ei bine, asta era intimidant, dar nu era ca şi cum ea se speria repede. Îşi înălţă capul ca să îl privească în ochi.

– Vreau să ştiu dacă ai omorât pe cineva acolo.

El clipi, poate din cauza sincerităţii ei teribile.

– Da.

Îşi aşeză din nou capul pe umărul lui, aşa că îi putu auzi bătaia inimii şi îşi dădu seama că el supravieţuise oricăror întâmplări care avuseseră loc.

– Spune-mi.

Mâna lui se strânse pentru o clipă peste a ei, iar ea se întrebă dacă el avea să i se împotrivească.

Apoi, el oftă.

– A trecut mult timp de atunci, May.

Ea rămase tăcută, aşteptând.

– Eram cinci, începu el, în cele din urmă. Bine, cinci care am plecat. Făceam parte dintr-o unitate mai mare, staţionată într-una dintre văile acelea de-acolo, dar doar cinci au fost trimişi într-un sătuc – de fapt, doar un pâlc de colibe. Erau zvonuri cum că talibanii aveau un depozit de arme îngropate acolo. Îşi trecu mâna liberă prin păr. Trebuie să înţelegi. Obişnuiam să mergem în căutarea armelor ori a insurgenţilor, şi de cele mai multe ori doar speriam fermierii – bătrâni, femei casnice. Oameni care încercau să îşi vadă de viaţa lor într-o zonă de război. De obicei, nu găseam nimic şi sfârşeam prin a fi mustraţi de casnice.

Ea închise ochii şi ascultă ritmul bătăii inimii lui, puternic şi regulat, pentru că ea ştia că el vorbea despre o altă perioadă.

– Erau Zippy şi Enrico, Frisbee şi King şi eu. Eu eram la comandă, pentru că aveam rang de locotenent. Era misiunea mea.

Se opri, iar ea îl putu auzi înghiţind în sec.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea încetişor.

– Era o fermă, cu un mic ţarc cu câteva capre, câteva găini, o vacă – o chestie bătrână şi osoasă. Un băieţel a ieşit să ne întâmpine. Ştia „bună!" şi „bine" şi la asta se rezuma toată engleza lui. I-am dat un pachet de gumă de mestecat. Ne-a urmat, şi am mers să ne uităm la clădirile anexe – de fapt, nişte şoproane. Nu era nimic acolo. Nici nu ne aşteptam să fie.

Respiră din nou, lent şi tremurător.

– Enrico se plânsese toată ziua de picioare – fuseserăm nevoiţi să urcăm patruzeci şi cinci de minute ca să ajungem în locul acela –, şi s-a aşezat să îşi scoată ghetele. L-au împuşcat cu o gheată scoasă. S-a dovedit că în casa de la fermă erau talibani – nu ştiu dacă erau ascunşi acolo ori dacă îi surprinseserăm sau altceva –, dar au început să tragă. Enrico era mort. Zippy a fost lovit în şold. Frisbee şi King l-au târât într-unul dintre şoproane, în timp ce eu am chemat ajutoare prin staţie.

Se opri, iar ea aşteptă, dar el nu mai spuse nimic.

Când îşi înălţă capul, văzu că ochii lui erau umezi. Înghiţi în sec, şocată.

– Sam...

– Au murit cu toţii. Asta este ceea ce doreai să auzi, nu? Vorbele lui erau ostile, dar tonul continuă să fie plat. Şopronul nu era de nici un folos pentru a ne adăposti – gloanţele treceau prin el fără probleme. Frisbee a fost împuşcat în gât şi a murit aproape imediat. King a fost atins în falcă. Dar Zippy, ei bine, Zippy a sângerat până a murit. Am apăsat pe rană, dar aceasta a continuat să sângereze, şi era prea sus pentru un garou. A durat două ore.

– Tu cum ai supravieţuit?

Nu avea să îi spună niciodată, dar era fericită – extrem de fericită – că el *supraviețuise*, chiar dacă prietenii lui nu. Îl simți ridicând din umeri.

– Noroc chior, în mare parte. Chiar nu a fost vreun motiv pentru care eu am scăpat, iar ei nu. Am fost cu toții bine antrenați, eram cu toții soldați cu experiență. Ei au fost împușcați. Eu nu.

Strânsoarea lui slăbise pe măsură ce vorbea, iar ea își întoarse mâna, luându-i degetul mare între degetele ei, frecându-l. Avea bătături la articulația degetului și la bază.

– Se apropia înserarea, și m-am gândit că aveau să mă atace odată ce se întuneca și că aveam să mor și eu, pentru că nu exista nici un loc în care să mă pot retrage. Aș fi putut încerca să mă ascund în zonă, dar nu era ca și cum aș fi cunoscut locul... Și în întuneric? Nu. Eram pregătit pentru asta. Îmi găsisem liniștea. Cel puțin, aveam să fac să le fie al naibii de greu, și ce crezi? Au venit întăririle. Inspiră, și vocea i se înăspri, iar ea auzi ceva ce nu mai auzise la Sam: sarcasm. I-au omorât pe toți cei din casă, probabil și pe copil, și iată-mă, fără o zgârietură pe mine, cărat în cârcă de către comandantul meu, care îmi spunea că făcusem o treabă grozavă. Ce să spun, ferma aceea și cei șase talibani erau cruciali în război. S-a dovedit însă că nu era acolo nici un depozit de arme. Și, peste încă o lună, am părăsit cu toții valea aceea. Din câte știu, e posibil ca talibanii să o fi recucerit.

Părea... părea aproape învins, iar asta era pur și simplu greșit. Sam West nu era un bărbat care să fie învins.

May își înălță capul și îl sărută pe bărbie.

– Ți-ai dus la îndeplinire treaba care îți fusese încredințată, așa de rahat cum era ea, știi asta, nu?

Gura lui se contorsionă.

– Știi ce mi-a mai spus comandantul meu?

– Ce?

– A spus că, uneori, trebuie să sacrifici ca să câștigi. Întoarse capul ca să o privească în ochi. Sună destul de vag, nu-i așa? Sacrificiu? Dar sacrificiul despre care

vorbea el era ceva concret: Zippy şi Enrico, Frisbee şi King. *Vieţile* lor au fost cele sacrificate, nu o chestie abstractă.

– Dar nu a fost vina ta. Ţi se ordonase...

– May. O întrerupse nemilos. Erau sub comanda mea.

Îl privi neputincioasă. Ce putea spune unui bărbat care îşi pierduse oamenii, *prietenii*, şi care era convins că fusese vina lui din cauză ce el îi condusese?

– Sam, ai făcut ce trebuia.

– Ştiu. Se întoarse către ea, expresia fiindu-i hotărâtă. Şi acum, fac ce trebuie. Doc spune că trebuie să fii dispus să sacrifici un om ca să câştigi, dar se înşală. Al naibii de tare. Sacrifici pe unul de-al tău, şi jocul este deja pierdut, pentru că al naibii joc despre asta este, în cele din urmă. Despre *oamenii* tăi. Nu voi mai sacrifica pe nimeni, niciodată.

capitolul 37

Sam mângâie părul lui May şi ascultă furtuna dezlănţuită de afară.

– Ar trebui să ne ridicăm, îngăimă ea somnoroasă.

– Nu are rost. Aruncă o privire către fereastră, unde zăpada bătea în geam. Nu putem merge nicăieri.

– Bănuiesc că nu. Căscă. După furtună, cum vom ajunge înapoi la cabana ta?

– Vom merge pe jos dacă vom fi nevoiţi.

Cugetă preţ de o clipă. Era destul de sigur că exista o modalitate mai uşoară.

– Bine, spuse ea.

Se întoarse să se cuibărească lângă el, iar el se întrebă dacă avea să îşi revină vreodată după asta. Era ca şi cum ea ar fi vârât un bulon prin el şi numai ea putea umple gaura.

– Chestia asta este destul de grozavă, spuse el cu grijă.

Ea pufni.

– Să fim blocaţi într-o cabană neîncălzită, cu o podea tare, pe vreme de furtună? Apreciez deosebit de mult

gustul în materie de mâncare al prietenului tău, Hopkins.

– Fii drăguță. O strânse. Mă refeream la noi.

Ea rămase tăcută pentru atât de mult timp, încât el crezu că adormise din nou.

– Da, spuse ea în cele din urmă.

Sam se întoarse și își lipi buzele de fruntea ei. Ea începu să se agite.

– Ar trebui să ne sculăm.

– May...

– Cel puțin, să fim pregătiți pentru când se oprește furtuna.

El se întoarse și îi prinse brațele.

– Ce faci?

– Dă-mi drumul.

– May.

Aşteptă până când ea își ridică ochii către el, cu sprâncenele coborâte amenințător. Dar, de data asta, nu avea să se lase dat la o parte de răutățile ei.

– Ce faci? repetă el.

– Nu știu ce vei să spui.

Era atât de al naibii de încăpățânată, încât îi venea să urle la ea câteodată, dar știa că asta nu avea să îl ducă nicăieri. Se întrebă dacă nu cumva răutatea ei avusese tot timpul scopul acesta: să îi distragă atenția și să îl deruteze. În așa fel încât să nu ajungă niciodată la lucrul cu adevărat important.

– Avem ceva bun aici. Îi strânse brațele ca să își întărească vorbele. Ceva ce nu este chiar obișnuit. Nu știu ce părere ai tu, dar eu nu am mai simțit asta niciodată.

Ea deschise gura, dar el o privi încruntat.

– Lasă-mă să termin, și apoi poți să sari la mine cât dorești. Își coborî glasul. Dacă asta dorești cu adevărat.

Ea își strânse buzele, dar încuviință din cap.

– În regulă, spuse el.

Trase aer în piept. Nu fusese niciodată prea vorbăreț – nu era cu adevărat elocvent nici măcar în momentele lui cele mai bune –, însă acum era important.

Poate cel mai important lucru care i se întâmpla în viaţa lui. Aşa că inspiră din nou şi încercă să se gândească la vorbele care ar fi putut-o face să vadă lucrurile aşa cum le vedea el.

– Fugi de când te-am tras pe dreapta prima oară – când a fost asta, acum două veri?

– Mai.

– Poftim?

Clipi, nedumerit. Ea îşi drese glasul.

– Era luna mai.

– A, în regulă. Zâmbi uşor şi speră că ea nu văzuse: îşi amintea luna în care se întâlniseră. Îi păsa mai mult decât lăsa ea să se vadă. Deci se fac doi ani în luna mai?

– Da.

– Chestia este că nu am ştiut niciodată de ce.

– Ba ştii de ce, zise ea imediat. Nu sunt atrasă de tine.

El lăsă să treacă asta, pentru moment.

– Nu la asta mă refer, spuse ea grosolan. Sexul nu este acelaşi lucru.

– Păi, eu cred că este, spuse el, fără să insiste prea mult. Cu tine, cel puţin.

– Nu doresc... Nu am nevoie de nimic altceva în afară de asta.

– Ştii, te porţi ca şi cum ai fi o mincinoasă foarte abilă, zise el. Şi bănuiesc că pentru cei mai mulţi chiar eşti. Dar adevărul este că am ajuns să te cunosc oarecum? Acum, pot să îmi dau seama că nu eşti sinceră cu mine.

Crezuse că avea să aibă un acces de furie, poate chiar să ţipe ori să îl lovească, dar ea doar oftă, de parcă tot aerul îi ieşise din plămâni.

– Nu ştiu dacă poate să funcţioneze, Sam, zise ea, iar el se îngrijoră, pentru că May putea deveni furioasă ori sarcastică şi chiar un pic cam diabolică, dar nu se întrista niciodată. Tu eşti poliţist, iar eu... ei bine, ştii ce este unchiul meu.

– Este mafiot.

Ea încuviinţă, cu capul ascuns la pieptul lui, ca el să nu îi poată vedea chipul.

- Exact. Tu... nu eşti.

Atunci, el izbucni în râs, deşi ştia că nu ar fi trebuit să o facă. Capul ei se ridică atât de iute, că aproape că îl pocni în bărbie. Privirea ei plină de furie putea ucide un om de la treizeci de paşi.

- Ce este atât de amuzant?

- Nimic. Nimic, spuse el grăbit. Doar că... nu am bănuit niciodată că eşti atât de romantică.

- Poftim?

Zâmbi, privindu-i faţa mânioasă. *Aceasta* era May pe care o ştia.

- Ca Romeo şi Julieta.

- Poftim? Nu...

Gura i se deschise, dar nu se auzi nici un cuvânt. Îşi trecu din nou degetele prin părul ei, doar pentru că o putea face.

- Doi iubiţi predestinaţi despărţiţi din cauza încurcăturilor familiale?

- Nu este deloc acelaşi lucru.

Dar părul destul de nesigură.

- Nu, fu el de acord. Mai întâi, sunt destul de sigur că nu aş arăta bine în colanţi.

Ea îl plesni peste mâna pe care şi-o ţinea pe piept, dar apoi îşi împleti degetele cu ale lui, ascultând.

- Şi apoi, continuă el, cu voce scăzută, întotdeauna am crezut că era o tâmpenie că nu puteau fi împreună. Adică, erau adolescenţi, ştiu asta. Dar noi nu suntem.

- Totul le era împotrivă, spuse ea încet. Societatea, familiile lor.

- Da, dar nu şi nouă. Când ea clătină din cap, el continuă să vorbească. Eu nici măcar nu am familie.

- Ai oraşul acesta.

Da, asta era destul de adevărat, acum, că se gândea. Avea oraşul Coot Lake.

- În regulă, şi nimeni din oraşul acesta nu are ceva împotrivă dacă eu şi tu suntem împreună.

Ea se răsuci ca să se uite la el, cu o expresie evidentă de scepticism.

– Doc Meijers? Am avut întotdeauna impresia că nu este cel mai mare admirator al meu.

– Da, Doc nu este deosebit de fericit ca noi să fim împreună. Dar, vezi tu, cam așa stă treaba: eu nu sunt adolescent. Nu sunt Romeo. Îmi iau propriile decizii, și, dacă eu hotărăsc să fiu cu tine pentru că – aproape că spuse vorbele, dar apoi se gândi că era prea curând –, pentru că doresc să fiu cu tine, atunci oamenii cam trebuie să se obișnuiască cu ideea.

Ea strâmbă cinic din gură.

– Și dacă nu? Sam...

– Ce te face să fii așa sigură că toată lumea din orașul acesta este împotriva ta? Ai întrebat? Ai ajuns să cunoști oamenii de aici?

– Nu, dar oamenii îl cunosc pe unchiul meu și...

– ... Și îl *plac*.

– Tu nu, șopti ea.

Asta îl luă prin surprindere.

– Ba da, de fapt, chiar îl plac. Nu îmi place ce a fost, nu îmi place că își aduce necazurile trecute în orașul meu și că vă pune în pericol pe tine și Coot Lake, dar pe Bătrânul George însuși? El este în regulă.

El o cercetă cu privirea, dar ea părea în continuare sceptică.

– Ascultă, nu spun că toată lumea din orașul ăsta ar da o petrecere dacă am fi împreună, dar încă nu le-ai dat șansa, așa-i? Ai decis de una singură că nu ne va fi bine și ai renunțat chiar înainte să încercăm măcar.

Asta o făcu să își unească sprâncenele. El îi netezi una cu degetul mare.

– De ce să nu încercăm? Nu pentru totdeauna, nimic permanent, doar pentru o perioadă. Să vedem ce se întâmplă.

– Ce... Își mușcă buza și încercă din nou. Ce ar include „să încercăm"?

Acum, îi dădea cel mai mult din cât îi dăduse vreodată, şi era mai mult decât sperase el atât de curând, dar nu lăsă ca triumful să i se vadă pe faţă.

– Ai putea să îmi permiţi să te scot la cină, de exemplu. Să vii aici de două ori pe lună, nu doar o dată. Aş putea veni să te vizitez în oraş în zilele mele libere.

– Asta-i tot? întrebă ea moale, dar vorbele îi erau o provocare. Doar câteva întâlniri.

La naiba cu precauţia. Se rostogoli, ţintuind-o sub el.

– Ştii al naibii de bine că doresc mai mult decât câteva întâlniri. Doresc mai mult din *asta*. Îşi apăsă şoldurile pe căldura ei dulce. Doresc dimineţi de sâmbătă cu pâine prăjită, doresc plimbări cu Otter, doresc să aud despre cum a fost ziua ta şi despre clientele pe care nu le poţi suporta. Te doresc pe tine, Maisa Burnsey. Te doresc pe tine.

capitolul 38

Maisa stătea lungită sub Sam şi privea lung în ochii lui albaştri, auzind ecoul cuvintelor lui: „Te doresc pe tine".

Vorbele îi dădură un soi de speranţă precaută. Pentru că şi ea îl dorea pe Sam, deşi îngropase gândul ăsta pentru o perioadă foarte îndelungată.

– Nu va funcţiona, spuse ea, repetând absentă protestul pe care îl avusese tot timpul.

Nu era obişnuită să spere şi era cam suspicioasă.

Dar Sam probabil renunţase la a o convinge cu vorbe. Se plecă şi îi revendică gura. Acela chiar era singurul cuvânt potrivit – apăsarea puternică şi posesivă a buzelor lui, pătrunderea adâncă a limbii lui. Forţa sărutului îi împinse capul înapoi, peste braţul lui. Se supuse de îndată, aproape ca şi cum trupul ei ştia ceva ce mintea ei încă nu cunoştea. Acţiunea aceasta ar fi trebuit să o irite.

În schimb, se dărui, fără gânduri, fără ezitare, fără griji despre viitor. Se lăsă purtată de val, trecându-şi mâinile prin părul lui scurt, arcuindu-se sub el, depărtându-şi picioarele. El o apăsă, iar ea îşi dori să nu se fi îmbrăcat din nou. Penisul îi era din nou tare în spatele blugilor. Se frecă de el, dorindu-şi-l acolo.

El gemu şi rupse sărutul, muşcând-o uşor de buza de jos.

– Spune da, May. Spune da pentru mine, pentru noi.

– Vino înapoi aici mormăi ea, trăgând de el.

– Mai întâi, spune da.

Pe neaşteptate, se ridică deasupra ei, sprijinit pe braţele întinse, cu pelvisul apăsat încă pe al ei, frecându-se de ea.

– Acesta este şantaj, zise bosumflată.

– Bineînţeles.

Zâmbi larg şi ei i se opri răsuflarea, atât era de chipeş. Aici, în căbănuţa aceasta soioasă, cu ninsoarea lovind în ferestre şi podeaua rece şi tare, acoperită doar de un covor subţire. Lumina focului îi aurea părul, îi lumina chipul pe jumătate şi făcea ca ochii să îi strălucească. Acest bărbat, acest bărbat chipeş, încăpăţânat, bun şi *blând*, un bărbat care ştia cine era, care era respectat de toţi cei care îl cunoşteau, acest bărbat, acest bărbat minunat o dorea. Dorea o relaţie cu ea.

Era imposibil să refuze, şi adevărul era că obosise să încerce.

– Da, zise ea, şi apoi repetă mai tare. Da!

El îşi dădu capul pe spate şi râse, curat şi puternic, iar ea simţi bucurie.

Bucurie pură.

capitolul 39

Karl miji ochii şi privi albul zăpezii. Genele îi erau acoperite de gheaţă, obrajii îi ardeau, iar degetele îi amorţiseră cu cel puţin o oră în urmă. Din fericire însă,

mâinile lui înghețate strângeau încă bara saniei. De fapt, nu era prea sigur că putea da drumul barei chiar dacă dorea să o facă.

– Ce mai face? strigă el în vânt.

– Rezistă, strigă înapoi Molly.

Aceasta ședea în coș cu aproape 35 de kilograme de Cookie lungită peste poala și pieptul ei. Glonțul o lovise în coastă și sângera rău, dar era încă vioaie. Molly nu părea deranjată de faptul că haina ei de iarnă era îmbibată cu sânge de câine, iar Karl simți o fântână de emoții față de femeia care înțelegea cât de mult însemna pentru el cățeaua aceea afurisită. O crescuse pe Cookie de când avea trei luni, o minge adorabilă de teroare. Nu știa ce s-ar fi făcut dacă ar fi pierdut-o.

Cookie lătră la auzul vocii lui Molly, și, fără să clipească, Molly o bătu ușurel pe nas și șopti:

– Ssttt.

Cookie își coborî capul cu un mic scâncet, iar Karl se minună. Niciodată, de când o cunoștea pe Cookie, aceasta nu făcuse nimic din ce i se ceruse, decât dacă *ea* dorea. Molly era, evident, vreo zeiță a câinilor.

Ori doar o zeiță.

Privi drăgăstos în jos, la spatele capului ei acoperit de glugă, lucru deloc ușor cu genele lui înghețate. El și Molly erau prieteni din clasa întâi, când el o observase ținându-i o prelegere lui Scott Henderson asupra felului corect de a colora o banană – întotdeauna se colorează întâi marginile, aceasta era politica lui Molly. Mersese până acolo încât susținuse filosofia lui Molly, deși la șapte ani nici măcar nu își formase vreo regulă personală de colorat. Iar când Scott o împinsese pe Molly dintr-o mânie izvorâtă din faptul că i se ținuse o predică despre colorat, Karl îl lovise în tibii. Cam ca un cavaler din trecut care își susținea domnița. Asta atrăsese o pedeapsă și o scrisoare jenantă acasă, către mama lui, dar Karl, în vârstă de șapte ani, se gândise că meritase.

Molly Jasper avea cei mai mari şi mai căprui ochi pe care îi văzuse vreodată Karl.

După aceea, Molly îl instruise cu regularitate despre lucruri ca De Ce Crenvurştii Nu Erau O Mâncare Sănătoasă şi despre Cum El-Bărbat Nu Era Un Nume Real - în secret, Karl încă nu era pe deplin convins de asta. Învăţase să scrie de mână alături de ea, în clasa a treia. În clasa a cincea, el îi dăduse o felicitare grozavă cu Spider-Man şi, ca bonus, băgase înăuntru un jeleu - sfărâmat doar puţin. În clasa a opta, o invitase la balul de iarnă - iar ea refuzase, din cauza prostului de Dave Beaulieu, care o invitase primul, dar Karl dansase totuşi cu ea şi mai târziu în lovise pe Dave în tibii în baia băieţilor. Iar când Karl plecase în armată, Molly îi trimisese e-mailuri şi pachete cu orez sălbatic şi jeleuri.

Fuseseră prieteni întotdeauna şi, cumva, Karl se gândise că, mai ştii, aveau să sfârşească prin a fi împreună. Căsătoriţi. Poate cu micuţi Karl care să meargă cu el la pescuit la copcă şi micuţe Molly care să îi ţină prelegeri despre consumul de cafeină.

Dar acum exista tâmpitul de Walkingtall, care arăta atât de serios - exact ca Molly - şi avea facultate, şi chiar şi Karl - care trebuia să admită că nu era întotdeauna cel mai iute la minte - putea vedea că ei doi se cam *potriveau*. Iar Molly era supărată pe el din cauza stupidelor vârfuri de săgeată, şi el nu avusese timp să îi explice încă, iar acum Cookie era acoperită de o cantitate înspăimântătoare de sânge şi se aflau în mijlocul unei furtuni, iar el nu putea să îl vadă pe Bug, care conducea în locul lui Cookie, iar Bug nu era cel mai inteligent câine din lume, şi, din câte ştia Karl, se îndreptau spre Canada... Lucrurile se cam duseseră de râpă.

- Poate ar fi trebuit să oprim, îi spuse el lui Molly. Poate ar fi trebuit să fi găsit o cabană în care să fi intrat cu forţa şi să fi făcut focul şi, nu ştiu, să fi dus înăuntru toţi câinii şi să o fi încălzit pe Cookie.

Molly nu spuse nimic, iar Karl simţi, efectiv, cum i se scufundă inima. Erau dăţi, noaptea târziu, cu luminile stinse, când Karl fusese nevoit să admită că era, într-un fel, un ratat. Avea sentimentul că şi Molly gândea la fel.

Vântul urlă, biciuindu-l, lovind sania şi câinii, iar Karl se întrebă dacă aveau să moară aici, el şi Molly, şi dulcea şi psihotica lui Cookie, şi toţi ceilalţi câini care nu doreau decât să alerge şi să muşte din pielea netăbăcită pe care o cumpărase în cantitate mare de la magazinul de mâncare pentru animale.

Îi venea să plângă.

Şi apoi... şi apoi, văzu semnul pentru aleea cabanei lui Sam, apărut dintr-odată *acolo*, în tot albul acela.

Karl chiui şi strigă „Hăis!" la Bug, iar Bug, potaia aia mare şi prostănacă, se înclină spre stânga, exact cum trebuia să facă, şi goniră pe alee, şi apoi iată cabana lui Sam, şi Karl chiui din nou şi strigă „Ho!"

Aşa, bine, Bug depăşise un pic cabana, dar Karl îl făcuse să se întoarcă, şi se aflau acolo, iar el se uită la Molly, în timp ce coborî frâna şi zâmbi larg.

– Am reuşit.

Ea se uită la el puţin nedumerită.

– Bineînţeles. Tu ai fost cel care a condus.

Simpla ei încredere în el îl luă prin surprindere şi îi făcu inima să îi sară din piept. Ocoli sania şi se aplecă şi o sărută, cu gura îngheţată şi limba fierbinte. Cookie încercă să îl muşte, probabil din cauză că fusese cam storcită între ei, dar Karl era prea ocupat să fie uşurat şi fericit şi, într-un fel, să preamărească gura senzuală a lui Molly.

Moment în care cineva îşi drese glasul.

Karl ridică privirea.

Walkingtall stătea în pragul uşii casei lui Sam, morocănos şi prea înalt, şi spuse:

– Doug a fost împuşcat, Doc are febră, Sam şi Maisa nu s-au întors, iar George Johnson a dispărut. Câinele

acela este plin de sânge. Este pe moarte? Vreţi să intraţi? Este îngrozitor de frig aici, afară.

Lui Karl îi cam veni să îi tragă una în tibie.

capitolul 40

În momentul în care Sam şi May zăriră cabana lui, era pe amurgite. Fuseseră nevoiţi să aştepte ca furtuna să se potolească pentru a porni la drum. Sam găsise încălţările antice pentru zăpadă ale lui Hopkins – din fericire, le avea puse la păstrare şi pe cele ale soţiei sale decedate –, şi îi arătase lui May cum să şi le pună. Apoi, nu le mai rămăsese decât să meargă până la cabana lui. Dar mersul cu încălţări pentru zăpadă, deşi eficient în zăpada adâncă, era anevoios. Le luase ore întregi, iar May începuse să rămână în urmă pe ultimii doi kilometri sau cam aşa, extrem de obosită.

Una peste alta, fu al naibii de fericit să îşi vadă uşa de la intrare.

Unii dintre câinii de sanie care îi supravegheau curtea se ridicară şi îi întâmpinară cu lătrături, deşi cei mai mulţi nu se deranjară să se descolăcească din mingile lor de blană caldă. Totuşi, îl putu auzi pe Otter dinăuntrul casei, alergând către uşă şi lătrând ca nebunul.

– Vom băga nişte supă fierbinte în tine, murmură Sam către May în timp ce o conduse către uşă. Şi faci un duş. Asta te va încălzi.

Ea doar încuviinţă din cap, lucru care îl făcu să se îngrijoreze şi mai tare, pentru că o May fără un răspuns răstit era o May foarte obosită şi căreia îi era foarte frig.

Încercă mânerul propriei uşi, constată că aceasta era încuiată şi îşi dădu seama că nu îşi luase cu el cheile când plecase după Beridze, aşa că ciocăni.

Uşa se întredeschise, şi Karl şi ţeava unei puşti apărură pe după ea.

– Noi suntem, zise Sam, prea obosit ca să mai protesteze că o armă era îndreptată asupra lui pe treptele propriei case.

– Ah, slavă Domnului, omule! spuse Karl şi deschise larg uşa.

Sam o ajută pe May să intre, cu un braţ în jurul umerilor ei, în timp ce Otter sări la genunchii lui. Căţeluşul era aproape înnebunit, gâfâind nerăbdător în timp ce Sam îl împinse blând la o parte, ca să poată închide uşa.

– Nu ştiam ce se întâmplă când am văzut că nu v-aţi întors, spuse Karl, cu o expresie necaracteristic de serioasă. Doug a fost împuşcat.

– Da, ştiu.

Sam o ajută pe May să îşi scoată încălţările pentru zăpadă, sprijinindu-le alături de ale lui, lângă uşă. Era o geantă mare, care nu fusese acolo mai înainte, şi el se uită lung la ea un moment, înainte de a o conduce pe May în bucătărie, să o aşeze pe unul dintre scaunele de lângă insulă.

Becky, Haley Anne şi Molly erau adunate la un loc. Ilia ridică privirea din locul unde stătea prăbuşit, pe unul din scaunele de lângă fereastră. Pe scaunul de lângă el stătea nimeni altul decât Jim Gustafson. Becky aruncă o singură privire către ei şi puse ibricul pe foc.

– Ce faci aici, Jim? întrebă Sam.

Jim ridică din umeri.

– Eram în oraş, acasă la Sarah Milton. Noi... ă... cam avem o relaţie.

– Da? întrebă Karl, părând interesat.

Jim se înroşi uşor.

– Da. Aşa că am auzit împuşcăturile, şi liniile telefonice nu funcţionau azi-dimineaţă. Jim ridică din umeri. M-am gândit să vin să văd ce se întâmplă. Dacă Sam are nevoie de ajutor ori ceva.

– Apreciez asta, spuse Sam. May şi-a pierdut schiurile, şi am fost prinşi de furtună. A trebuit să ne adăpostim în cabana lui Tony Hopkins.

– Slavă Domnului că ați ajuns până acolo, zise încet Becky.

Băga ceva la încălzit în cuptorul cu microunde.

– Da, spuse Sam. Toți ceilalți au reușit să se întoarcă?

Becky făcu semn cu capul către dormitorul de la parter.

– Sunt acolo cu toții, încă dorm. L-am pansat pe Doug, dar are nevoie de un medic. A pierdut mult sânge.

– Dar Doc?

Liniile de pe fața ei se adânciră.

– Are puțină febră. Cred că deocamdată este bine, dar trebuie să îl ducem la un spital cât se poate de curând, Sam.

– Am notat, zise Sam sumbru, dezbrăcându-și geaca. O aruncă pe un scaun. Cum ai ajuns aici, Jim?

– Cu snowmobilul, spuse Jim, concis.

Sam încuviință din cap.

– A încercat cineva telefoanele?

– Încă nu funcționează, răspunse Becky.

Cuptorul cu microunde sună în același timp în care ceainicul începu să fluiere, iar Sam ocoli insula ca să o ajute să scoată niște veselă. Atunci, observă că un câine mare gri cu alb stătea încolăcit în culcușul lui Otter, cu un bandaj într-o parte. Sângera prin bandaj, iar Otter se dusese să îl miroasă. Câinele mai mare deschise ochii și își ridică buza într-un mârâit tăcut, ca să îl avertizeze pe Otter. Acesta se așeză în fund și își coborî capul pe podea în semn de supunere.

– Ce se întâmplă? întrebă Sam.

– Aia este Cookie, câinele meu principal, spuse Karl din spatele lui. A fost împușcată. Este...

Se întrerupse, înghițind în sec.

– Nu este bine, spuse grav Molly, cu ochii la Karl. Dar este puternică. Va rezista până reușim să o ducem la veterinar.

Își puse mâna pe umărul lui Karl, iar el o privi recunoscător.

Cineva trase apa la toaletă, şi Walkingtall ieşi din baia de la parter.

– Ţi-au spus? întrebă el.

– Ce să îmi spună?

Sam se încruntă în timp ce scoase un pachet de ceai de plante din dulap. Rămăsese de la o veche iubită şi probabil avea doi ani sau chiar mai mult, dar avea să fie fierbinte.

– George a dispărut.

Sam îngheţă, cu mâna pe ceainic. Se uită către May.

Aceasta se îndreptase, cu o expresie îndurerată pe chip.

– Poftim? Ce vrei să spui? întrebă ea.

Pentru o secundă, Sam îşi dori să fi putut să îl pună la pământ pe Walkingtall. Karl păru să aibă acelaşi gând.

– Se pare că unul dintre SUV-uri a apărut pe drum, mergând încet, ca şi cum ar fi căutat ceva. Din fericire, Becky privea cu binoclul tău, Sam. I-a observat înainte ca ei să se apropie prea mult şi să vadă urmele din faţa casei tale.

– Ce s-a întâmplat cu unchiul meu? întrebă May.

Faţa i se albise. Becky aduse două farfurii cu un fel de tocăniţă cu fasole verde de la conservă.

– George a spus că merge să discute cu ei înainte ca aceştia să se apropie şi să îşi dea seama în care cabană eram. A luat una dintre valize, a ieşit prin spate şi a mers prin pădurea de lângă lac înainte de a ieşi pe şosea.

Karl încuviinţă din cap.

– Becky l-a văzut urcând în SUV. Apoi, au dispărut, până să ne dăm seama.

– Ah, Dumnezeule, spuse May.

Lacrimi îi străluciră în ochi, iar Sam merse la ea, punându-şi braţul în jurul umerilor ei. Se lăsă pe el, şi asta, mai mult decât orice, îl îngrijoră al dracului de tare. May nu era o dezertoare. Nu renunţa niciodată, nu se lăsa înfrântă. Era tare şi la fel de ţâfnoasă ca un bursuc nebun, şi îl îmbolnăvea să o vadă cu capul aplecat pe umărul lui.

Sam se uită la Stu.

– Deci George i-a împiedicat să vă descopere pe toți.

Stu încuviință din cap îngândurat.

– A fost curajos din partea lui, spuse Sam. Se uită la Karl. Când s-a întâmplat asta?

Dar Stu fu cel care răspunse:

– Înainte de furtună. Închise încet în urma lui ușa dormitorului de la parter. Ne-am întors imediat după.

Karl clătină din cap.

– Este imposibil să fi ajuns înapoi în oraș înainte ca furtuna să lovească. Se mișcau încet – este o minune că au putut să meargă cu SUV-ul ăla prin zăpadă. Din câte știm, este posibil să se fi blocat pe drumul de întoarcere.

May trase aer în piept. Sam o strânse de umăr.

– E un lucru bun. Dacă s-au blocat ori au fost obligați să oprească, sunt vulnerabili.

May se ridică, scaunul scârțâind în urma ei.

– Trebuie să mergem după ei.

Ea era încă îmbrăcată cu geaca, așa că Sam îi deschise fermoarul i i-o trase de pe umeri. Puse geaca pe un scaun de bucătărie și, în timp ce făcea asta, pipăi umflătura din buzunarul ei drept.

Karl aruncă o privire pe fereastră.

– Este întuneric.

May privi și ea, și, în acel timp, Sam luă diamantele din buzunarul gecii ei și le strecură în buzunarul blugilor lui. Stu clătină din capul lui mare și lățos.

– În nici un caz. Este prea periculos. Nu știm pe ce drum au luat-o ca să ajungă înapoi în oraș, și apoi, câinii sunt rupți. Au nevoie să se odihnească înainte să iasă din nou.

Jim Gustafson se însufleți.

– Am snowmobilul.

Stu îl săgetă cu o privire. Jim ridică din umeri.

– Dar, da, ar fi o prostie să ieșim acum. Ne-am putea pierde. Sau să murim înghețați.

May se năpusti asupra lui Sam.

– Voi merge eu însămi după unchiul meu dacă nu mergi tu. Nu înţelegi. A depus mărturie la procesul unchiului lui Beridze. El este motivul pentru care unchiul lui a intrat la închisoare pentru tot restul vieţii. Beridze *nu* poate să pună mâna pe unchiul meu!

Sam o prinse de umeri, încercând să îşi tempereze propria îngrijorare, încercând să canalizeze toate puterile şi calmul, prin mâinile lui, către trupul ei.

– Este întuneric şi suntem obosiţi. Nu putem merge să îi înfruntăm fără nici un plan.

Ea se zbătu în mâinile lui, încercând să se desprindă.

– Nu înţelegi...

– Ba *înţeleg*, spuse el. Înseamnă totul pentru tine. Este tatăl pe care nu l-ai avut niciodată. Nu îl poţi pierde.

Ea se opri şi se uită la el cu ochi mari. El o mângâie pe braţe.

– Înţeleg, May, chiar da, şi promit, promit pe tot ce mi-e drag – pe oraşul acesta şi pe noi –, promit să îl aduc înapoi pe unchiul tău, pentru tine.

capitolul 41

Era frig în secţia de poliţie – atât de frig, încât picioarele lui Jabba dureau aşa cum nu îl mai duruseră de când era copil, în Moscova. Afurisiţii de locuitori ai oraşului aruncaseră în aer micul generator electric din parcare. Fumul se înălţa încă leneş din rămăşiţele magaziei.

Îşi pierduse ostaticii. Pierduse unul dintre SUV-uri pe gheaţa lacului. Aproape că îl pierduse şi pe Saşa în apa lacului.

Şi tot nu îşi avea diamantele.

– Nu înţeleg de ce nu pot merge să împuşc pe toată lumea din nenorocitul ăsta de oraş, spuse Jabba, cercetând prin fereastră strada întunecată de dedesubt.

Nimic nu se mişca. Poate că toţi locuitorii oraşului muriseră îngheţaţi.

– Ba ştii, spuse Saşa. Aşteptăm ultimul SUV. Fără el nu putem scăpa.

Jabba îi făcu semn cu bărbia.

– Crezi că am fost prost că l-am trimis pe Rocky să caute casa poliţistului aceluia. Poliţaiul care este responsabil.

Îi ordonase lui Rocky să plece înainte ca secţia de poliţie să fie atacată. Pentru că Rocky fusese plecat, nu avuseseră destui oameni. Când afurisitele de sănii cu câini îşi făcuseră apariţia şi apoi un lunetist începuse să tragă de pe acoperişul de vizavi, Jabba îi luase pe Saşa şi pe alţi doi oameni afară şi se despărţiră ca să îl găsească pe lunetist.

În schimb, pierduse doi oameni afară, patru înăuntru şi al naibii SUV când gheaţa se crăpase. Dacă Saşa nu s-ar fi scos singur şi apoi pe Nicky din maşină, Jabba ar fi fost complet singur în secţia de poliţie.

– Nu este treaba mea să gândesc, Şefu', spuse categoric Saşa. Dar nu mai avem timp. Până acum, FBI-ul trebuie să fi fost alertat, şi ne va căuta. Trebuie să părăsim ţara.

Se uită la Saşa. Uneori, Jabba se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să îl împuşte. Saşa era singurul căruia nu îi era teamă de el, iar Jabba credea că asta nu era bine. Pe de altă parte, Saşa era foarte util.

– Maşină, lătră Nicky. Privea pe fereastra din spate. A noastră.

– Rocky? întrebă Saşa.

– Rocky şi Ivan, spuse Nicky. Şi mai au pe cineva cu ei.

Jabba privi către uşă când se auziră paşi pe scări. Saşa se ridică iute, cu arma îndreptată către uşă. Făcu semn către ceilalţi doi bărbaţi să îi urmeze exemplul.

Rocky deschise uşa, cu o expresie precaută. În spatele lui, se afla George Rapava. Jabba ridică mândru capul.

– Ai venit să mă vizitezi, George, prietenul meu vechi?

George Rapava era unul dintre mafioţii vechi – cei care arătau teamă nu rezistau mult în gulag. Acesta intră ţopăind, cu spatele un pic îndoit şi cu mâinile împreunate în faţă, ca un om bătrân. Era un om bătrân – trecut de şaptezeci de ani, cel mai probabil –, dar în acelaşi timp era şi periculos. Cu nimeni din mafia veche, cea din Rusia mamă, nu erai în întregime în siguranţă, chiar dacă ajunseseră la bătrâneţe.

Bătrânul George zâmbi, un zâmbet subţire ca al unui şarpe, şi spuse:

– Am venit la invitaţia oamenilor tăi, Jabba.

Jabba deschise larg braţele.

– Casa mea este şi a ta, te asigur, dragă George. Sper că nu te deranjează, este cam frig, pentru că prietenii tăi au distrus generatorul.

George ridică din umeri.

– Am supravieţuit în Siberia. Asta? Asta nu înseamnă nimic. Deşi – aruncă o privire în jur – sunt mai puţini oameni de-ai tăi decât mi s-a dat de înţeles.

Pentru o clipă, Jabba simţi cum creşte furia înlăuntrul lui, aprinzându-i sângele şi evaporându-i gândurile. Dar apoi, fu din nou în control. Senin şi serviabil. Se uită la valiza neagră pe care o cără unul dintre oamenii lui.

– Mi-ai adus un cadou?

– Pentru tine? Normal, tună George.

– Înăuntru este o bombă, spuse Rocky.

– Ne-ai adus o bombă? mârâi Saşa.

Arma lui, pe care nu o coborâse nici o clipă, se mută ca să ţintească faţa lui Rocky. George Rapava izbucni în râs. Jabba îşi simţi buza zvâcnind când se îndreptă înainte cu paşi mari şi luă valiza din mâna omului său. O aşeză pe unul dintre birourile poliţiştilor.

– Şefu', îl avertiză Saşa. Era cunoscut pentru explozibili în Rusia.

Jabba se uită şi văzu patetica bucată de scotch care acoperea fermoarul, cu avertismentul copilăresc: „BOMBĂ. NU DESCHIDE".

Dintr-o singură mişcare, Jabba desfăcu fermoarul valizei şi deschise capacul.

Rocky şi cei aflaţi în spatele lui se feriră, cu braţele ridicate, ca pentru a-şi apăra feţele. Saşa rămase nemişcat, dar clipi.

Doar George şi Jabba nu mişcară.

În interiorul valizei erau câteva reviste vechi şi nişte prosoape, nimic altceva.

– Un şiretlic prostesc, spuse Jabba dispreţuitor, împingând valiza de pe birou. Aceasta căzu la podea, revărsându-şi conţinutul. Pesemne ai devenit slab la bătrâneţe, George, prietenul meu vechi, dacă ai crezut că asta avea să mă păcălească.

Bătrânul George ridică din umeri, zâmbetul nedispărându-i nici o clipă.

– M-am gândit că doar o să te facă să râzi.

– Da? Aşa deci? Jabba se cocoţă pe colţul biroului. Dar, dacă vrei să mă amuzi, asta e destul de uşor de făcut.

Zâmbetul lui George se stinse.

– Foarte uşor, continuă Jabba, scoţând un cuţit din buzunar. Îl deschise cu degetul mare, lama ascuţită ca briciul lucind şters. Îmi vei spune unde se află hoţul de Ilia şi unde sunt diamantele mele – şi vei face asta foarte repede.

– Ah. George clătină din cap trist, zâmbind ironic. Şi totuşi, mă tem că trebuie să te dezamăgesc, Jabba, prietene, pentru că nu pot face nimic din astea.

Jabba se aşteptase la acest răspuns, şi zâmbetul lui îl egală pe al lui George când spuse moale:

– Atunci, va trebui să îmi găsesc distracţia într-un alt mod, nu?

capitolul 42

Maisa închise ochii, inhalând mirosul lui Sam de pe puloverul lui. Ştia că era sincer. Că avea cu adevărat

să facă tot ce putea ca să îl aducă înapoi pe unchiul ei. Doar că Beridze îl împuşcase pe Doc, şi, dacă însemna că trebuia să îi dea lui Beridze diamantele şi să îl lase să plece, nu era sigură ca Sam avea să o facă. Nu o spusese în mod explicit, dar ştia al naibii de bine că Sam dorea să îl răzbune pe Doc, să răzbune oraşul acesta. Şi, dincolo de asta, Sam era de partea legii şi a ordinii. Nu avea să lase să scape un criminal, un gangster psihopat. Ea se temea că, dacă era cazul, el avea să aleagă să îl prindă pe Beridze în loc să îl salveze pe unchiul ei.

Inspiră, încercând să se calmeze. Acesta era evenimentul care avea să îi despartă. Ştiuse că urma să apară, doar că nu îşi dăduse seama că avea să vină atât de iute.

– În regulă.

Îşi înălţă capul, privind în ochii lui minunaţi, şi fu în stare, în sfârşit, acum, când era prea târziu, să recunoască faţă de ea însăşi că îl iubea. Complet, absolut şi iremediabil îl iubea pe Sam West şi bănuia că avea să îl iubească pentru totdeauna.

– În regulă, voi aştepta, spuse ea.

Uşurarea care îi trecu peste chip îi calmă ridurile din jurul ochilor şi al gurii. Era aproape la fel de obosit ca ea după evenimentele din ultimele zile. Maisa îşi dori să îl poată alina, să poată petrece un pic de timp savurând acest bărbat.

– Îl vom găsi pe unchiul tău, o asigură el.

– Da, aşa vom face, spuse Stu. Doug nu ne poate ajuta, dar avem snowmobilul lui Jim şi cele trei sănii, plus pe mine, pe Karl şi pe tipul acesta.

Făcu semn cu capul către Walkingtall, care păru dintr-odată alarmat.

– Şi pe noi, vorbi Becky pentru ea şi Haley Anne.

– Şi pe mine, spuse încet Molly Jasper.

Maisa îşi aminti cum femeia micuţă îi protejase de pe acoperişul magazinului de antichităţi.

– A, da, şi eu, şi Molly am eliminat unul dintre SUV-uri, spuse Karl, însufleţit.

Sam se întoarse către el.

– Poftim?

Karl strălucea tot.

– Da. I-am condus pe gheața de pe lacul Moosehead, și este locul acela unde râul Gopher se scurge în lac. Acolo, gheața este subțire. S-au scufundat imediat. Cel mai tare lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Măi, să fie! spuse Stu, cu admirație în glas.

– Asta înseamnă că le-a mai rămas o singură mașină, spuse Sam. Ai văzut câți bărbați erau în mașină?

Karl ridică din umeri.

– Cel puțin doi.

Sam încuviință absent din cap, cu ochii mijiți. Probabil calcula șansele și numărul de inamici rămași.

Maisa se simțea obosită. Avea nevoie de puțină odihnă dacă intenționa să ducă la îndeplinire ce avea de făcut. Își coborî privirea către mâncarea fierbinte cu macaroane, carne tocată de vită și brânză pe care Becky o pusese pe masă, și stomacul i se revoltă. Își puse palma pe pieptul lui Sam și îl împinse ușor.

Imediat, strânsoarea brațelor lui se intensifică, iar privirea i se concentră asupra ei.

– Am nevoie de un duș, îngăimă ea.

El încuviință din cap, și brațele i se deschiseră, dându-i drumul, deși ochii lui erau întrebători.

– Du-te. Voi urca imediat, după ce văd ce face Doc.

Ea își simți obrajii luându-i foc. Părea destul de ridicol să fie rușinată acum, dar, pe neașteptate, deveni conștientă de faptul că toată lumea știa că se culca cu Sam. Ocoli insula, trecu pe lângă Stu, care se dădu la o parte, și își luă valiza – valiza *cea bună* de data asta – din dulapul din bucătărie.

– Dă-mi voie să o duc eu, spuse Sam, când ea ajunse din nou lângă el.

May clătină din cap.

– Este în regulă.

El încuviință din cap, dar mîji ochii când ea se întoarse cu spatele. May avea să trebuiască să fie cu băgare

de seamă dacă intenționa să își ducă la îndeplinire planul de a-l salva pe unchiul ei și de a-l trăda pe Sam.

Sam al ei nu era prost.

Otter merse după ea în timp ce urca treptele către mansardă. Lumina era slabă aici sus, în spațiul personal al lui Sam, întunecat, dar confortabil, cu aerul cald urcând ca să umple mansarda. Își așeză valiza pe un scaun cu spătar drept de lângă biroul lui și, preț de o clipă, stătu acolo pur și simplu, privind în gol. Era plăcut să fie singură. Să aibă un minut ca să își adune gândurile, departe de oricine. Tremurături ușoare îi mișcau brațele, și o parte din ea se minună într-un mod detașat. Se clătină și se aplecă să își deschidă valiza.

Alese lenjerie curată și pantalonii de pijama și tricoul cu mânecă lungă pe care le împachetase cu aproape o săptămână în urmă. Nu erau deloc sexy, dar erau tot ce avea.

Observase din prima zi că baia lui Sam era foarte mică, dar drăguță. Trebuie să se fi ocupat singur de ea, pentru că toaleta și chiuveta cu picior erau mai noi, iar dușul era căptușit cu faianță de culoarea teracotei deschise. Nu exista cadă, dar dușul era spațios. Porni apa în timp ce se dezbrăca de haine, apoi o încercă înainte de a păși sub duș. Era plăcută și fierbinte, și aproape că gemu de plăcere când apa îi atinse mușchii dureroși. Nu mai mersese niciodată cu încălțări pentru zăpadă, iar efortul acesta implicase mușchi pe care nici nu știa că îi avea.

Închise ochii, lăsând apa să îi curgă pe față, udându-i părul. Se simți ca și cum trebuia să spele mai mult decât transpirație și murdărie.

Ușa dușului se deschise în urma ei, și nici măcar nu întoarse privirea, pentru că se cam aștepta ca el să vină. Și, oricum, era foarte bucuroasă că el venise.

– Vrei să te spăl pe spate? îi murmură el în ureche.

Glasul lui întunecat îi trimise fiori pe ceafă, făcându-i sfârcurile să se întărească chiar și sub apa fierbinte.

– Da.

El îi masă spatele cu mâinile săpunite, degetele lui mari apăsând circular de fiecare parte a şirei spinării ei. Îşi plecă uşor capul şi de data aceasta gemu tare, fără să îi pese dacă cineva din casă o auzea. El urcă din nou de-a lungul şirei spinării şi apoi se îndreptă spre umeri, relaxându-i muşchii şi transformând-o în lut. Îi clăti spinarea, iar ea dădu să se întoarcă, dar el o opri cu o atingere.

– Nu te mişca.

Ea aşteptă, fără să se întrebe ce avea el de gând să facă în continuare, atât era de relaxată şi de obosită emoţional şi fizic. Apoi, simţi atingerea degetelor lui în părul ei, şamponându-l. Sam îi masă cu grijă tâmplele şi baza cefei, acolo unde ea nu avea habar că muşchii îi erau încordaţi, apoi îi dădu capul pe spate ca să şi-l odihnească pe umărul lui. Cu grijă, îi cuprinse fruntea cu mâna ca să împiedice săpunul să îi intre în ochi şi îi clăti părul.

Ea simţi din când în când atingerea erecţiei lui în timp ce Sam se mişca în spatele ei. Era o amintire vagă, nici imperioasă şi nici obraznică, a faptului că el o dorea. Lacrimi i se adunară în ochi, surprinzând-o cu zidurile de protecţie coborâte. Era plăcut. Era chiar minunat, de fapt... Şi în curând avea să nu mai aibă asta.

Dar îşi şterse lacrimile, lăsând sarea să se amestece cu apa fierbinte care curgea, înainte ca el să observe. Nu avea să strice noaptea aceasta.

Avea să fie ultima lor noapte.

El întinse mâna pe după ea, iar May îl putu vedea săpunindu-şi mâinile. Îi prinse mâinile între ale lui, înlănţuind degetele lor săpunite. El făcu un pas înainte, ca să poată sta lipit de spatele ei. May îi simţi pieptul lipit de umerii ei, abdomenul pe şalele ei, penisul lipit de cuta fundului ei, şi totuşi, nu există nici o presiune. Erau, pur şi simplu, un bărbat şi o femeie, stând goi împreună, cu apa lovind pieptul ei.

Îşi despletiră degetele şi el îi mângâie braţele cu vârfurile degetelor, o marionetă aflată sub robia unui maestru păpuşar.

– Ridică, îi şopti el în ureche, iar ea îl ascultă.

O săpuni sub braţe şi lăsă apa care curgea să îi clătească spuma. Îl privi săpunindu-se din nou şi ridicându-şi mâinile pe sânii ei.

Când el o atinse, ea gemu şi îşi lăsă capul să îi cadă pe umărul lui.

El îi încercui sânii doar cu vârfurile degetelor, atingerea uşoară, chinuitoare fiind în contrast cu forţa apei de la duş. Când el, în cele din urmă, se apropie de sfârcurile ei, acestea deveniră tari şi dureroase. Le ciupi între degetul mare şi arătător, pe amândouă deodată, şi o făcu să icnească. May îi simţi atingerea buzelor pe partea laterală a gâtului şi îşi înclină capul, ca el să ajungă mai bine. Acum, penisul lui era tare şi strivit de fundul ei, împingând doar puţin, aproape imperceptibil, dar asta îi înmuie genunchii.

Mâinile lui o părăsiră, iar ea privi, hipnotizată, cu ochii pe jumătate închişi şi respiraţia accelerată cum el le săpunea pentru a treia oară. Acum, i le puse pe abdomen, făcând cercuri uşoare şi înnebunitoare în jurul buricului ei, în timp ce şoldurile lui apăsau în spatele ei.

Mâinile ei atârnaseră pe lângă corp, dar acum cedă, prea nerăbdătoare să aştepte ce plănuise el. Îi apucă antebraţele, apăsându-le în jos, şi îl auzi chicotind în urechea ei când o lăsă să îi ghideze mâinile către tufişul ei şi mai jos.

El îşi împleti degetele în cârlionţii ei uzi, explorând cu grijă, iar ea îşi depărtă picioarele, pentru a-l încuraja. Cealaltă mână a lui desena modele pe partea interioară a coapselor ei, gâdilând-o. Degetul lui mijlociu îi găsi clitorisul, iar ea se arcui în mâna lui, icnind, când o atinse. Dintr-odată, el îşi răsuci mâna dreaptă, care era liberă, şi o întinse spre spatele ei, în acelaşi timp îndoindu-şi genunchii. Iar apoi ea îi simţi penisul făcându-şi loc printre picioarele ei şi frecându-se de faldurile ei ude.

– Apropie-ţi coapsele, spuse el, fierbinte şi poruncitor, iar ea se conformă, prinzându-i penisul între ele.

Ea se legănă uşor, simţind alunecarea atât de aproape de centrul ei.

El îşi înfăşură din nou braţele în jurul ei, împingându-se în ea, respirând fierbinte pe ceafa ei. Apoi, îşi răsuci mâna dreaptă, căutându-i clitorisul în timp ce, cu mâna stângă, se juca cu sfârcurile ei. Era atât de mult, toate senzaţiile dispersate dintr-odată, şi simţi nevoia să se ţină de ceva. Aşa că îi apucă braţul cu ambele mâini, în timp ce el se juca cu ea. Se simţea umflată, plină de fierbinţeală şi dorinţă, iar şoldurile zgâlţâite neputincios. Capul penisului lui îi apăsa clitorisul de jos, în timp ce degetul lui i-l apăsa blând de deasupra. Ea scânci, arcuindu-şi spatele pe el.

– Ssttt, îi murmură el în ureche. Eşti atât de excitată. Dacă aş avea un prezervativ, m-aş afunda în tine şi te-aş regula lipită de peretele duşului. Te-aş regula până când picioarele ţi-ar ceda şi mi-ai striga numele, May, May a mea. Termină. Termină acum, ca să pot să îţi simt umezeala pe penisul meu. Vreau să mă îmbăiez în tine. Vreau să sug umezeala din păsărica ta frumoasă, să te ling până când o iei razna.

Ea rămase fără suflu la auzul vorbelor lui, iar el apăsă puternic, rotindu-şi degetul. May văzu stele explodându-i sub pleoape, picioarele tremurându-i incontrolabil în timp ce focul îi alerga prin picioare.

Gâfâia încă, orgasmul scânteind înlăuntrul ei, când el opri duşul. Luă un prosop, îl înfăşură în jurul ei şi o ridică, păşind mândru în dormitor, fără să se sinchisească să se şteargă.

Ochii ei se măriră când el o aşeză pe pat.

Îl privi nerăbdătoare cum pescuieşte un prezervativ de sub saltea şi se blestemă singur încontinuu în timp ce şi-l punea. Gura ei se curbă necontrolabil, cu un chicot bolborosindu-i pe buze la vederea mişcărilor lui iuţi. Dar toată dorinţa de a râde o părăsi atunci când el se urcă pe pat şi deasupra ei. O privi în ochi şi în acelaşi timp pătrunse în ea, fără a ezita.

I se tăie răsuflarea. Senzația - *plăcerea* - fu atât de extraordinar de acută, încât i se păru aproape dureroasă. El intră cu forța în carnea ei umflată și sensibilă, săpând și umplând-o. Revendicând-o - sau cel puțin așa simțea. O posesiune completă, irevocabilă și definitivă. Îi susținu privirea în timp ce se împingea în ea fără ezitare.

Dominând.

Dominând-o pe ea. Ochii ei se umplură de lacrimi la gândul acesta. El era tot ce își dorise ea vreodată, chiar dacă negase asta pentru atâta timp. Și acum... și acum, când era prea târziu, putea să admită în sfârșit: el era tovarășul ei, companionul ei și opusul ei, bărbatul care ar trebui să îi stea alături pentru tot restul vieții.

Dar el nu avea să fie.

Nu după ce avea ea să facă.

El nu fu intimidat de lacrimile ei. Dimpotrivă, chipul îi deveni și mai aspru când se lungi în întregime deasupra ei, obligând-o să îi accepte greutatea. Totuși, ea îl întâmpină, întinzându-se ca să își înfășoare brațele și picioarele în jurul lui.

Și-ar fi înfășurat și sufletul în jurul lui dacă ar fi fost posibil.

Sam se retrase și o pătrunse din nou, puternic. Puternic și aproape nemilos. El îi spunea ceva prin modul în care făcea dragoste cu ea. Sublinia un lucru pe care ea nu avea cum să îl rateze - dar pe care, oricum, era nevoită să îl ignore.

Când se aplecă să îi deschidă gura sub a lui, ea îi permise. Pentru că se îndoia că acum putea să îi refuze ceva acestui bărbat. Ei bine, nimic în afară de singurul lucru pe care el și-l dorea.

Suspină și se ridică, lipindu-se de el, dintr-odată furioasă. Nu era drept. El nu ar fi trebuit să aștepte imposibilul din partea ei, ea îi spusese chiar de la început că asta nu avea să funcționeze. Că nu putea să dureze.

El își înălță capul și privi cum ea se zbătea sub el, șoldurile ei întâlnindu-le pe ale lui într-un mod aproape brutal. El se freca de ea cu fiecare lovitură intimă,

conducând-o din ce în ce mai sus, în timp ce ea îl privea fix, sfidătoare, furioasă și îndurerată sub el. Ea era pe măsura lui, fir-ar să fie, și avea să și-o amintească până în ziua morții lui.

Își lăsase amprenta asupra lui, o arsese în adâncul sufletului lui.

O lovi cu putere. Fără avertismente ori creșteri progresive. Orgasmul îi îndoi șira spinării într-o aplecare de o dulceață agonizantă. Se străduí să respire, căci nu mai avea aer în trup, și pete negre îi dansau în fața ochilor și, undeva în mijlocul tumultului, îl auzi gemând, tare și cumplit, iar ea știu că el era cu ea.

Muriră împreună.

Trăiră împreună.

capitolul 43

A patra zi

Sam se trezi la zgomotul lătratului a zeci de câini și a unui strigăt venit de jos. Se blestemă, rostogolindu-se de pe pat și căutându-și arma prin întuneric. Oamenii lui Beridze îi căutaseră cabana în ziua anterioară. Nu îi împiedica nimic să revină cu întăriri și poate să o găsească de data asta. Fusese atât de preocupat de May, încât lăsase jos garda și nu își apărase perimetrul.

Îi pusese pe toți în pericol.

Își trase blugii pe el, cu arma în mână, și coborî scările în fugă.

– Sam!

Dylan avea o pușcă îndreptată către ușa de la intrare.

– Ce se petrece, Dylan? strigă Sam.

Câinii lătrau aproape asurzitor. Dylan răspunse fără să își ia privirea de la ușă.

– Vine cineva. Are un steag alb.

– Ce mama naibii?

Karl era desculț și purta aceleași haine ca în ziua anterioară.

– Nu va reuși niciodată să treacă prin zona aia plină de câini de sanie, continuă el.

– Rahat, azvârle ceva!

Dylan se trânti la podea exact în momentul în care lătratul câinilor atinsese apogeul.

Ceva lovi ușa.

– Ei, ce este? Karl se grăbi către ușă. Ar face bine să nu îmi fi rănit vreunul dintre câini.

Dar Sam întinse brațul, împingându-l înapoi pe Karl.

– Lasă-mă pe mine să mă uit mai întâi.

Acesta deschise cu grijă ușa, așteptându-se la o ambuscadă. Singurul lucru pe care îl văzu fu silueta care se retrăgea în depărtare. Până și lătratul câinilor se stinsese. Pe scara din fața ușii era o piatră învelită în plastic.

– Ce este? Karl trecu pe lângă el și o ridică. Hei! Este un bilet.

Sam oftă și închise ușa.

– Ai putea să îl aduci înăuntru.

Karl desfăcea deja piatra când el se întoarse. Karl pescui o bucată de hârtie.

– Este de la nebunul de rus. Dorește să facem un schimb: George contra diamantelor. În mijlocul lacului Coot, la amiază.

Sam se încruntă, gândindu-se la logistică.

– În mijlocul lacului? Probabil este îngrijorat că l-ar lua iar în vizor Molly cu pușca ei. Ce...?

– Ah, la naiba! strigă Karl, scăpând piatra.

– Ce?

Karl se aplecă să ridice din nou piatra, făcându-se deodată verde la față.

– Mai este ceva.

Deschise de tot punga de plastic.

– Sam?

May stătea pe trepte, înfășurată într-una dintre cămășile lui vechi, desculță. Porni către ea când ochii ei se măriră.

– Vai, Dumnezeule, ce e aia?

El se întoarse şi îl văzu pe Karl ridicând ceva cărnos de pe o bucată de cârpă înmuiată în sânge, aflată în mijlocul pungii de plastic deschise.

– Este vârful unui deget, croncăni Karl. Degetul lui George. Ridică privirea, cu faţa de obicei veselă acum de o paloare bolnăvicioasă. Beridze îl va trimite înapoi bucăţele dacă nu eşti pe lac la amiază, Sam.

capitolul 44

Maisa nu îşi putea lua ochii de la acel îngrozitor vârf de deget. Încăperea se mişca dintr-o parte în alta, iar ea nu putea să gândească. Apoi, Sam fu acolo, prinzând-o şi ajutând-o să se aşeze. El îi spunea lui Dylan să ascundă afurisitul de deget, iar Becky îi dădea un pahar cu apă. Maisei i se făcu rău de la stomac, dar sorbi din apă, aşa cum o îndemna Becky.

Nu se putea gândi decât la degetul acela. Cât de mult trebuia să îl fi durut pe unchiul ei când îi fusese tăiat. Era un om bătrân. Un bătrân gârbovit cu degete noduroase tatuate şi cu pulovere care aveau pete de ceai pe ele. Nu ar fi trebuit să se afle niciodată în pericol. Ea ar fi trebuit să îl ţină în siguranţă.

Ceva îi picură pe mâini, şi ea şi le ridică, doar ca să simtă că faţa îi era umedă. Plângea şi nici măcar nu fusese conştientă de asta.

Sam îi luă mâinile între ale lui. Stătea pe vine în faţa ei, cu pieptul gol în aerul rece al dimineţii şi cu părul ciufulit şi îi spunea, cu glasul lui calm, puternic şi adânc, că avea să fie bine. Că avea să i-l aducă înapoi pe unchiul ei.

– Trebuie să îi dăm diamantele, spuse ea. Trebuie.

– Nu. Clătină din cap. Dacă Beridze îşi primeşte diamantele, dispare şi scapă basma curată. Îl voi aduce pe unchiul tău, dar nu îi voi da maniacului acelui ce doreşte.

– Sam...

– Ai încredere în mine, May. Părea un pic disperat. Nu poţi să ai încredere în mine că voi face asta pentru tine?

„Nu." Aceasta era adevărata ei problemă, nu? În cele din urmă, nu putea avea încredere decât în ea însăşi. Îi zâmbi, iar el încetă să mai vorbească, privind-o îngrijorat. Trebuia să fie cu băgare de seamă, pentru că îl iubea pe bărbatul acesta – îl iubea cu toată fiinţa şi aşa avea să fie pentru totdeauna –, dar nu avea încredere decât în ea însăşi să îl salveze pe bătrân.

Doar ea îl putea aduce întreg înapoi acasă.

Aşa că îşi coborî capul, ascultând în timp ce Sam se întoarse către Dylan, Karl şi Stu, făcând planuri. Bătrânul fermier, Jim, şedea în faţa ei, bând cafea, iar ea îşi aminti că el avea un snowmobil. Nu avea nevoie decât de chei.

Privi pe sub gene la uşa de la intrare, acolo unde erau atârnate ori puse una peste alta toate hainele. Pe undeva pe acolo trebuia să fie şi geaca lui.

– Trebuie să mă îmbrac, murmură ea, ridicându-se, păstrându-şi dinadins vocea firavă.

Chiar şi aşa, Sam îi aruncă o privire suspicioasă. O cunoştea mult prea bine.

Ea îi întâlni privirea.

– Mă mişc rapid. Nu faceţi planuri fără mine.

Faptul că ea dorea să ştie ce aveau de gând să facă păru să îl liniştească. El încuviinţă din cap şi se ridică, apropiindu-se şi mângâind-o pe obraz cu degetul cel mare.

– Eşti bine?

– Nu. Nu trebuia să îşi ascundă tremurul din voce. Nu sunt deloc bine.

El o sărută, încruntat, apoi făcu semn cu capul către scări. Ea se întoarse şi îşi încetini paşii, deşi îi venea să fugă. Beridze îl avea pe unchiul ei, iar Beridze era nebun. Nu exista nici o garanţie că avea să îl ţină în viaţă pe bătrân până la amiază, până la schimbul plănuit.

Trebuia să se grăbească.

Sus, se îmbrăcă iute cu izmenele împrumutate, vârându-şi picioarele în ghete şi luând arma pe care Sam i-o dăduse cu o zi în urmă. Trăsese două focuri când mafiotul o urmărise. Nu ştia cum să verifice câte gloanţe rămăseseră, dar socoti că mai avea cel puţin patru.

Dacă era norocoasă, erau mai mult decât de-ajuns.

Îşi băgă arma la betelia blugilor, trase puloverul peste şi aruncă o ultimă privire prin dormitorul lui Sam, încercând să se gândească dacă mai avea nevoie de ceva. Cel mai important lucru - diamantele - erau încă în geaca ei, care se afla jos. Nu le scosese. Trase adânc aer în piept. Aceasta era ultima oară când stătea aici, în dormitorul lui Sam.

Plecă fără să se uite în urmă.

La parter, bărbaţii erau îngrămădiţi la un loc. Merse până la ei şi puse o mână pe umărul lui Sam. El i-o acoperi cu a lui, iar ea stătu acolo o clipă, sprijinindu-se de spatele lui, absorbindu-i căldura. Discutau despre un plan complicat care implica sănii cu câini şi puşca lui Molly. Era normal ca Sam să fie reticent în a-i da, pur şi simplu, diamantele lui Beridze în schimbul bătrânului. Dorea să îl prindă cumva.

Ea nu îşi dorea decât să îl aibă viu pe unchiul ei.

Otter veni să îi miroasă mâna, iar ea se aplecă spre el, mângâindu-i urechile blegi.

- Trebuie să mergi afară, Otter?

El lătră la cuvântul *afară*, iar ea îl duse la uşa de la intrare, îndrugându-i tot felul de prostii. Aruncă o privire în urmă, dar nimeni nu îi acorda atenţie, iar ea îşi strecură iute mâinile în buzunarele hainei, una după alta.

- Să nu te îndepărtezi, strigă Sam, făcând-o să tresară.

- Nu.

Degetele i se strânseră în jurul unor chei din buzunarul unei salopete vechi imense. Continuă să caute, în caz că nu le găsise pe cele bune, dar nici una dintre celelalte haine nu avea chei. Îşi puse propria geacă,

închizându-şi bine fermoarul, cu cheile ascunse în pumn, şi deschise uşa.

Otter se aruncă în aerul rece şi luminos, lătrând la grămezile de câini de sanie încolăciţi în zăpadă. Vreo doi se ridicară şi se scuturară, privindu-l curioşi pe micul şi caraghiosul terier, care sălta de la troian la troian şi ocazional se afunda până la gât.

Snowmobilul era parcat în spatele maşinii de pe alee. Maisa merse spre el cât putu de repede.

Încălecă, aruncând priviri neliniştite către uşa cabanei lui Sam înainte de a încerca una dintre cheile de pe inelul pe care îl ţinea. Erau trei chei. Prima nu intră în contact. Prinse o altă cheie între degetele reci şi o încercă.

Cheia intră, iar ea o răsuci. Nu se întâmplă nimic.

– May!

Sam se afla la uşa de la intrare.

Ea icni.

– Fir-ar să fie, May!

Ea văzu un soi de şiret, ca al unei maşini de tuns iarba. Trase de el, şi snowmobilul vui, prinzând viaţă.

Otter lătra frenetic. Ea strânse cu putere acceleraţia de pe mâner, şi snowmobilul demară.

May aruncă o privire înapoi o singură dată.

Sam alerga după ea prin zăpada adâncă, dar se opri când ea ambală snowmobilul.

capitolul 45

– Fir-ar al naibii! Sam se aplecă, cu braţele sprijinite pe coapse, încercând să tragă o gură de aer. Se îndreptă. May nu se mai vedea. Fir-al să fie. *La naiba!*

– A plecat?

Se întoarse, privind în spate către cabană. Karl stătea în cadrul uşii. Otter se străduia să sară de la o urmă la alta în spatele lui Sam. Porni înapoi, cu tălpile arzându-i. Alergase desculţ prin zăpadă.

Otter se opri, ezitând pe una dintre urmele făcute, nesigur de direcţia în care se îndreptau. Sam îl ridică în trecere, ţinând terierul sub braţ ca pe o minge de fotbal. Otter atârna acolo, gâfâind fericit. Nu avea nici cea mai mică idee ce dezastru tocmai se petrecuse.

– A luat snowmobilul, îi spuse Sam lui Karl când ajunse înapoi la uşă.

Karl se dădu înapoi, lăsându-l să intre.

– Am văzut. Crezi că se îndreaptă către Beridze?

– *Ştiu* că se duce la Beridze, zise Sam.

Becky veni de după colţul insulei din bucătărie, zări picioarele lui Sam şi scoase un sunet îngrozitor. Se întoarse în bucătărie.

Sam îl lăsă jos pe Otter.

– Are diamantele? întrebă Karl, trecându-şi mâna prin păr. Omule! Suntem terminaţi dacă le are.

Cuptorul cu microunde se auzi din bucătărie, şi Becky scoase din el un prosop.

– Tocmai asta este, zise Sam frustrat, mânios şi îngrijorat pentru May. Când avea să pună mâna pe ea... *Nu* le are.

– Poftim? întrebă Karl în acelaşi timp în care Becky lătră: „Sam, stai jos!"

Se aşeză, pentru că Becky arăta destul de agresivă. Ea începu imediat să îi înfăşoare picioarele în prosoape cald. Picioarele începură să îl înţepe pe măsură ce se încălzeau.

– Cum adică May nu are diamantele? întrebă Karl. Părul i se zbârli. Am avut impresia că ai spus că le-a luat din cafenea.

– Le-a luat.

Otter veni şi îşi puse labele ude din faţă pe genunchiul lui Sam. Acesta ciufuli blana sârmoasă a câinelui.

– Ieri, le-a avut tot timpul în buzunar, dar azi-noapte le-am scos din buzunarul gecii ei. Trebuie să fi fost atât de al naibii de preocupată să scape de mine, încât nici măcar nu şi-a verificat buzunarele.

Se îndrepta către o întâlnire cu un şef mafiot psihopat fără marfa de schimb, şi era în întregime vina lui Sam. Ar fi trebuit să îi spună că luase diamantele, că nu avea deplină încredere în ea atunci când venea vorba despre unchiul ei. Dar nu dorise să pornească o ceartă, să înceapă din nou să se contrazică în legătură cu modul în care să se ocupe de Beridze şi să îl ia pe Bătrânul George înapoi. Fuseseră şi ei în sfârşit apropiaţi, şi el crezuse că toate puteau aştepta pentru o noapte.

Rahat. Îşi alesese penisul în locul siguranţei lui May.

Îşi cuprinse capul în mâini, încercând să *gândească*. May avea snowmobilul. Ei aveau două sănii cu câini şi o camionetă cu un plug de zăpadă – nici unul dintre ele la fel de rapid ca un snowmobil. Şi, chiar dacă o prindea din urmă, ce avea să facă? Să îi dea diamantele şi să spere că Beridze avea să dezvolte pe neaşteptate o fărâmă de moralitate şi avea să îi dea înapoi atât pe May, cât şi pe unchiul acesteia?

La naiba. Pur şi simplu, era terminat.

– Respiră, Sam, murmură Becky, îngenunchind la picioarele lui.

Adusese un alt rând de prosoape calde.

– Sam?

Croncănitul îl făcu să ridice capul. Doc se afla în cadrul uşii camerei pentru oaspeţi, sprijinindu-se pe Dylan.

– Dumnezeule, Doc, trebuie să stai lungit.

Doc arăta palid ca moartea, dar un colţ al gurii i se ridică.

– Cam greu să dormi cu toată agitaţia de aici. Care este planul tău?

Sam se uită la el cu ochii mari şi mintea goală. Dar Doc dădu simplu din cap, fără urmă de îngrijorare pe chip.

– O poţi face. Vei întocmi un plan şi îi vei salva pe Maisa şi pe George. Oraşul se bazează pe tine, fiule. Şi eu la fel.

Şi, cu asta, Doc se întoarse şi merse şchiopătând înapoi, însoţit de Dylan. Sam inspiră şi aruncă o privire în jur. Îl priveau cu toţii: Karl, Molly şi Haley Anne. Stu, Walkingtall şi Jim erau de cealaltă parte a insulei din bucătărie, Ilia se afla tot ghemuit în scaunul lui şi chiar şi Doug stătea sprijinit de cadrul uşii celuilalt dormitor. Cu toţii se aşteptau ca el să cunoască răspunsurile, să îi salveze de la catastrofă, să îi scoată din situaţia asta fără speranţă.

„Dacă faci pe fricosul, nu vei câştiga niciodată", îi spusese Doc cu foarte mult timp în urmă, când se aflau în localul lui Ed.

Sam se ridică.

– În regulă. Îi vom alunga pe nemernicii ăştia din oraşul nostru o dată pentru totdeauna.

Uşurarea trecu peste chipul lui Becky, dar Walkingtall nu făcu decât să mârâie.

– Cum?

Sam îl privi în ochi preţ de o secundă, apoi se uită la fiecare în parte, unul câte unul. Avea nevoie de ajutorul tuturor pentru asta.

– Trebuie să găsim o cale de a-l surprinde pe Beridze. Ceva la care el să nu se aştepte.

Jim îşi drese glasul.

– Nişte explozibili ar fi de ajutor?

Toată lumea se întoarse să se holbeze la el. Sam clipi.

– Da, Jim, aş zice că explozibilii ar fi foarte utili.

capitolul 46

Era mică şi întunecată nepoata asta a lui George Rapava, şi, pe deasupra, George ţinea foarte mult la ea.

Jabba privi cum bătrânul încercă fără succes să îşi ascundă neliniştea legată de acea femeie. Desigur, cel mai probabil, George avea dureri foarte mari, lucru care îl împiedica să îşi ascundă emoţiile. Jabba se amuzase în noaptea trecută, trecând cu vârful cuţitului său

peste tatuajele de pe pieptul lui George. Tăieturi superficiale, nu destul de adânci cât să fie letale. Şi apoi, tăiase vârful degetului mic al lui George, iar George ţipase, şi Jabba se gândise că poate ar fi trebuit să se oprească la asta.

Nu ar fi fost bine să îl omoare prea curând.

Dar acum, o avea pe nepoata lui, care păşise atât de amabilă în mijlocul străzii şi strigase că avea diamantele. Pusese să îi fie adusă, iar ea stătea în faţa lui, cu privirea calmă şi fără teamă.

– Aşa, zise Jabba. Deci ai diamantele.

– Da, spuse nepoata. Lasă-l pe unchiul meu să plece, şi ţi le voi da.

– Sau – Jabba supse ţigareta – îi pun pe oamenii mei să te omoare şi iau diamantele.

Suflă fumul, zâmbind. Ea clătină din cap.

– Nu sunt proastă. Nu le am asupra mea. Dă-i drumul unchiului meu, şi te voi conduce în locul unde le-am ascuns.

Jabba se gândi să o tortureze pe nepoată ca să afle unde erau diamantele. Ar fi fost destul de simplu pentru oamenii lui. Dar se plictisea repede. Mai multă tortură – chiar şi a unei femei – i se păru un lucru plictisitor.

Prinse o mişcare cu coada ochiului, şi atunci îi veni o idee. George Rapava părea cu adevărat speriat pentru întâia oară de când intrase în secţia de poliţie. Speriat nu pentru el, ci pentru nepoata lui.

– Foarte bine, zise Jabba. M-ai convins cu vorbele tale. Îl voi elibera pe unchiul tău.

– Nu!

George se aruncă înainte.

Rocky îl lovi uşor în şold, şi bătrânul căzu, gemând. Nepoata privi în jos, la unchiul ei care se zbătea de durere pe podea, şi apoi sus, la Jabba.

– Ai terminat?

A, asta era interesant. Îşi riscase viaţa ca să îşi salveze unchiul, însă nu era afectată de suferinţa acestuia. Jabba îşi ridică semeţ capul.

– Ar trebui?

Ea oftă, ca şi cum ar fi fost plictisită din cauza lui.

– Aşa cred. Îţi doreşti diamantele alea, nu?

– O, da, într-adevăr. Păşi aproape de ea şi îşi ridică o mână ca să-şi treacă degetul arătător peste obrazul ei. Poate că doresc şi alte lucruri.

Ea îi lovi mâna, dându-i-o la o parte.

– Pun pariu că ai destule femei pentru asta. Am altceva de care ai nevoie.

El mijì ochii, intrigat.

– Ce anume?

Ea zâmbi, buzele curbându-i-se frumos.

– Doreşti să ieşi de aici viu, nu-i aşa?

– Cu siguranţă.

– Atunci, vei avea nevoie de un ostatic.

Jabba zâmbi.

– Şi te oferi pe tine în schimbul lui George, aici de faţă? Nepoata unui mafiot notoriu?

– Nu, spuse ea, cu ochii împietriţi. Mă ofer pe mine. Fiica unui notoriu procuror din Minneapolis.

capitolul 47

Maisa era atât de preocupată să îl înfrunte pe Jabba Beridze şi să încerce să nu se uite la unchiul ei, încât la început nici nu observă când îi sună telefonul mobil.

De fapt, unul dintre oamenii lui Beridze, Rocky, cel care o adusese înăuntru, fu cel care spuse cu un puternic accent rusesc:

– Şefu'? Auzi un mobil?

Îşi pipăiră cu toţii buzunarele. Maisa profită de oportunitate pentru a se uita la unchiul ei. Era încă pe podea, dar, când ea îl privi, el îi făcu cu ochiul, lucru care o făcu să se simtă mult mai bine.

– Al tău e, zise Beridze.

Maisa îşi scoase mobilul şi se holbă la el. După ce fusese o bucată inutilă de plastic şi sticlă pentru câteva

zile, acesta revenise pe neașteptate la viață. Și nu recunoștea numărul de pe ecran.

– Răspunde, spuse Beridze.

Răspunse și îl ridică la ureche.

– Alo?

– Iubito.

Vocea lui Sam era bogată și adâncă și, vai, atât de minunată.

Ritmul bătăilor inimii ei se înteți. Probabil el o ura în momentul acesta. Ea nu spuse nimic pentru că nu prea era nimic de spus.

– Ești bine, May?

Acum, vocea lui trăda nerăbdare.

– Sunt foarte bine, spuse ea. Discut despre ostatici cu domnul Beridze.

Asta îi câștigă o scurtă pauză.

– Mă pot auzi?

– Nu în clipa asta.

– Bun. Știi că nu ai diamantele?

– Da.

Descoperise lucrul acesta neplăcut când coborâse de pe snowmobil în fața secției de poliție, mult prea târziu ca să își schimbe strategia.

– În regulă, pune-mă pe difuzor.

Ea clipi, simțindu-se aproape rănită că el era atât de brutal. Fără o vorbă, întinse telefonul și apăsă butonul pentru difuzor.

– Acum, te poate auzi toată lumea.

– Beridze.

Mafiotul ridică din sprâncene și păși mai aproape, privind curios către telefon.

– Ofițerul Sam West, am dreptate?

– Corect, spuse Sam. Nu știu ce ți-a spus Maisa Burnsey, dar ea nu are diamantele. Eu le am.

Maisa își simți sângele transformat în cristale de gheață în vene. Ridică privirea și întâlni ochii amuzați, de șopârlă, ai lui Beridze.

– A, da?

– Da, spuse Sam tărăgănat, sunând atât de relaxat de parcă ar fi lenevit în faţa unui joc de fotbal. Le doreşti sau nu?

Beridze miji ochii.

– Ştii că da.

– Bun. Atunci, adu-i pe domnişoara Burnsey şi pe George la lac, la amiază. Îi vreau în siguranţă şi îi vreau vii. Dacă îi răneşti ori dacă îl laşi în urmă pe vreunul, voi arunca în lac aceste minunate inimi roz. Facem schimbul acolo, şi apoi vreau să părăseşti oraşul meu. Avem o înţelegere?

– Şi de ce ar trebui să cad la înţelegere cu tine, domnule West?

– Pentru că releele funcţionează din nou, spuse Sam. Şi în curând vom avea o grămadă de agenţi FBI şi de poliţişti, sfâşiind cu toţii oraşul meu în căutarea ta. Şi, Beridze? Poate nu îţi place propunerea mea, dar te asigur că FBI-ul nu va face nici o înţelegere. Asta este ultima ta şansă să ieşi viu din oraşul meu. Accepţi sau nu?

Telefonul făcu clic, apoi pe ecran scrise: „APEL TERMINAT".

Maisa ridică privirea către nişte ochi care aveau toată umanitatea unei şopârle moarte.

– M-ai mințit, zise Beridze.

– Da. Maisa înghiţi în sec. Şi l-am mințit şi pe el. Aşa sunt eu şi aşa eşti şi tu. Dar Sam West? Nu cred că a mințit vreodată în viaţa lui. Dacă el spune că asta este ultima ta şansă, atunci ai face mai bine să profiţi de ea.

capitolul 48

Trecuse foarte multă vreme de când Sam nu mai fumase. Poate o dată ori de două ori, când avea cincisprezece ani şi era prostuţ. De încă vreo câteva ori când

fusese în baruri în permisie, pe când era în armată. De atunci, nu.

Se împotrivi nevoii de a tuşi, mijind ochii şi privind prin dâra subţire de fum de la ţigara dintre buzele sale. Principala lui grijă era că aceasta avea să ardă înainte să aibă nevoie de ea.

Stătea pe marginea lacului, acolo unde îl lăsase mai devreme Stu. Soarele strălucea orbitor, reflectând alb din milioane de cristale de zăpadă. În mijlocul unei pături albe, stăteau patru oameni: Beridze, unul dintre acoliţii lui, Maisa şi George.

Sam respiră şi porni. Trebuia să aibă încredere că Molly, Karl, Dylan şi Stu aveau să îi poată doborî pe oamenii care îi mai rămăseseră lui Beridze. Sigur că Beridze avea să se aştepte la asta.

Valiza neagră era grea în mâna lui Sam, dar el se strădui să dea impresia că o cără cu uşurinţă.

Ca şi cum nu ar fi conţinut decât haine.

– West!

Vocea lui Beridze se auzi peste întinderea de gheaţă. Părea vesel. De altfel, *era* un psihopat.

– Opreşte-te acolo. Am oameni cu arme îndreptate asupra ta.

Sam spera al naibii de tare că nu era aşa, dar se opri. O putea vedea pe May, mai scundă decât bărbaţii. Nu îi putea vedea expresia de la distanţa asta, dar probabil că era teribil de speriată.

Şansele ca amândoi să iasă vii din asta erau slabe. Ar fi trebuit să îi spună că o iubea când avusese ocazia.

– Şi acum? strigă el către nebun.

Beridze râse.

– Aruncă-mi diamantele.

Sam clătină din cap.

– Sunt prea departe. Lasă-mă să vin mai aproape.

Beridze încuviinţă din cap şi îi făcu semn cu mâna să înainteze.

În timp ce Sam înainta către grup, chiar şi pe frigul acesta, transpiraţia i se aduna la subsuori şi îi aluneca pe corp.

– Spune-mi, ofiţer West, zise Beridze, mi-ai ucis opt dintre oameni, mi-ai stricat două dintre vehicule şi m-ai enervat foarte, foarte tare. De ce să nu îi pun pe oamenii mei să te împuşte chiar acolo?

Sam simţi furnicături între omoplaţi, dar refuză să privească în jur după sclipirea ţevii unei puşti.

– Da, ei bine, oamenii tăi l-au împuşcat în picior pe Doc Meijers, iar piciorul lui valorează mult mai mult decât toţi oamenii tăi puşi laolaltă, aşa că, dacă cineva ar trebui să fie supărat, acela ar trebui să fiu eu.

– Şi, cu toate astea, intenţionezi să mă laşi să plec cu diamantele mele, spuse Beridze. Ai ajuns destul de aproape.

Sam încuviinţă din cap. Acum se afla la o distanţă de cincisprezece metri.

– Dă-le drumul.

– Mai întâi, arată-mi diamantele, zise Beridze.

Sam îl privi suspicios. Ochii lui Beridze luceau, şi îşi etala prea mulţi dinţi. Oftă. Nemernicul avea să încerce să îl păcălească. Sam trase din ţigară, făcându-i capătul să strălucească portocaliu aprins, şi se lăsă pe vine în faţa valizei. Ţinu ţigara între primele două degete în timp ce desfăcea fermoarul. Diamantele se aflau în punga lor exact deasupra, iar el le ridică, oprindu-se doar o fracţiune de secundă ca să aprindă fitilul. Închise fermoarul valizei cu fitilul ieşind acolo unde fermoarul ajungea la colţ, fără să fie închis de tot. Fitilul fumegă, şi Sam simţi cum transpiraţia începuse să i se formeze pe frunte.

– Le-am luat.

Ridică punga cu bijuteriile roz.

– A, foarte bine, spuse tărăgănat Beridze. Acum, Maisa şi George, alergaţi către salvatorul vostru. West, aruncă-mi diamantele. Dacă nu le am până când prietenii tăi ajung la tine, Saşa vă va împuşca pe toţi trei.

Lui May i se tăie răsuflarea și luă mâna unchiului ei, grăbindu-l să înainteze. Probabil bătrânul era rănit și în altă parte, nu doar la mână, pentru că nu se mișca deloc iute.

Privirea lui Sam căzu pe valiza plină de explozibil aflată la picioarele lui. Fitilul aproape dispăruse înăuntru. Nu era expert. Probabil îi rămăsese în jur de un minut.

Mai mult sau mai puțin.

May și George erau acum la jumătatea drumului spre el.

Sam făcu un pas înapoi și aruncă punga cu diamante către Beridze.

Preț de o clipă, nemernicului privi concentrat în aer, urmărind diamantele. Sam se aplecă, ridică valiza și, legănând-o ca un aruncător de discuri, o zvârli către Beridze și către omul acestuia.

Valiza căzu cu zgomot la picioarele lor chiar în clipa în care Beridze prinse punga cu diamante.

– Împușcă-l! spuse Beridze, aproape provocându-i lui Sam un atac de cord.

Acolitul lui Beridze începu să ridice arma, dar, înainte să apuce să tragă, se dădu înapoi, împleticindu-se.

Un foc de armă răsună pe întinderea lacului.

May. May se afla în poziție de tragere. Își adusese micul pistol pe care i-l dăduse Sam. În timp ce Sam privea, ea mai trase încă patru focuri.

Acolitul se prăbuși și rămase la pământ.

Sam era de-a dreptul impresionat. Din câte își putea da el seama, toate focurile ei își atinseseră ținta.

– Tu... *nemernic* afurisit! țipă ea la Beridze, și arma din mâna ei începu să tremure.

– May, zise Sam.

– *Nemernic* cu puța mică!

Sam îi luă brațul, încercând să o tragă înapoi.

– În valiză este o bombă.

Ea se întoarse către el, cu ochii mari și gura căscată.

– Poftim?

Avea braţul lui May într-o mână şi pe al lui George în cealaltă şi începu să se grăbească înspre mal.

În spatele lor, Beridze râdea ca o hienă.

– Crezi că poţi să faci acelaşi truc de *două* ori...

BOOM!

Explozia îl aruncă pe Sam pe burtă, scoţându-i aerul din plămâni, zgâriindu-i mâinile, coatele şi genunchii. Pentru o clipă, rămase acolo, întins, cu respiraţia şuierătoare, luptându-se cu panica familiară dată de faptul că nu era în stare să inspire. Alături de el o putu auzi pe May, care înjura, şi sunetul acela trimise un val de uşurare prin el. Încercă să inspire, aerul şuierându-i în plămâni şi durerea înflorindu-i în coaste. Se întrebă dacă nu cumva îşi rupsese vreo coastă ori două.

Sam se ridică în capul oaselor şi îl privi pe George. Bătrânul admira cerul cu mirare, dar, când Sam se aplecă peste el, zâmbi.

– Mulţumesc, spuse.

Sam inspiră cu durere.

– Pentru puţin.

Se uită la May, dar ea nu aşteptă, ci se aruncă peste el, dărâmându-l din nou în zăpadă şi făcându-l să geamă de din caua durerii din coastele lovite şi din plămâni.

Nu că îi păsa.

May îl sărută, vie şi caldă şi în siguranţă, şi, sincer, Sam putea să mai îndure câteva dureri şi junghiuri ca să aibă asta. O sărută la rândul lui, lăsând-o să îl încalece, fără să îi pese de frig ori de nenorocitele de diamante sau, de fapt, de nimic altceva în afară de buzele lui May, şi de greutatea lui May, şi de degetele lui May în părul lui.

Până când cineva îşi drese glasul deasupra lor.

May se desprinse ca să ridice privirea.

Sam îşi înclină capul şi o văzu pe Molly Jasper ţintuindu-l cu privirea, dezaprobator, cu puşca atârnată sub braţ.

Alături de ea, Karl privea atent lacul. Sam se chinui să se ridice, cu May încă peste el, şi privi şi el.

Era o gaură colţuroasă, care fumega, cu apa bolborosind acolo unde fuseseră Saşa şi Beridze.

- Frate, zise Karl, minunându-se. Ce crezi că s-a întâmplat cu diamantele?

capitolul 49

May trebuia să plece.

Acesta era singurul gând care trecea încontinuu prin mintea Maisei. După ce trăsese cu arma, după ce îl bandajase pe unchiul ei, după îmbrăţişările şi exclamaţiile de uşurare de după întoarcerea lor. După ce lucrurile începuseră să îşi urmeze cursul, iar Sam plecase să se ocupe de secţia de poliţie şi de cei doi mafioţi rămaşi. Nu putea să dea ochii cu el după ceea ce făcuse.

Totul luase sfârşit, şi impulsul de a fugi era aproape copleşitor.

Maisa şterse încet masa din bucătăria lui Sam. Se împrăştiaseră cu toţii după masa de prânz, fie să tragă câte un pui de somn foarte necesar, fie să ajute la curăţarea oraşului.

Toţi, în afară de Maisa şi de Becky.

- Ai de gând să discuţi cu el? întrebă Becky.

- Poftim?

- Sam, spuse nerăbdătoare Becky. Trebuie să discuţi cu el.

- Eu... Maisa clătină din cap. Trebuie să îl duc pe unchiul meu la spital, iar Sam este ocupat cu toată treaba de la poliţie. Bănuiesc că nu vom avea ocazia să vorbim înainte să plec. Poate că aşa este cel mai bine.

Becky aruncă în chiuvetă cârpa de vase pe care o folosise şi îşi puse o mână în şold.

- Ce înseamnă asta?

Maisa îşi privi mâna care făcea cercuri şi cerculeţe pe tejgheaua deja curată. Ridică din umeri.

- Maisa Burnsey...

- L-am trădat, bine?

Maisa își aruncă propria cârpă, încruntându-se fioros ca să nu izbucnească în plâns.

– Când a avut cel mai mult nevoie de mine, l-am părăsit. Nu am avut încredere în el să îl scape pe unchiul meu, și asta aproape ne-a ucis pe toți.

– Da, aia a fost o mișcare de tot rahatul, zise Becky. Dar nu o să rezolvi nimic dacă ții pentru tine toate grijile.

Maisa clătină din cap.

– Nu este nimic de rezolvat, în regulă? Eu... pur și simplu nu aparțin acestui loc. Locul meu nu este alături de Sam.

– Prostii, pufni Becky. Eu și jumătate din oraș l-am privit pe bărbatul ăla ținându-se după tine aproape tot anul. Încetează să mai fugi, da?

– Din cauză că nu ar fi fericit cu mine!

Otter înălță capul la strigătul ei. Karl și Molly o duseseră pe Cookie cu sania la un veterinar local, iar micul terier părea singuratic fără partenera lui de culcuș. Maisa își coborî vocea.

– Eu doar... ar fi mai bine să îl las în pace.

Becky o privi și trase adânc aer în piept.

– Voi spune asta o singură dată, Maisa Burnsey. Întotdeauna am crezut că va fi timp pentru mine și Doc. Că nu era nici o grabă, nimic de rezolvat între noi. Oftă, și o lacrimă i se scurse pe față. Dar am cam intrat în criză de timp. Nu fi o netoată!

Becky ieși furioasă din bucătărie și intră în baia de la parter. Maisa rămase privindu-și lung mâinile, întrebându-se ce greșeală ar fi mai mare: să stea pentru Sam ori să-l părăsească. Maisa oftă și azvârli cârpa de bucătărie în chiuvetă, înainte să urce, epuizată, în dormitorul lui Sam.

– Maşa mea, tună unchiul ei din patul lui Sam – singurul loc unde se putuse retrage când se întorseseră. Ce te frământă?

– Nimic. Maisa încercă să zâmbească, dar nu reuși. Acum, că Beridze nu mai este, totul a reintrat în normal. Trebuie doar să așteptăm ca drumurile să se elibereze și vom putea pleca.

– „Vom"? Glasul unchiului ei sună tăios. Aveam impresia că e posibil să rămâi aici, cu Sam West.

– Nu. Maisa inspiră, liniştindu-se. Nu trebuie să îţi faci griji în legătură cu asta. Aveai dreptate: sunt diferenţe prea mari între noi.

– Eşti sigură de asta, Maşa mea?

Vorbele lui fură atât de blânde, încât Maisei îi veni să plângă. Se lăsă dintr-odată pe marginea patului.

– Chiar nu văd cum m-ar putea ierta, unchiule.

Mâna bătrânului se mişcă şi i-o acoperi pe a ei. Iar el oftă.

– Ai avut dreptate. Suntem prea depărtaţi, şopti ea. Nu ne-ar fi fost mai bine decât le-a fost mamei şi lui Jonathan.

– Atâta melodramă, o mustră el blând. Îşi aminteşti când ţi-am spus că, uneori, pe măsură ce bărbatul îmbătrâneşte, regretă deciziile pe care le-a luat în tinereţe?

Ea se răsuci ca să îl privească. În ciuda rănilor sale, bătrânul părea vioi, stând lungit pe patul lui Sam.

– Da?

– Ei bine, Maşa mea, mă tem că am început să regret lucruri pe care le-am făcut – şi pe care nu le-am făcut.

Ea ridică din sprâncene. Nu îl auzise niciodată dând glas regretelor legate de trecutul lui sângeros.

– A, nu *acele* acţiuni. Unchiul ei flutură din mână, respingând anii petrecuţi ca mafiot rus. Nu, regret că nu ţi-am spus niciodată în întregime *motivul* pentru care tatăl tău m-a obligat să depun mărturie împotriva lui Gigo Meskhi.

Maisa se mişcă neliniştită.

– Unchiule...

– Nu, Maşa mea, spuse bătrânul cu asprime. De data aceasta, vei asculta, cred. Lui Jonathan Burnsey nu i-a plăcut apropierea mea faţă de tine şi de mama ta, dar nu din motivul pe care ţi-l imaginezi. Îşi făcea mai puţine griji pentru cariera lui şi mai multe pentru siguranţa *ta*.

– Asta este ridicol.

– Oare? întrebă cu gingăşie. Ai ani întregi de prejudecăţi, dar gândeşte ca o femeie, nu ca un copil. Am lucrat pentru cel mai puternic *pakhan* mafiot din Statele Unite. Atunci, nu este de aşteptat ca un tată să se teamă de o astfel de legătură? Când m-a obligat să depun mărturie, nu l-a scos numai pe Meskhi din viaţa ta şi a mamei tale, ci şi pe mine. Iar eu eram sursa originală a pericolului acestuia, nu?

– Dar...

Mintea ei se străduia să înţeleagă această nouă viziune asupra trecutului, asupra vieţii sale.

– Dar el de ce nu mi-a spus?

– Poate că ştia că nu l-ai fi ascultat. Bătrânul clătină din cap. Nu ştiu, dar cred că a venit de mult vremea să vorbeşti cu tatăl tău, Maşa mea. S-ar putea să afli că nu este în întregime monstrul pe care îl crezi. Oamenii ararei ori sunt. Şi, de asemenea, cred că nu iese nimic bun din evitarea discuţiilor de genul acesta. Neînţelegerile pot trăi ani buni, nu crezi? Toate pot fi evitate dacă cineva are un strop de curaj ca să vorbească despre lucruri, nu?

Maisa îl privi stăruitor pe iubitul ei unchi, pentru o clipă, simţindu-se prea dezorientată ca să răspundă.

Apoi, cineva de la parter chiui. Maisa se ridică şi merse în capul scărilor ca să vadă. La parter, Dylan se întorcea de la uşa de la intrare.

– Vine un plug. Am scăpat!

Ea încuviinţă din cap şi se întoarse la unchiul ei, cu hotărârea luată.

– Trebuie să vă ducem la un spital pe tine, pe Doc şi pe Doug.

capitolul 50

– Dar voiai să îmi găsesc ceva de lucru, zise Karl, tresărind, căci glasul i se apropiase foarte tare de smiorcăială.

– Dar nu furându-ne patrimoniul nostru cultural!

Molly avea buza de jos împinsă în afară, lucru care nu îl ajuta deloc pe Karl să gândească, pentru că îi venea să i-o muşte. Strada era pustie, şi se înainta încet în zăpada înaltă. O duseseră deja pe Cookie la Frannie McIntyre, veterinarul local, care trăia imediat în afara oraşului. Frannie avea un generator de rezervă în clinica ei micuţă şi îl asigurase pe Karl că o putea coase pe Cookie, chiar şi atunci când căţeaua mârâise urâcios. Bine că Frannie avea o rezervă de botniţe rezistente, special pentru câinii de sanie.

Oftă din greu în timp ce traversară strada către Laughing Loon Café, căreia îi lipsea fereastra din faţă. Marie avea să fie cu adevărat enervată din cauza asta. Sam le ceruse să scotocească şi să aducă la suprafaţă orice provizii rămăseseră, ca să îşi poată hrăni prizonierii şi poate să îi împiedice să îngheţe. Karl era de părere că nişte criminali mafioţi îngheţaţi nu era un lucru chiar aşa rău, dar el nu era poliţist, aşa că...

Ridicară amândoi privirea când o furgonetă albă dădu încet colţul de pe Fourth Street şi intră pe Main Street. Aceasta opri în faţa cafenelei. Tick deschise uşa din faţă de pe partea pasagerului şi sări lângă ei.

Trânti uşa, închizând-o, şi o lovi cu mâna.

– Mulţumesc!

Şoferul, care purta o salopetă de culoare maro, flutură o mână acoperită cu mănuşă din piele şi porni mai departe. Karl se holbă la Tick.

– Unde dracului ai fost, omule?

– M-am blocat după Route 52, am petrecut două nopţi în maşina de patrulă şi apoi am făcut autostopul până în oraş. Nu îţi poţi imagina cât de rahat au fost astea două zile. Doar jumătate de Snickers şi un baton vechi cu cereale de mâncare, zăpadă topită de băut. Exact ca într-una dintre emisiunile alea despre supravieţuire. Tick clătină din cap. Hei, ce s-a întâmplat cu vitrina magazinului de antichităţi al lui Tracy? Aruncă o privire de-a lungul străzii şi fu surprins. Ce dracului?

Karl zâmbi larg. Clădirea municipală – şi, de fapt, cea mai mare din Main Street – *era* distrusă.

– La rândul nostru, am avut şi noi nişte mici probleme. Mai bine vorbeşti cu Sam, te va pune el în temă. Este la secţia de poliţie.

– Ă... sigur, zise Tick slab.

Traversă strada împleticindu-se. Karl împinse uşa cafenelei şi reveni la lucruri importante.

– Nu am furat nici un patrimoniu cultural, explică el răbdător – *din nou*. Am confecţionat vârfurile de săgeţi eu însumi, ceea ce înseamnă... Hei! De fapt, *promovez* moştenirea noastră indiană confecţionând uneltele înaintaşilor noştri.

Se întoarse rânjind triumfător spre Molly, doar ca să vadă Privirea Exasperată, care, din nefericire, îi era foarte familiară.

– Karl, nu promovezi nimic confecţionând vârfuri de săgeată false. Sigur încalci vreo lege dacă vinzi artefacte false cu pretexte false.

– De fapt, nu am *spus* niciodată că vârfurile de săgeţi sunt artefacte, sublinie Karl. Este vina mea că oamenii care văd anunţul pe eBay cred că vârfurile sunt artefacte?

– Da, spuse Molly hotărâtă.

Intră în bucătărie şi începu să caute prin sertare, deşi el nu putea să îşi dea seama cum avea să găsească ea biscuiţi acolo.

Karl lovi podeaua, ceea ce nu făcu decât să îi rănească degetul de la picior.

– Am muncit mult ca să fac vârfurile acelea de săgeată. E... ştii... un talent adevărat. Doreşti să îmi înăbuşi creativitatea naturală?

Ea râse batjocoritor, fără ca măcar să se deranjeze să se întoarcă.

El o privi un minut, mâinile ei scotocind iute prin sertare. Un fel de dorinţă se adună în el. Ar fi dat tot ce avea – rulota, camioneta şi câinii lui – doar să o aibă

pe Molly în viaţa lui. Ea era, de fapt, tot ce îşi dorise vreodată.

– Molly, spuse el încet, venind în spatele ei.

Mâinile îi plutiră în aer deasupra umerilor ei. Dorea să o atingă, dar se temea de reacţia ei.

– Molly, îţi aminteşti când eram copii şi mi-ai arătat cum să pun momeala în cârlig? Iar eu ţi-am arătat cum să prinzi raci printre pietre? Îţi aminteşti cum stăteam sub stele, iar tu puteai să o numeşti pe fiecare în parte?

Ea încetă cu cotrobăitul, oprindu-se şi ascultându-l.

– Nu chiar *fiecare* stea.

– Mie mi s-a părut că era fiecare stea, spuse el încet şi îndrăzni să îşi pună mâinile pe umerii ei. Erau exact la înălţimea potrivită. Ştii planetele şi constelaţiile şi... totul, Molly.

Ea respiră tăcută sub braţele lui.

– Eşti cea mai frumoasă femeie din rezervaţie. Ba chiar şi din afara ei, spuse el, scoţând totul la bătaie. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea se întoarse, cu sprâncenele unite, şi vocea îi era nerăbdătoare:

– Nu, nu sunt.

– Ba da, şopti el. Ba da, pentru mine, eşti.

Ochii ei se măriră, iar el simţi, pentru prima dată în ultimele câteva zile, că ea chiar îl asculta.

– Nu sunt educat ca Walkingtall, recunoscu el. Şi nu sunt la fel de înalt ca el...

Ea pufni din nou.

– Nu îmi pasă de asta.

El zâmbi.

– Bun. Ştiu că nu sunt tot ce ţi-ai dori să fiu, dar, Molly, pot încerca să fiu. Pentru tine.

Auzind asta, ea păru tulburată, iar el se întrebă ce anume spusese greşit, până când ea îşi aşeză mâinile înmănuşate pe pieptul lui şi spuse:

– Nu trebuie să te schimbi de dragul meu. Nu doresc decât să te ridici la întregul tău potenţial.

– Dar o fac, spuse el, cu toată sinceritatea, pentru că poate ea nu văzuse. Ştiu că nu fac o groază de bani şi că, probabil, nu voi face niciodată, dar încerc să dau o mână de ajutor. I-am reparat chiuveta de la bucătărie doamnei Thompson şi nu i-am luat nici un ban, deşi am mâncat tocana pe care a făcut-o pentru mine. I-am adus Nebunului Ole o grămadă de peştişori chiar săptămâna trecută şi am stat să îi ascult poveştile de război. Sunt antrenor voluntar al echipei de hochei pentru pitici, şi chiar am putea câştiga un meci anul acesta. Poate că nu sunt avocat ori doctor, dar nu ştiu ca rezervaţia să aibă nevoie de alţi avocaţi ori doctori. Poate că are nevoie doar de oameni care să ajute. Oameni ca mine.

– Vai, Karl, spuse Molly, părând neajutorată şi tandră.

Iar el dădu lovitura finală, aplecându-se ca să îi şoptească:

– Voi renunţa să mai fac vârfurile de săgeţi, îi voi da înapoi cei douăzeci şi cinci de mii tipului căruia i-am vândut deja câteva vârfuri. La naiba, Molly, voi renunţa chiar şi la creşterea câinilor, dacă asta doreşti. Doar... dă-mi doar o şansă.

O sărută, şi fu exact ca în filme, dacă acţiunea filmelor avea loc într-o bucătărie dosnică lipsită de căldură, dar asta nu conta, pentru că făcură ei căldură, el şi Molly. Văzu stele, auzi trompete şi fu destul de sigur că era în drum spre rai, când Molly se retrase.

– Pentru *cât* ai vândut vârfurile acelea de săgeată?

capitolul 51

– Cum adică a plecat?

Sam o privi pe Becky cu ochii mari.

Becky ridică din umeri în timp ce îi puse în faţă o farfurie cu mâncare reîncălzită. Era mort de oboseală. Îşi petrecuse ziua ocupându-se de hârţogărie şi discutând cu birocraţi care doreau să ştie cum unul dintre cei mai

notorii gangsteri ruşi sfârşise spulberat în bucăţi în lacul unui orăşel din Minnesota. Ajunsese înapoi la cabana lui, sperând să petreacă puţin timp cu May.

Doar ca să afle că ea plecase.

– Ea şi Stu i-au dus pe toţi la spitalul din Alexandria, spuse uşor Becky, turnându-i cafea. El nu bea niciodată cafea la cină. Aş fi mers şi eu cu ei, dar nu mai era loc în maşina lui Stu. Mă gândesc să merg mâine, când drumurile vor fi mai libere. Maisa a sunat şi a spus că Doc se odihneşte confortabil. I-au pus o perfuzie cu antibiotice, şi se simte destul de bine încât să se plângă de mâncare. Se pare că lui Doug chiar îi place mâncarea de spital, aşa că Stu spune că acesta este fericit.

– Păi, de ce nu m-a sunat pe mine?

Sam împinse la o parte farfuria. Becky ridică din umeri.

– Nu ştiu, Sam.

El izbucni în râs.

– Fuge din nou. La naiba, am crezut că am trecut de asta.

Becky se încruntă.

– Multe s-au întâmplat în ultimele câteva zile.

– Da, aşa este, răspunse el tăios. Credeam că am început o relaţie.

– Dă-i timp, Sam.

O plăcea pe Becky, dar nu se putu abţine să nu râdă batjocoritor. Otter veni şi îşi împinse nasul în palma lui Sam. Becky se mişca tăcută prin bucătărie. Sam nu ştia unde plecase toată lumea – probabil acasă, acum, când unele drumuri fuseseră curăţate. Toţi, în afara lui Ilia, care moţăia încă pe scaunul lui. La naiba! Poate că avea să sfârşească prin a avea un mafiot rus pe post de colocatar permanent. Doar că era aproape sigur că indivizii de la guvern cu care discutase toată după-amiaza intenţionau să îl facă pe Ilia să depună mărturie împotriva foştilor complici.

– Îmi pare rău, Becky, zise Sam oftând.

Femeia în vârstă nu era obligată să rămână să îi gătească cina, iar el îi mulţumise vărsându-şi asupra ei nervii provocaţi de May.

– Cum te mai simţi, Sam?

– Bine.

Luă o înghiţitură din mâncare, fără tragere de inimă. Dumnezeule, era tare obosit!

– E bună chestia asta!

Ea îi aruncă o privire.

– Va trebui să te duci după ea.

– Da, păi, am mai făcut asta şi înainte, şi se pare că nu a contat, spuse el, fără să încerce să îşi ascundă amărăciunea din glas.

– Este speriată, Sam.

Asta îl făcu să râdă.

– May este cea mai de nesperiat persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Astăzi, a înfruntat un mafiot rus nebun.

– Da, aşa a făcut, spuse Becky. Este o femeie pentru care merită să te lupţi.

– Am tot luptat pentru ea, spuse Sam tăios. A spus că avea să se străduiască alături de mine în chestia asta, dar a plecat iar. Iar eu mi-am atins limita. Dacă May doreşte asta, va trebui să vină ea după mine de data aceasta.

capitolul 52

Era trecut bine de miezul nopţii când Maisa ajunse înapoi la cabana lui Sam şi toate ferestrele erau întunecate. Stătu o clipă în furgoneta împrumutată de la Stu, făcându-şi curaj. Câinii de sanie nu mai erau, şi celelalte vehicule dispăruseră. Doar camioneta mare a lui Sam se afla pe alee. Din câte putea să vadă, toţi ceilalţi plecaseră acasă.

Erau doar ei doi acum.

În regulă. Putea să facă asta.

Maisa coborî din camionetă şi îşi târşâi picioarele pe alee, până la uşă. Când plecase spre spital, şterpelise una dintre cheile de rezervă aflate în cârligul de lângă uşă, şi acum o încercă în broască. Cheia se învârti cu uşurinţă, şi ea deschise uşa, descoperindu-l pe Otter de partea cealaltă, dând nebuneşte din coadă.

– Nu am fost plecată decât vreo două ore, îi şopti Maisa, dar întâmpinarea lui entuziastă o făcu să se simtă mai bine.

Asta până când ridică privirea şi îl văzu pe stăpânul lui Otter privind-o fix. Sam purta o pereche de boxeri şi nimic altceva. Bine, în afară de arma pe care o ţinea pe lângă corp.

– Ce faci aici, May?

Nu tocmai primitor. Maisa atârnă cu grijă cheile lângă uşa de la intrare.

– Doream să vorbesc cu tine.

El se uită urât la ea, apoi se întoarse şi merse înapoi sus.

Cel puţin, nu o dăduse afară. Maisa îşi dezbrăcă haina şi îşi dădu jos cizmele, apoi îl urmă sus. La fel făcu şi Otter.

Când ajunse în dormitorul lui, el îşi încheiase blugii şi aprinsese lampa. Şedea pe pat, sprijinit de tăblia patului.

– De ce ai plecat fără să vorbeşti cu mine, May?

– Pentru că îmi era teamă.

Se foi de pe un picior pe celălalt, apoi îşi zise „La naiba cu asta" şi traversă ca să se aşeze pe pat, alături de el.

– Trebuie să înţelegi, nu i-am avut decât pe mama şi pe unchiul meu pentru atâta amar de vreme... Am... am cam uitat cum să accept şi alţi oameni.

El nu spuse nimic, ci doar o privi. Ea trase aer în piept.

– Şi îmi era ruşine de modul în care te-am tratat azi-dimineaţă. Eu... nu am avut încredere în tine să îl salvezi

pe unchiul meu. Am furat diamantele – sau cel puțin așa am crezut.

La asta, el își feri privirea.

– Da, păi, bănuiesc că eu văd asta din celălalt unghi: eu ți-am luat diamantele pentru că nu am avut încredere în tine că n-ai să faci o prostie, zise el.

Ea tresări la cuvântul *prostie*, dar își ridică bărbia.

– Și ai avut dreptate. Ți-am înșelat încrederea.

– Oare? Zâmbi pentru întâia oară, un zvâcnet mic și strâmb în colțul gurii. Uite care e treaba: nu știu dacă eu consider trădare faptul că îți iubești unchiul atât de mult încât să faci tot ce îți stă în putere ca să îl salvezi. Sigur, dacă ai fi fost personajul principal dintr-un film vechi, unul care nu înjură niciodată și nu a făcut niciodată ceva greșit, atunci ar fi putut fi trădare. Dar tu nu ești un personaj fictiv. Ești May, dulce și tăioasă, și aspră, și blândă, și *adevărată*. Inspiră, trecându-și mâna prin părul scurt. Poate că eu sunt cel care greșește. Aproape că am lăsat ca furia mea față de Beridze, încăpățânarea mea greșită de a nu-i permite să își ia afurisitele alea de diamante să scoată ce-i mai rău din mine. Ridică privirea către ea. Nu a fost niciodată vorba despre diamante, May, știi asta, nu? Te iubesc. Asta a fost singurul lucru la care mă puteam gândi când eram acolo, pe gheața aia. Te iubesc, și l-aș lăsa pe Beridze să scape de o mie de ori dacă...

Dar ea nu putu aștepta ca el să termine. Se aruncă asupra lui, cuprinzându-i fața în mâini și trăgându-i-o spre a ei.

– Te iubesc, îi spuse ea.

Îl sărută, încercând să îi transmită toată puterea emoțiilor ei, pentru că două cuvinte simple nu aveau să fie de ajuns. El își înfășură brațele în jurul ei și o strânse tare, cu fața înclinată sub a ei și cu buzele fierbinți și posesive.

Când ea se retrase pentru a inspira, el dădu să îi urmărească buzele, dar ea își așeză degetele pe gura lui, împiedicându-l.

– Trebuie să îţi spun. Am încetat să mai fug, Sam. Voi sta aici şi voi rămâne pentru orice o fi chestia asta dintre noi, dar ştiu că nu voi deveni mai puţin dificilă. Sunt temperamentală şi voi mai spune sau face ce nu trebuie uneori, şi îmi pare rău...

Dar el clătina deja din cap.

– Atâta timp cât rămâi. Atâta timp cât mă laşi să discut cu tine. Vom fi bine.

– Nu, şopti ea pe buzele lui. Vom fi *minunat*.

capitolul 53

A o sută treia zi

Sam West oftă în timp ce îşi trase maşina în spatele Broscuţei negre şi ieşi. Moartea, taxele şi cei care depăşeau viteza pe Route 52 – unele lucruri erau eterne.

Mai ales acest vitezoman.

Merse până lângă Broscuţă şi îi făcu semn şoferului să deschidă geamul. Geamul se lăsă în jos, şi el o descoperi pe Maisa Burnsey cercetându-l pe deasupra ochelarilor de soare.

– S-a întâmplat ceva, domnule ofiţer?

El se strădui să îşi păstreze o expresie serioasă.

– Mă tem că da, doamnă. Aţi depăşit viteza.

Ea făcu ochii mari, prefăcându-se exagerat de şocată.

– Da?

– Da. Conduceaţi cu o viteză peste limită. Cu *mult* peste, răspunse el sec, coborându-şi ochelarii de soare ca să îi arunce o privire mustrătoare.

Ea întinse mâna şi îi mângâie încet fermoarul pantalonilor cu un deget cu unghie roşie.

– Măi să fie! Există vreo cale prin care să facem ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

El fu nevoit să îşi dreagă glasul, şi chiar şi aşa glasul îi sună răguşit:

– Fir-ar să fie, May, de câte ori ţi-am spus...

Încetă să vorbească în clipa când ea îşi întinse palma.

- Întreabă-mă de ce mă grăbeam.

- De ce te grăbeşti?

- Ei bine, după cum ştii, mâine mă căsătoresc cu dragostea vieţii mele.

- Ştiu, spuse el încetişor. Fac acelaşi lucru.

Ea îşi muşcă buza pentru o clipă, iar asta îl făcu să se străduiască să se abţină de la a se apleca să o sărute chiar acolo. Apoi însă, ea se dezmetici.

- Trebuie să ajung la repetiţia pentru nuntă.

- Şi eu, spuse el, cu ochii mijiţi. Şi trebuie să fac un duş mai întâi, pentru că ideea lui Karl de petrecere a burlacilor implică o partidă de pescuit până la ora trei dimineaţa, pe lacul Moosehead.

Asta îi atrase o privire de compasiune prefăcută.

- Fără striptease?

- Ştii al naibii de bine că nu aş fi fost de acord cu aşa ceva.

Ea zâmbi larg, pentru că el era foarte sigur de faptul că ea *ştia*.

- Ce e în neregulă cu pescuitul?

- Nimic. Doar că nu timp de douăsprezece ore, la naiba! Clătină din cap. Karl este convins că, dacă prinde destul şalău, va găsi în cele din urmă unul care a înghiţit un diamant roz.

La asta, ea izbucni în râs. El ridică din sprâncene.

- Îmi vei spune scuza mai puţin improvizată pentru care ai depăşit viteza?

- Nu este improvizată!

- May, o avertiză, dacă vreunul dintre noi întârzie la repetiţia de diseară, Becky ne va pune pielea-n băţ. Se pregăteşte pentru chestia asta de *luni* întregi. Dar mai sunt câteva ore până atunci. De ce...

- Ştiu din surse sigure că un anumit comisar adjunct de poliţie nou promovat va ieşi din gardă în, ah - se uită iute la ceasul de la mână - douăzeci de minute.

El îşi sprijini şoldul de portiera maşinii.

– Să spunem că este adevărat. Ce treabă are asta cu faptul că ai depăşit viteza?

– Păăăi, spuse ea, lungind cuvântul, dacă aş fi la cabana acestui anumit comisar adjunct de poliţie când el ar ajunge acasă, poate ar da norocul peste el în cele câteva ore de dinainte de repetiţia pentru nuntă.

Sam renunţă să mai încerce să se împotrivească. Îşi puse mâinile de o parte şi de alta a geamului deschis al maşinii ei, se aplecă şi îi captură gura într-un sărut.

May icni, deschizându-şi buzele, şi, pentru o clipă, el uită că se aflau pe Route 52, în lumina zilei şi în văzul oricărui şofer care ar fi putut trece pe acolo. O sărută pe May Burnsey ca şi cum ea era cel mai important lucru din viaţa lui.

Şi cam aşa era.

Apoi, îşi aminti. Sam întrerupse sărutul cât să şoptească pe buzele lui May:

– Atunci, mai bine îi dai drumul, iubito.

Se dădu înapoi şi privi cum ea porneşte pe Route 52, poate cu puţin sub limita de viteză. Şi nu îşi făcu deloc griji când lumina stopurilor maşinii ei dispăru în depărtare. Pentru că May Burnsey o fi fugind ea, dar în ultima vreme...

Sam West îşi prindea *întotdeauna* femeia.

mulțumiri

Mulțumirile mele pentru:

Susannah Taylor, fiindcă nu a renunțat niciodată la acest proiect.

Amy Pierpoint, editoarea mea, pentru că m-a făcut să rescriu afurisita asta de carte de un gazilion de ori.

Și prietena mea de pe Facebook, Anne Bornschein, pentru numele grozav al câinelui Otter.